

40'89011
Dec 662
Browne, T.
Lond-1
L3124
CONCIO ad CLERUM

Habita coram

Academia Cantabrigiensi

JUNII A°. 1687.

Pro Gradu Baccalarij. in S. Theologia.

Ubi Vindicatur Vera & Valida

Clerici Anglicani,

Ineunte Reformatione, **ORDINATIO**

Cui accessit **CONCIO** Habita Julij 3. 1687.

De Canonica

CLERICI ANGLICANI Ordinatione,

Incluse Reddita & Aucta.

A. T. Browne, S. T. B. Coll. D. Joh. Evang. Soc.

Οὕτως ἡμεῖς λογιζόμεθα ἀναδεῶντες ὡς ἀποστόλους Χριστοῦ καὶ Οἰκονομοῦς
μυστηρίων Θεοῦ. **I COR. 4. I.**

Annexum est

**INSTRUMENTUM Consecrationis Matth. Parker
Archiepiscopi Cantuariensis ex MS. C. C. C. Cant.**

CANTABRIGIE,

Ex Officina Joan. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi.
Impensis H. Dickinson, Bibliop. Cantab. & Sam. Smith, Bibliop.
Lond. ad Insignia Principis in Compterio Divi Pauli. **1688.**

LB. XXVII/51955

MUSEO LIT. R. M.

Impressum

Academia Cantabrigiae

1687

1687

1687

1687.

IMPRIMATUR,

Joh. Balderston, Procan.

Jfph. Beaumont, Reg. Theol. P.

Humf. Gower, S.T.P. Coll. Div. *Joh. Præf.*

Guil. Saywell, S. T.P. Coll. *Jes. Præf.*

Reverendo admodum in Christo

PATRI ac DOMINO

Domino

FRANCISCO

Episcopo *ELIENSI*

Sanctissime Præsul,

Iccat mihi *Vindicias* hasce Ordina-
tionis nostræ Sacris illis manibus
offerre, quarum *impositione* ipse
non ita pridem *Presbyteralis or-*
dinis *χρησας* accepi: & Orbi testatum fa-
cere, quàm non immerito, vel hoc nomine,
officium & ordinationem meam magni fa-
ciam. Te enim meo in Christo Patre com-
pellato, non iis solùm satisfaciam, qui in
sacrorum ordinum *Ministro* verum *Episcopalis*
Ordinis characterem, & canonicam jurisdictionem

mem

Ammonia Loc 3

Epistola Dedicatoria.

nem requirunt, sed iis etiam qui nihil valere censent hęc omnia ad effectum administrationis, nisi administrantis dignitas insuper accedat. Eum enim in Te Præsulem se habere meritò gloriatur Ecclesia Anglicana, qui non in authoritate modò Episcopali, sed in iis etiam virtutibus, quæ germanum Ecclesiæ Christianæ Patrem constituunt, Apostolis succedit: in quo, si piam Ecclesiarum curam & paternam erga Clerum & populum viscera, si fidelem in docendo, hortando, corripiendo assiduitatem, cum summâ eruditione, gravitate, & affabilitate conjunctam, si denique consummatum integritatis, sanctimonie, munificentie, & illius, quam in Episcopo Apostolus^a requirit, ^{φιλαγηνίας} exemplar respiciamus, nihil deest, unde Episcopale munus tum perfectè adimpleri, tum etiam ornari & condecorari possit.

Hoc non solum ab Ecclesiâ Anglicanâ, sed & ab iis qui foris sunt, testimonium habere: hęc in Te desiderare non possunt Viri Apostolici ^{πρωτοερα}, qui veri & canonici Episcopi signa requirunt; qui nullum in Ecclesiâ Anglicanâ Præsulem agnoscunt, nisi Pontificalis Romani ritû consecratum. Videant Sacrosancti Spiritûs gratiâ uberim deli-

^a 1 Tim. 3.2.
Tit. 1.8.

Epistola Dedicatoria.

delibutum, quem minùs Episcopum censent, quia non sacro suo oleo & Chrismate unctus sit: videant sedulò Ecclesias pascentem, licèt non Pastoralis Baculi autoritate armatum: videant manibus pedibùsque officio fungentem, licèt non benedictis sandaliis & chirothecis instructum: videant sponsa Christi amatorem, licèt non annuli cæremoniâ Ecclesiæ desponsatum: videant denique Apostolicæ simplicitatis & pietatis Virum, sine illâ suorum omnium rituum pompâ, solâ manuum impositione, consecratum.

Unam autem inter cæteras Tuas viuites imprimis præclaram & illustrem videant, quam ego (cum omni candore & modestiâ loquor) vix expectare ausim ab eo Præsule, qui juxta Pontificale Romanum consecratur. Ea autem est, eximia Tua erga Principem fides, in omni vitæ statione, in omni fortunæ & temporum vicissitudine, explorata: quæ, etsi toti Clero & Ecclesiæ Anglicanæ tecum aliquatenus communis sit, Tibi tamen, singulari quodam Fato Tuo, peculiaris & propria videatur. Hujusmodi erga Principes fidem, baud (inquam) expectare ausim ab eo Præsule, qui Pontificalis Romani ritû consecratur: qui in ipsâ consecratione solenni
jura-

Epistola Dedicatoria.

Forma Ju-
ramenti in Pon-
tif. Rom. Ed.
Rom. 1611.
p. 57, 84.

juramento se obstringit, ^a Papatum Roma-
num & Regalia Sancti Petri contra omnem
hominem defendere: jura, honores, privilegia,
authoritatem Dⁿⁱ Papæ conservare, defendere,
augere, promovere: non esse in consilio, facto,
tractatû, in quibus aliqua præjudicialia persona,
juris, honoris, Statûs, & potestatis Dⁿⁱ Papæ
machinentur: Papæ consilium nemini pandere,
aliorum contra Papam consilia ipsi statim signi-
ficare: ejus ordinationes, reservationes, provisio-
nes, & mandata, totis viribus observare, & fa-
cere ut ab aliis observentur: denique Hære-
ticos, Schismaticos, & rebelles eidem D^{no} Pa-
pæ, pro posse persequi & impugnare.

Hæc in se recipiunt, quî Pontificalis Ro-
mani ritû Episcopi consecrantur; nec mihi
immodestus videor, si dubitem an possint erga
Regem fideles esse, qui in hæc Papæ Regalia
jurati sunt. Mihi tamen nefas est ipsis
quicquam injustè detrachere; nec illis derogare
opus est, ut spectata Tuæ in Principem,
nec minùs explorata erga Deum, Religionem,
& Ecclesiam, fidelitatis laudibus astruam. Par-
cant verò, si Te non minùs Episcopum cen-
seo, licet non in eâ Ecclesiâ consecratus sis,
in quâ hoc juramentum Episcopis defertur:
si Te, quem illi in Laicorum ordinem redi-
gunt,

Epistola Dedicatoria.

gunt, ego Sanctissimum Prasulem, Apostolorum
Successorem, & Ecclesiæ Catholicæ Patrem com-
pellare ausim: si Tibi eam venerationem &
famulatum præsto, quem Episcopo Presbyter,
Patri suo tuus in Presbyterii gradû filius
debet: si Tibi incolumitatem, Ordini tuo æ-
ternam successionem omnibus votis precibûs-
que exopto. Tu etiam, Sanctissime Pater,
gratum acceptumque habere digneris, quod
Tibi, suo in hâc Academiâ & Collegio Patro-
no colendissimo, privatum debitæ gratitudinis
& obsequii officium vovet

Paternitatis Vestræ,

omni studio & observantiâ

Devotissimus,

Filius & Alumnus,

Tho. Browne.

PRÆFATIO.

*Ecclesia Anglicana, cum veram & primæ-
viam Fidem à Romanæ Ecclesiæ cor-
ruptelis vindicaret, illud etiam piâ cu-
râ providendum duxit, ut publico Dei
cultui & Sacramentorum & Ordinum
administrationi simplicitas & puritas antiqua restitu-
eretur. Hinc rejecit quæ in Officiis Romanæ Eccle-
siæ aut inania & superflua, aut etiam minùs pia, judi-
cavit: & in locum Breviarii, Missalis, & Ritualis Ro-
mani suam Liturgiam, in Pontificalis locum, Ordinale
suum substituit. Expectari poterat, Ecclesiam Roma-
nam idem tandem suapte operâ præstitisse, cum, Sedis
Romanæ auspiciis, in lucem prodirent Breviarium, Missa-
le, &c. EX DECRETO SACROSANCTI CON-
CILII TRIDENTINI RESTITUTA. At quid
peperit hic labor tanto, si placet, hiatû dignum? Non Brevia-
rii, Missalis, aut Pontificalis, sed Calendarii Romani Reformationem. Restituta sunt Illa quidem ab erratis Typogra-
phicis & lectionum varietate: sed Hoc tantum errore nullo
aut vitio purgatum. Expuncti sunt è Fastis Ecclesiæ
a decem dies, qui, à tempore Concilii Nicæni, supra
justam proportionem in solarem periodum irrepserant.
At nihil, in Officiis Ecclesiæ, ex eorum summâ detra-
ctum est, quæ, ab illo tempore, tum rituum & cæremoni-
arum cumulum, in immensum, auxerant, tum in Or-
dinum, Sacramentorum, Articulorum fidei, objecto-
rum*

^a V. Bullam
Greg. 13. de Ca-
lendarii Refor-
matione in Bul-
lario Laert. Cbe-
rubini Tom. 2. p.
456. f. 7. Ed.
Rom. 1617.

Præfatio.

rum cultus religiosi censum fuerant ascripta. Felicius sanè res processerat, si, cum illud bene & sapienter curatum esset, hæc non fuissent neglecta: nec se ipsam Sedes Romana in iis tantum quæ ad astrorum motus spectant iudicasset fallibilem.

Nec mirum Pontificios indignatos esse, quod nos Ritualia Ecclesiæ reformare ausi simus, cum ipsis Fasti tantum reformandi viderentur. Mirum verò, quod nobis persuadere conati sint, nulla planè Sacramenta, nullos Ordines nobis fuisse, ex quo primum desierunt Romano ritû administrari: sed Authores Ordinalis & Liturgiæ Anglicanæ (homines sanè mentis compotes, & in rebus Theologicis mediocriter versatos) fatali nescio quâ ignorantia aut incuriâ, illa omisisse, quæ ad veri Sacramenti & Sacerdotii essentiam requiruntur: & fecisse, Missale & Pontificale nimis reformando, ut nullam nobis Eucharistiæ administrationem, nullam

^a Vid. Præfationem ad formam consecrandi Episcop. Presb. & Diac.

^b Vid. Scholasticos ab an. 1215. passim.

^c Vid. Morinum de Sacris Ordinationibus Part. 3. Exerc. 1. c. 3. ubi apparet, Magist. Sentent. & Vet. Scholasticos ad an. 1215

per formas, verberum formulas tantum non formas Phyticas intellexisse: inde, sequentium secularum Scholast. utraque confudisse.

Ordinalis nostri (ut de eo pergam dicere) Authores illud sibi sufficere rati sunt, si sacras Literas ^a & Antiquæ Ecclesiæ Scriptores in consilium adhiberent. Videntur tamen oleum & operam perdidisse, quod non Aristotele etiam & Scholasticis consultoribus usi sint. Sacræ Literæ & primævi Patres innuere videntur, ad veram ordinationem manuum Episcopaliū impositionem cum precibus Ecclesiæ abundè sufficere. Scholastici autem, Aristotele doctore, in Sacramentorum & Ordinum essentiâ requirunt ^b materiam & formam. Materiam faciunt rem aliquam aut actionem: materiam ^c formam: & licet verborum prolatio materialis actio sit, quoniam tamen forma & formula soni affinitatem habent, hinc formam rei collocant in formulâ verborum. Deinde, cum receptum sit, formas rerum invariabiles esse: hinc statuunt formulas etiam, in quibus

Præfatio.

Sacramentorum & Ordinum forma posita est, esse immutabiles. Denique, cum Presbyteralis Ordo, ante horum Doctorum aetatem, eâ formulâ conferri cepisset, quæ non tam Sacerdotes quàm Sacrificulos creat; hinc illi (nihil somniantes quin ipsi Evangelio cœva fuisset) istam formulam nobis tradunt pro essentiali & immutabili formâ ordinationis Presbyteralis.

Hinc factum, ut eorum Discipuli ordinationem Ecclesiæ Anglicanæ nullam pronuntient, propter hanc scilicet formulam in Ordinali nostro omissam. Non quin perspectum habuerint, Græcam Ecclesiam hanc formulâ nunquam usam esse; nec quicquam magis torserit eorum ingenia, quàm^a ut simul hanc Magistrorum suorum Doctrinam & Græcorum Ordinationem possent defendere. Defendunt autem Græcorum ordinationem iis rationibus, quibus & nos in nostræ Ordinationis defensionem uti possumus. Nihilominus, in eadem causâ, Græcæ Ecclesiæ dant veniam, Anglicanam censurâ damnant.

Hæc mihi (rem paulo altius repetenti) præclara origo fuisse videtur, hujus de Ecclesiæ Anglicanæ ordinatione controversiæ. Quæ tamen hinc orta, non diu uno tantum pede stetit. Deprehendisse sibi visi sunt adversarii, penitus ruinando, præter veræ formulæ defectum, alia nostræ Ordinationis vitia. Tolle dicunt per ipsam hæresin & Schisma, vel ipsos Ordines nostros, vel saltem legitimum eorum exercitium. Deinde primorum Episcoporum nostrorum consecrationem rejiciunt; quia (contra Ecclesiæ Canones) sine Apostolicæ Sedis confirmatione, sine comprovincialium Episcoporum consensu, à personis irregularibus & nullam jurisdictionem habentibus, consecrati sunt; & in suorum nullo jure ejectorum Sedes intrusi: denique, quod (si ipsorum fabulis fides habenda sit) nullam,
nisi

^a Vid. Morinum de Sacris Ordinat. Part. 2. in Præfat. ad Ritual. Lat. & Part. 3. Exerc. 1. c. 1.

Præfatio.

nisi ad Caput Mannuli, consecrationem habuerint.

Duplices autem esse apparet hos defectus quos nostra ordinationi obijciunt: alios fundamentales, qui ipsam veritatem & essentiam ordinationis nostræ tollere videntur; alios canonicos, qui illam irregularem reddere videntur, & canonibus Universalis Ecclesiæ minùs conformem.

Quoad canonicos sanè defectus, parciùs isti Ecclesiæ Anglicanæ obijciendū erant, ab iis qui in illâ sunt Ecclesiâ, quæ non ad eò vigilantī curâ & illibatâ fide custodisse videtur, traditam sibi à primis OEcumenicis Conciliis, tum Dogmatum Catholicorum tum Canonum Universalis Ecclesiæ παράδοξον in illâ Ecclesiâ, quæ Antiquum illud fuit, Conciliorum OEcumenicorum Decretis sancitum, & usū

Ecclesiæ Catholicæ comprobatum, quod per 2 octingen-
tos annos uno nec amplo Canonum Ecclesiæ Universalis Codice continebatur, Decretalium, Constitutionum, Extravagantium voluminibus ad eò obruisse, & Re-

scriptis Pontificiis & Regulis Cancellariæ ad eò prorsus immutasse & pessundedisse videtur, ut hodiè antiquos Ecclesiæ Canones in Corpore Juris Canonici vix reperiās, in praxi frustrâ quæras: nec tam inquirendum sit Canonici Juris studioso, quid olim per Canones Ecclesiæ Universalis statutum fuerit, quàm quid demùm præter aut contra hos Canones Romana Sedis autoritate decretum, aut praxi fori Romani introductum sit. Quod, non injuriâ, hæc à quodam sæculi decimi quinti Authore verba expressit, ^a Quod in Ec-

clesiâ Gracâ multi sunt Canonistæ; h. e. scientes Canones Universalium & Generalium Conciliorum: in Latinâ, nulli sunt Canonistæ, sed multi Decretalistæ.

Spatiosus hic aperitur campus, si mihi hæc in causâ opus esset non tam respondere adversariis quàm recriminari. Monendi tamen saltèm sunt, priusquam nostræ

^a Pet. de Marc. de Concor. Sacerdot. & Imper. l. 3 c. 5. f. 1. & l. 6. f. 4.

^b Auth. MS. De Hierarchiâ Subcaelesti, citatus à P. de Marca de Conc. Sac. & Imp. l. 3. c. 6. f. 4.

Præfatio.

nostræ ordinationis irregularitatem offenderent probandum fuisse, quod Ecclesiæ Romanæ ordinatio sit canonica: quodque hæc Episcopos eligendi, confirmandi & consecrandi forma (quam hic in breve specimen, nec tam meis quam Authorum^a suorum verbis, subjungo) non Decretalium & Rescriptorum Pontificiorum, sed Canonum Universalis Ecclesiæ autoritate, introducta sit;

1º, Ut electio Episcopi, Metropolitanæ autoritate confirmata, interpositâ ad Apostolicam Sedem appellatione rescindi possit.

2º, Ut si electio dilata, aut non ritè celebrata fuerit, tum integra Episcopatus vacantis collatio ad Romanum Pontificem devolvatur.

3º, Ut nè Metropolitanus (electus & consecratus) functiones quasvis Episcopales, exerceat, priusquam à Romano Pontifice Pallium acceperit; & ab ipso unâ quidem manû Pallium, alterâ verò fidelitatis juramentum delatum habeat, quod Domino suo Vasallus præstare tenetur.

4º, Ut Episcopo Romano reservetur jus admittendi cessiones Episcoporum, & decernendi translationes, & coadjutorias cum futurâ in Sedem vacantem successione.

5º, Denique, ut ad Pontificem Romanum pleno jure spectet omnium, per Christianum Orbem, Cathedralium Ecclesiarum provisió: & canonica electionis & confirmationis loco, hæc Papalis provisió, sufficiat; consecratio autem Episcopi, Apostolicæ Sedis Mandato, à tribus (inconsulto Metropolitano) Episcopis, vel ab uno tantum Episcopo, cum duobus^b Abbatibus mitratitis, celebretur.

Hæc prius ab adversariis nostris defendenda, aut (si mera suorum Authorum calumniæ sint) amolienda erant: nisi enim hæc à suâ Ecclesiâ amoliri possint, frustra

^a P. de Marca de Concord. L. 6. c. 9. s. 2, 3. Du Pin de Antiquâ Eccl. Disciplinâ Dissert. 1. Paragr. 12. p. 66.

^b Bellarm. de Notis Ecclesiæ. l. 4. c. 8.

Præfatio.

strâ Ecclesiæ Anglicanæ ordinationem oppugnant, ut minus canonicam : quod vel gratis nullo fine, vel eo animo faciunt ut nobis persuadeant, missâ Ecclesiâ Anglicanâ à Sanctâ Romanâ Ecclesiâ ordinationem magis canonicam suppliciter petere.

Hæc prælibanda erant ordinum nostrorum defensionibus, quam hic in me recepi, in unâ & altera Concione, quas mihi, in ordine ad Gradum, Statuta Academia & Superiorum mandata imposuerunt. Parcat itaque candidus Lector Dissertationibus, quæ rostris non Scholis, nedum prælo & arenæ, destinatae sunt : & ex Illorum potius Lucubrationibus, qui Ordines Ecclesiæ Anglicanæ uberius & nervosius defenderunt, cum sibi ipsi, tum adversariis, satisfaciat.

ERRATA sic corrige.

« Conc. ad Cler. p. 7. l. ult. lege *Hæresis*. p. 9. l. 2. pro ut l. quod. p. 12. in marg. l. 15. pro 216. l. 21. b. p. 36. in marg. l. 21. post *Foxes and Firebrands*. l. Edit. 2. Lond. A. 1687. Conc. alt. p. 4. in mar. l. ult. l. 485. p. 16. l. 4. l. primum. p. 21. l. 3. l. *Canones*. p. 24. in mar. l. penult. l. *Ecclesia Sutrina*. p. 25. l. 31. l. *Concordatis*. p. 27. in mar. l. ult. l. 25 Hen. 8. p. 35. in mar. l. 1. l. Stat. 1 Mar. l. 29. l. *ejecti censendi*. p. 36. l. 3. post *sedes interser.* * referend. ad Not. in imo mar. p. 35. l. 10. l. *priusquam*. p. 38. l. 31. post *Suprematum del. comma*. p. 39. l. 15. l. *agunt*? p. 44. l. 20. l. ab *adversariis*.

C O N C I O

Ad

C L E R U M.

Rom. 10. 15. *Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint?*

Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint? Cur itaque prædicas tu Legem Dei, & fædus ejus in os tuum assumis? Ita & mihi, & Vestrûm cuivis, Viri Fratres Patresque, oggerere possit rediitrus quisquam in Romana Ecclesiæ castris Champneus. Unde vos prædicatis Evangelium, à nullo missi? Unde Sacramenta administrant Sacerdotes Vestri, à nullo Sacrati? Unde sacros Ordines conferunt Vestri Antistites, à nullo ordinati? Et Ecclesiæ Anglicane præsumt, à nullo propositi? Quâ auctoritate hæc facitis? Quis dedit vobis hanc auctoritatem? Unde audet quisquam Vestrûm hunc honorem sibi assumere, cum nec ab Ecclesiâ sit canonicè, nec à Deo verè vocatus? Nulli profectò sunt, qui apud vos hoc titulo cohonestantur, Episcopi, Presbyteri, aut Diaconi.

B

Quòd

Concio ad Clerum.

Quòd si hi nulli sint, quomodò verè apud Vos conferuntur *Ordines*, administrantur *Sacramenta*, *Verbum Dei* prædicatur? Ubi denique sine *Ordinibus*, *Sacramentis*, *Verbo Dei*, *Vestra Ecclesia*?

Ita non satis est Ecclesiam *Anglicanam Schismaticam & Hæreticam* appellari, nisi etiam planè nulla censeatur. Nulla enim apud nos fuit, ex quo primùm reformati sumus, veri *Ministerii*, nec proinde veræ *Ecclesiæ Successio*: cùm primi *Reformationis Patres*, aut ipsi non habuerunt, aut non verè in alios contulerunt sacros *Ordines*. Hinc tota *Reformatio* (ut olim gens *Romana*) res erat *unius ætatis*, *Ecclesia* vel *Presbyterorum tantum*, vel merè *Laicorum*.

a. Luc. Florus l. 1.
c. 1. Res erat u-
nius ætatis, popu-
lus virorum.

Gravis sanè & maximi momenti accusatio, quæ si verè *Clero Anglicano* intentatur, nos, qui sacram hanc personam sustinere audemus, grandis sacrilegii rei peragimur; nec non *vana prorsus est nostra prædicatio*, & populi nobis commissi *fides vana*. Et sunt quidem, qui *Ministris Ecclesiæ Anglicanæ* quamvis notam profanæ audaciæ, quodvis stigma sacrilegæ impietatis inuri malent, quam iis verè impressum videri indelebilem sacrorum ordinum *characterem*: qui magno pretio mercarentur, ut quoquo modo persuaderi posset Orbi Christiano, nos, qui nobismet ipsis & credulo gregi veri, si placet, *Pastores* videmur, non in sacrum *Christi ovile* per veram *januam*, sed *istâ viâ* quâ *fures & latrones* grassari solent, fuisse admissos. Nobis tamen leve est ab istorum hominum die judicari; leve est, quòd nos illi non sic existiment ut *Christi Ministros & Mysteriorum Dei Dispensatores*: cùm jampridem à nobis in ipsos authores rejecta sit hæc contumelia; & verè solidèque refutatae sint quas illi, ut apud suos saltem fidem obtineant, fallacias struxerunt, narraverunt *fabulas*: denique luculentâ demonstratione, & omni

omni exceptione majori historiarum & *Actorum* publicorum fide; extra omnem dubitandi aleam positum, Ministrorum in Ecclesiâ Anglicanâ ordinationem veram esse & *Canonicam*.

Nec opus esset hoc *de novo* demonstrari, nisi quosdam in lucem publicam protraxisset hæc ætas, qui eandem denuò cantilenam cantare occipiunt. Permittite igitur, ut ego, quia frustra fore videri possum, *gradum* hodiè in *Theologiâ* ambiens, nisi ipse sim *Sacerdos*, & *Sacerdotes* auditores habeam: permittite inquam, non ut *Reverendum* hoc *Presbyterium*, & *Eruditum Confessum*, sed ut circumstantem coronam edoceam, me hodiè non ad merè *Laicos* sed ad *Clerum* concionari.

Et ad hoc quidem, nè merè *Laici* censendi simus, sufficeret demonstrare, *veram* esse nostram ordinationem: mihi tamen in animo fuerat tum imprimis quòd *vera*, tum etiam quòd *Canonica* sit, hodiè ostendere. Sed necesse habeo alteram hanc partem impræsentiarum omittere, cum vix sufficit horæ spatium, ut prior illa pro rei dignitate tractari possit.

Speciat autem hæc disquisitio ad *duo* præsertim tempora, quando *Reformatio Anglicana* primùm nata, deinde (post *triduanam* quasi mortem & *sepulturam*) renata est: illud sub *Eduardo Sexto* & *Cranmero*, hoc sub *Elizabethâ* & *Parkero*, beatissimæ & æternùm nobis colendæ memoriæ *Principibus* & *Archipræsulibus*. A *Parkero* enim, illique qui primùm cum eo sedebant *Reformatis Patribus*, ad hodiernos Ecclesiæ *Anglicane* Antistites & Pastores, recta & indubitata fuit ordinum Successio, modò constet à *Cranmero* ad illos rectâ serie derivari. Derivatam autem nos affirmamus *de facto* & *de jure*. *De facto*, *Eduardo* sexto regnante, propagatam esse Ordinum Successionem à

Concio ad Clerum.

Cranmero ejusque *Collégis*; qui tunc *novos* consecrabant Reformationis *Patres*, suam autem consecrationem, jam ante à veris *Episcopis*, *Henrico* octavo regnante, acceperant: Deinde ab his partim, partim ab iis quos ipsi consecraverant, ineunte *Elizabethæ* principatû, ad *Parkerum*: à *Parkero*, ei assistentibus primò ipsius Consecratoribus, deinde iis quos ipse consecraverat, ad eum Reformatorum Patrum numerum, unde perpetua ad nos fluxit Ministerii Successio. *De jure*, asserimus, has utriusque temporis *Episcoporum* consecrationes, tum etiam inferioris *Cleri* ordinationes, five ab hisce tunc consecratis, five ab eorum consecratoribus intra hæc tempora celebratas, *veras & validas* fuisse.

Contra ex adversariis nostris, qui cum aliquâ modestiâ & candore nobiscum agunt, dicunt tantum Consecrationes & Ordinationes hæc *de jure irritas*, reliqui etiam *de facto nullas* fuisse pronuntiant. Nimirum negant *boni hi Viri Parkeri & Collegarum* consecrationes celebratas esse ab iis *personis*, eoque tempore, loco, & ritû, quibus celebratas fuisse testantur publica *Régni & Ecclesiæ monumenta*. Et hanc quidem *de facto* quæstionem, licet alioqui necessarium foret eam imprimis extra omnem controversiam poni, ad calcem tamen hujus dissertationis meritò rejiciam: ibi, si tempus & vestra patientia mihi permiserit, summa rei capita perstringendo ostensurus, non hanc *controversiam* esse, sed *calumniam*. *De jure* igitur imprimis disseram, suppositâ, saltem dum de jure disputo, (pace dicam an ingratiis *paucorum istorum calumniatorum*) historiarum nostrarum de *re factâ* veritate.

Ordinationem itaque *Cleri Anglicani*, ineunte Reformatione, *de jure veram & validam* fuisse, sic liquebit;

quebit; quia in eâ plenè observata est Christi * institutio, nec quicquam erat vitium quod corrumpere, quisquam defectus qui mancam redderet substantiam ordinationis. Hoc autem probandum erit, tum de personis à quibus sacri Ordines collati aut suscepti sunt, tum de ipsius Ordinationis formâ & ritû.

Primò itaque ostendam, nullam in personis causam fuisse, quò minus juxta Christi institutionem hi verè sacros Ordines conferre possent, illi suscipere.

Secundò, Nec in ordinandi formâ & ritû causam fuisse, quò minus per institutionem Christi vera & valida esset Ordinatio.

Primò, Nulla in personis, à quibus sacri Ordines collati aut suscepti sunt, fuit causa, quò minus hi veros ordines conferre possent, illi suscipere. Erant qui sub Eduardo sexto consecrati sunt Reformati Patres, jam ante verè ^b Presbyteri, erant qui eos consecrabant, Cranmerus ejusque Collega, jam ante veri Episcopi; utrique, regnante Henrico octavo, ab Episcopis qui à Romana Ecclesiæ communione nondum discesserant, juxta formam Pontificalis Romani, ordinati. Hi itaque veram habebant Episcopalem ordinem in alios conferendâ authoritatem, illi verè capaces erant eum suscipiendi.

At utrique ab Ecclesiæ Catholicæ unitate & fide jam defecerant, utrique in Schisma & Hæresin erant collapsi: Schismatici autem & Hæretici Sacrosancti

* Institutio Christi vel ab ipso vel ab Apostolorum verbis petenda est. Christus implicitè * Apostolis dedit, Apostoli expressè + Episcopis delegarunt ordinandi alios potestatem. Hinc ut Ordines administrantur, & à quibus Ministris, est de Christi institutione.

^b Statuunt * Pontifici quid Presbyteralis Ordo essentialiter prærequiritur ad Ordinis Episcopalis veritatem. Eâ de re non hîc erat cum iis litigandum, quia in confesso est nostros prius Presbyteros fuisse. * Johan. 20. 21. + Tit. 1. 5. * Champnus de Voc. Ministrorum. cap. 17. p. 598.

Spiritibus gratiam, quæ in *veris* ordinibus confertur, nec dare possunt, nec accipere. Hinc itaque primò statuunt irritam esse Cleri Anglicani Ordinationem, ut *Hæreticam*, & *Schismaticam*. Nec alter posmetipsum debere contendunt de illâ judicare. Renuntiamus enim Ecclesiæ *Romanæ* communioni, ut *Hæreticæ* & *Schismaticæ*; ab illâ tamen suos ordines acceperunt *Cranmerus* & *Collega*, à quibus nostrâ deinceps fluxit ordinatio. Cum autem Ecclesia *Hæretica* aut *Schismatica* *veros* ordines conferre non possit, proinde nobis nostri Ordines invalidi censendi sunt, cum, ex mente Ecclesiæ nostræ, ab *Hæreticis* & *Schismaticis* deriventur.

Hæreseos & *Schismatis* nec justè nos accusat Ecclesia *Romana*, nec verè dicunt adversarii nos illam *utriusque* criminis accusare. Et ipsi credimus, & illam credere non diffitemur, omnia quæ ad salutem creditû necessaria sunt; in his etiamnum cum illâ colimus *Catholicam* communionem, nec proinde *Hæreticam* esse judicamus. Illud autem vicio vertimus Ecclesiæ *Romanæ*, non quòd fidei *Catholicæ* detraxerit quicquam, sed quòd addiderit, quòd *nova* sua dogmata Orbi *Christiano* credenda obtrudat, & à suâ *communione* omnes excludat, quibus religio est ea amplecti, cum *Dei verbo* repugnent. Hoc si *Schismaticum* sit, nos injustè à suâ *communione* arcere, & errores suos sub *anathemate* nobis imponere, meritò in ipsam rejicimus *Schismatis* crimen quod nostræ Ecclesiæ impingit. Ostendat igitur in *hæresin* lapsam esse nostram Ecclesiam, quòd non in *omnibus* unam cum illâ teneat fidem: ostendat *Schismatis* ream esse, quòd *iniquas* & *illicitas* communionis leges repudiaverit; & damus *nullam* esse Ecclesiam *Anglicanam*, si *Hæreticam* aut *Schismaticam* possit demonstrare.

Esto

Esto verò, quòd illi Schisma & Hæresis appellant,
eam quâ nos Patrum nostrorum Deum æstimat religio-
nem; quo jure hinc colligunt, nullam ad nos à Pa-
tribus nostris veram ordinationem derivari, quia Hæ-
reticam & Schismaticam? Ordinationis (prout Sacra-
mentorum, Baptismi & Eucharistie) veritas & effi-
cacia à solâ Christi ipsius institutione dependet; quæ,
cum omnipotentem authorem habeat, necessariò & in-
fallibiliter suum effectum sortietur, nisi defuit aliqua
conditio quam institutio ipsa requirit. Quòd si per
Christi institutionem verâ ordinationis conditio sit or-
dinantis & Ordinati recta fides; unde Judas pri-
mum factus est, nec prius esse defuit verus Aposto-
lus, quam ad locum suum abiisset? Unde testatur ipse
Christus, in Scribarum & Phariseorum infidelium gra-
tiam^a eos cum justâ autoritate Moses Cathedram^a Matth. 23. 2.
occupare? Unde dicit^b se duodecim elegisse, esse ta-^b Job. 6. 70.
men in eo numero unum non infidelem modò; sed
proditorem & Diabolum? & prædicat^c futuros o-^c Matth. 7. 22.
lim in die judicii, quibus nihil ad salutem suam pro-
detur dicere, se in Christi nomine prophetavisse, se in
ejus nomine ejecisse demonia, & miracula edidisse?
quibus ipse veniam peccatorum non est daturus, licet
verè ab ipso datam habuerint prædicandi Evangelium,
impuros spiritus ejiciendi, & Miracula operandi pote-
statem. Unde sibi caver Apostolus,^a nè cum aliis^a 1 Cor. 9. 27.
prædicaverit, ipse tamen fiat reprobus? & affirmat^c sibi^c 1 Cor. 9. 17.
aliisque conceditam esse Evangelii dispensationem, si-^{Philip. 1. 25.}
ve ipse volens sive invitus, sive illi ex bono animi
proposito, sive ex contentione & livore Christum præ-
dicaverint?

Deinde si verè ordinandi in Episcopo, & in Præs-
bytero Sacramenta verè administrandi potestatem tol-
lit Hæreseis aut Schisma; quæ erit, hoc posito,
misera

miseræ Ecclesiæ Christianæ conditio? ubi fideles æternæ suæ salutis iacturâ, non propria, sed Pastorum suorum crimina lulturi sunt, & ab eâ conditione pendeat eorum salus, quam nec ipsi præstare possint, nec utrum præstiterint Pastores compertum habere; cum hæresis autem sit vitium, nec semper in dictis aut factis se prodât, nec si se prodant hæresis & Schisma, de iis facile est cuiuslibet populo dijudicare.

At tollit Hæresis aut Schisma omnem Spiritus Sancti gratiam quæ in veris Ordinibus confertur. Nimirum confundant adversarii ea Spiritus Sancti charismata, quæ in Ecclesiæ adificationem, cum illâ gratiâ, quæ in personâ ipsius sanctificationem datur. Hanc enim tollit Ministri Hæresis aut Schisma, illa non tollit: cum non tam homini, quàm Ecclesiæ, data sint. Obesse enim jure potest ipsius saluti suæ impietas, aliorum verò, multò minus universorum fidelium, salutis obesse non debet. Obesseret verò, si veræ fidei in Ministro defectus institutionis Christi beneficio Ecclesiam fraudaret: si non valerent Sacramenta, si Ordines nulli fierent, quorum Minister Hæreseos aut Schismaticis reus sit: cum ab ordinum & Sacramentorum administratione & consummatio præsentis Ecclesiæ, & Nascentis Successio dependet.

Nec nostra solum, sed & Pontificiorum causa hic agitur. Si enim nulli sunt qui ab Hæreticis & Schismaticis conferuntur Ordines, quid de iis Ecclesiæ Anglicanæ Episcopis statuendum, qui Henrico octavo regnante, post Suprematum Romani Pontificis Cleri universi suffragiis abdicatum, consecrati sunt? Schisma, opinor, imò Hæresin esse statuunt Romano Pontifici abrenunciare. Hi itaque ab Hæreticis & Schismaticis consecrati sunt, & ipsi erant Schismatici & Hæretici. Admissi tamen sunt, Mariæ regno ineunte, pro veris Episco-

Episcopis, & alios verè consecrare visi sunt. Sufficiebat nimirum, ut *Sedi Romana reconciliarentur*. At si irriti per Schisma & Hæresin facti sunt eorum Ordines, non *reconciliandi* modò, sed & *de novo ordinandi* erant. Reconciliatio enim Hæresin tollere, & Ecclesiæ restituere potuit, non autem Episcopos creare, & pro verâ consecratione sufficere.

Mitto, quod magis ipsos premit, de *Felice* ^a *Papâ* ^a *Binii Not. ad Vitam Felic. 2° Concil. Labb. & Coss. Tom. 2. col. 848. Baronius ad An. 355. num. 57. dicere ab *Arianis* consecrato. Quæ tunc erat auctoritas in *Petri Successore*? Quale tunc *Caput Ecclesiæ*? Qualis ab eo Capite propagata *Cleri Romani* ex parte *Successio*? Nec tamen aut *Felix* ipse, aut qui ab eo ordines susceperant unquam ab Ecclesiâ *Romanâ reordinati*.*

Nec sanè multis opus est, cùm plerosque ^b *adversariorum* fatentes habeamus, *indelebilem* in sacris Ordinibus imprimi *characterem*: nec posse, ne per Schisma quidem aut Hæresin, tolli ipsam ordinis *potestatem*, sed tantùm *legitimum* ejus *exercitium* suspendi. Suspendi aiunt ejus exercitium, quia Hæreticus aut Schismaticus separatus à corpore Ecclesiæ, & ab Ordinis sui *administratione* per Ecclesiæ Canones *depositus* censendus est. Quid autem prodest vobis, inquiunt, Ordinum potestas, cùm legitime *exerceri* non possit? Prodest, ita ut *factum* valeat ejus exercitium, licèt *feri non debuerit*. Prodest, ut vera *Sacramenta* populo administrentur, licèt in *Clero sacrilega* esset eorum administratio. Prodest denique ad *gregis salutem*, quantumcunque ad *Pastorum condemnationem* tenderet. At *populus* etiam Schismaticus & Hæreticus. *Vera* tamen essent Sacramenta, *verum* ministerium, licèt nec *Clero* nec *populo* ad salutem prodesse: & *utrisque* tamen profunt, si *falsò* Hæreseos & Schismatis accusantur; *verè* autem accusari,

^b *Champerius de Vocatione Ministrorum c. 11. p. 374. & seq. Aquin. Part. 3. Qu. 64. Art. 9.*

adversarii, licet audacter clamitent, in *eternum* non probaverint: *interea* verò dum probaverint, permittant nobis ita nos pro *veris* & *Canonicis* Ministris gerere, ita Ordinum nostrorum munera *exercere*, quasi non *verum* esset nos Hæreticos & Schismaticos esse, donec *appareat*.

Videndum tamen an non *inde* saltem vitium accedat ordinationi nostræ quòd (non *nostra* sed) *Romana* Ecclesia sit *Schismatica*. Ab illâ enim nostri Ordines, in *Cranmero*, Cleri *Anglicani* Reformati fonte, derivantur. Esto (nè rem *alius* repetamus) *Cranmerum* ab Ecclesiâ *Romanâ* suos ordines accepisse: necdum tamen Ecclesia *Romana* erat *Schismatica*; nondum enim Ecclesiam *Anglicanam*, *Cranmeri* Archi-Præsulis & *Collegarum* ejus auspiciis reformatam, Hæreseos & Schismatis damnatam, à suâ *communione* *Schismaticè* excluderat. Esto autem, vel in *Schismate* consecratum fuisse *Cranmerum*; hoc in ejus consecratione *vitium* non ipsam sustulisset Ordinis *potestatem*, sed tantum *legitimum* ejus *exercitium* *suspensum* retinisset: illud autem tum demum pleno jure ei accessit, cum simul Ecclesiæ *Romana* & *Schismatici* renuntiaret.

Ostensum est nullam in *personis* causam fuisse, quò minus *vera* & *valida* esset Cleri *Anglicani*, ineunte *Reformatione*, Ordinatio: Idem, secundò, ostendendum de ipsius Ordinationis *formâ* & *ritû*. Spectat autem propriè hæc quæstio ad Ritum *Presbyteralem* ordinem conferendi; *ceteros* etiam *cavillantur* *Adversarii*, huic autem omninò ipsam *essentiam* veræ Ordinationis deesse pronuntiant. Duo ^a autem requiri volunt ad ordinationis *essentiam*, *materiam* & *formam*. *Materiam* ponunt in *actione* aliquâ *externâ*; *formam* in verborum *formulâ* huic actioni applicandâ. Mitto di-

* Bellarm. de Sacramento Ordinis cap. 9.

dicere quàm ineptè *philosophantur* de Ordinis & reli-
quorum *suorum* Sacramentorum *materiâ* & *formâ* ;
materiam in *symbolis* aut *actionibus*, formam in *ver-*
bis collocantes: cùm potiùs in his omnibus sola *ma-*
teria ponenda sit, forma autem in *vi* quam habent
hæc omnia *spiritualem* aliquem effectum operandi.
Symbola enim, actiones, aut verba *Pastorum* in *Ec-*
clesiâ ordinationi, cum *Magistratum* in *Repub.* crea-
tione, sunt *communia*, & proinde utriusque *materiam*
constituunt: *formam* verò illud constituit quod alter-
utri *peculiare* est, *vis* illa in his symbolis, actionibus,
aut verbis, quâ, per Dei hominûmve institutionem,
hinc *temporalem* in civiles *Magistratus*, illinc *Spiri-*
tualem in Ecclesiæ *Pastores*, conferunt autoritatem.
Misiâ autem hæc ^a controversiâ, de *Materiâ* nostræ
ordinationis, quæ in *manuum* Episcopi & Presbyterii
impositione consistit, (cùm hæc apertè fundatur in Sa-
cris literis, Apostolorum praxi, & Primitivæ Eccle-
siæ autoritate & usû) non disputant: sed *formulam*
ordinandi criminantur, ut *invalidam*. Hanc itaque ut de-
fendam, ostendam 1mo *Quantillum* recesserit nostra for-
mula ab iis quibus in *Pontificali Romano* Presbyteralis
Ordo confertur.

^a Vid. Spala-
tensi. de Repub.
Ecclesiast. l. 5.
c. 4. n. 9, 10.

2do, Quòd à *Romana* Ecclesiæ formulis recesserit,
non posse illam hæc de causâ minùs *veram* aut *validam*
censeri.

1mo, Ostendam *quantillum* recesserit nostra formula
ab iis quibus in *Pontificali Romano* Presbyteralis Ordo
confertur. *Pontificale Romanum* (missis iis quæ me-
rè *cærimoniales* sunt) *tres* habet verborum *formulas*,
in quarum unâ vel alterâ Ecclesiæ *Romane*, pro va-
riâ ejus *atate* & Doctorum suorum *judicio*, Ordina-
tionis Presbyteralis *formam* visum est collocare. ^b Pri-
ma *precatória* est, & in iis *orationibus* continetur, quæ

^b Pontif. R. Ed.
Romæ A. 1611.
p. 40. Ed. Venet.
A. 1520. f. 17. b.

in ritus principio occurrunt: ante quas Episcopus & Presbyteri capiti ejus qui ordinandus est primum *singuli successivè manus imponunt*, deinde *omnes simul impositas tenent*, dum harum Orationum *prima recitatur*. Et has *preces*, nec ullam aliam ordinandi formulam, ipsam olim Romanam Ecclesiam à primis seculis usurpasse, clarè ostenduat à Morino ^a in lucem producta antiquissima Ecclesiæ Romanæ Ritualia. Secunda est ^b quam pronuntiat Episcopus paulò antequam progrediatur ad *Missæ Officium*, ubi in manus ejus qui ordinatur *patinam cum Hostiâ & calicem cum vino & aquâ* tradit, his verbis. *Accipe potestatem offerre Sacrificium Deo, Missasque celebrare tam pro vivis quàm pro defunctis: in nomine Domini.* Hanc ^c circa millesimum à Christo nato annum alia, quæ hanc ætatem ferunt, Ritualia ostendunt, precibus illis, in quibus primum forma Ordinationis posita est, accessisse. Tertia, ^d quam peracto ferè Missæ officio pronuntiat Episcopus *solus sine Presbyterio* manus imponens, *Accipe Spiritum Sanctum. Quorum peccata remiseris remittuntur iis, & quorum retinueris retenta sunt: in nomine Domini.* Hæc ^e etiam quadringentos abhinc annos in Ecclesiæ Romanæ Ritualia est recepta.

Prima (licet manifestum sit in eâ olim positam fuisse ordinationis formam, hodiè tamen) in Pontificali Romano tantum preparatoria censetur: vis autem Ordinationis vel in solâ secundâ formulâ, vel simul in secundâ & tertiâ collocatur. In secundâ solâ positam volunt antiquiores ^f Scholastici; quibus disertè suffragatur Concilium & Florentinum, quod materiam Presbyteratus tradi statuit per calicis cum vino & patinæ cum pane porrectionem; formam verò talem esse, *Accipe potestatem offerendi Sacrificium in Ecclesiâ pro vi-*

vis

^a Morinus de Sacris Ordinationibus Part. 2. à pag. 261. ad p. 316.

^b Pontif. R. Ed. Rom. p. 48. Ed. Venet. fol. 20.

^c Morinus de Sacris Ordinat. Part. 2. pag. 319. D. 329. A.

^d Pontif. R. Ed. Rom. pag. 52. Ed. Ven. f. 216.

^e Morinus Part. 2. pag. 340. E.

^f Aquinas in 4to Sententiarum Distinct. 24. Qu. 3. Art. 3. Durandus in 4to Sent. Dist. 24. Q. 3. num. 8.

^g Decretum Eugenii Papæ ad Armenos Concil. Labb. & Cossart. Tom. 13. col. 538

vis & mortuis, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. ^a Bellarminus & plerique hodierni Doctores in ambabus conjunctim statuunt ordinationis formam consistere, & in utraq; per partes conferri ordinem Presbyteralem, in priore, Sacrificandi & Missam celebrandi, in alterâ, ligandi & solvendi potestatem: illam Ordinis potestatem vocant, hanc Jurisdictionis. Et huic sententiæ favet Concilium ^b Tridentinum: quod eos anathemate ferit, qui dixerint Sacram Ordinationem non dare Spiritum Sanctum, & proinde frustra Episcopos dicere, Accipe Spiritum Sanctum, (quæ verba posteriori formulæ tribuunt vim ordinandi) & asseris ^c Sacerdotium esse potestatem consecrandi, & offerendi verum corpus & sanguinem Domini, & peccata remittendi & retinendi (quæ verba innuunt per utramque formulam integrum Ordinem Sacerdotalem conferri.)

Ordinale ^d nostrum, quod in Pontificalis Romani locum successit, duas etiam habet formulas, quarum alteram cum manuum impositione, alteram cum Sacrorum Bibliorum traditione, pronuntiat Episcopus; Harum posterior non intelligitur Ordinem conferre, sed authoritatem jam ordinato Presbytero dare, collatum munus in designato loco exercendi. Prior autem sola utramque confert ordinis & jurisdictionis potestatem, & unâ complecti videtur ambas formulas quæ in Pontificali occurrunt; nisi quod in priore loco posita sit, quæ ibi posterior est, & pro sacrificandi & Missam celebrandi (quam, in sensu Romana Ecclesiæ, nullam putamus) posita sit. verbum Dei & Sacramenta dispensandi potestas; his verbis, Accipe Spiritum Sanctum. Quorum peccata remisieris, remittuntur eis, & quorum retinueris retenta sunt. Tu autem esto Verbi Dei & Sanctorum ejus Sacramentorum fidelis dispensator: in nomine Patris & Filii &

^a Bellarm. de Sacramto Ordinis cap. 9. Vasquez Diss. 239. c. 3. n. 16. Becan. Theol. Scholast. Part. 3. Tract. 2. c. 26. quest. 4. ^b Sess. 23. Can. 4.

^c Can. 1.

^d Forma consecrandi Episc. Presb. & Diacon. Ed. A. 1552.

Spi-

Spiritus Sancti. Ex his apparet, quantillum recesserit nostra formula ab iis in quibus Romana Ecclesia Ordinationis Presbyteralis formam statuit: justè autem recessisse, nec eà de causà posse invalidam censi, sic probatur.

1mo, Nulla certa formula Christi aut Apostolorum, nulla Universalis Ecclesie institutione aut praxi nobis commendatur. Christus nullam nisi in Baptismi Sacramento formulam instituit: Hanc autem essentialem vero Baptismo existimat Ecclesia; existimaret etiam, si qua alia in Eucharistia Sacramento, aut in quovis religionis Christiane ritù manifestam secum ferret Christi institutionem. Usurpassè quidem Christum constat in Apostolorum missione hanc formulam,

^a Accipite Spiritum Sanctum. Quorum remisistis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt. Nos pariter, ubi deest institutio, exemplum tamen Servatoris nostri religiosè imitatur; iisdem verbis Presbyteris tribuentes, quam solam propriè designant, Clavium potestatem. At alià, inquiunt, formulà Christus in Apostolos contulit Ordinem Sacerdotalem, cum in ultimà coenà dixit, ^b Hoc facite in mei commemorationem: hoc facite, i. e. panis & vini symbola in ipsum naturale corpus & sanguinem meum consecrate, & in Sacrificium expiatorium Deo offerte. Cur itaque non Christi sed suà formulà utitur Pontificale Romanum? aut quò privilegio, quà quæso dispensatione, Romana Ecclesie Christi formulam deferere indultum est, nobis autem non permittitur Ecclesie Romana formulam mutare? aut quis non videt Christum directè his verbis non tam Sacerdotium quam Sacramentum instituisse? nimirum ut id perpetuò facerent sui Discipuli, quod tunc ejus jussu

^a Joh. 20. 22.
23.

^b Luc. 22. 19.

jussu faciebant, ^a ut acciperent panem & comederent, calicem & biberent, ut ipsi omnésque Christiani hoc facerent in ipsius commemorationem.

Nec Apostolos, nec Ecclesiam Universalem constat ullam certam ordinandi formulam instituisse. Constat

^b Apostolos usos esse in ordinibus conferendis precibus publicis & manuum impositione. Et his duabus, testante Hieronymo, ^c impositione manuum, & verborum

imprecatione, Primitivæ etiam Ecclesiæ ordinatio constabat. Formulam autem unam eandemque non constat usurpasse Ecclesiam Universalem: cum nec unquam eandem habuisse videantur Græci & Romani, nec ipsa Romana Ecclesia semper eadem usa sit, sed, ut modo ^d ostensum est, pro temporum & opinionum

varietate, nunc in hæc nunc in illa ordinationis Presbyteralis formam posuerit. Cum itaque nec Christi vel Apostolorum, nec Ecclesiæ Universalis institutio aut praxis certam ullam formulam præscripserit ubique usurpandam: integrum est cuilibet particulari Ecclesiæ, quam velit sibi præscribere, præscriptam sibi suâ autoritate, aut ab aliis acceptam, antiquare, vel corruptam & interpolatam corrigere & reformare: modo ea quam retineat formula, ad illum quem Ec-

^b Act. 6.6. 13.

^{3.} 14. 23.

^c Ad 38 Cap.

Esaiæ.

^d Sup. p. 11, 12.

^a Concedi potest indirectè jussu Christi ut id etiam repeterent Apostoli quod hic ipse solus faceret; ut in patinâ panem frangerent, ut vinum in calicem funderent, & utrumque benedictum aliis distribuere: nec tamen hinc diserta apparet Sacerdotum institutio. Jubere enim Apostolos, ante passionem suam poterat Christus, Sacerdotale munus exercere; quod tamen munus in ipsos forte non ante Resurrectionem suam col-

laturus erat. Utcunque, si Sacerdotes facti sint, videmus in cujusmodi Sacerdotium sunt ordinati: 1mo, Ut commemorationem facerent, non propitiationem: 2do, Ut hoc facerent quod ipse Christus; quod utramque speciem non consecravit modo sed distribuit; nec tamen sub alterutra concipi potest nativum corpus suâ manû Apostolis secum comedendum porrexisset, aut sanguinem propinasset.

clesia

Ecclesia intendit ordinem conferendum sit sufficiens & idonea: hoc itaque secundo probandum, formulam nostram sufficientem & idoneam esse ad Ordinem Presbyteralem conferendum.

Sufficiens autem est & idonea 1mo, quia partim ipfissimis Christi verbis, partim D. Pauli stylo effertur. *Clavium*, sive jurisdictionis, potestas Christi verbis, ^a *Accipe Spiritum Sanctum, Quorum peccata remiseris, &c.* Ordinis potestas Apostoli stylo, Tu autem esto verbi Dei & Sanctorum ejus Sacramentorum fidelis Dispensator: eadem ferè Pauli phrasis cum de suo munere loquitur; dicit ^b *concreditam sibi Evangelii dispensationem*, & se à Corinthiis ^c *existimari postulat mysteriorum* (h. e. Sacramentorum) Dei Dispensatorem.

2°, Confert hæc formula omnem Presbyteralis gradus potestatem. Confert enim imprimis *Spiritum Sanctum*: h. e. illa ejus dona & charismata, quæ ad hunc ordinem spectant quem Ecclesia conferre intendit: Presbyteralem verò eam intendere (etsi ^d nunc magis expresse addita formulæ verba declarent, *Accipe Spiritum Sanctum in Officium & Opus Presbyteri*, nihilominus & in *vetere Ordinali*,) tum ipse titulus *Forma & ritus Presbyteros ordinandi*, tum ipsa vox *Presbyteratus* per totum Officii contextum sæpius repetita, tum denique ipsius formulæ verba, post collatum *Spiritum Sanctum*, eas potestates quæ Presbyteralem Ordinem constituunt conferentia, abundè declarant. Eæ verò sunt 1mo *Clavium*, h. e. peccata remittendi & retinendi, ligandi & solvendi potestas: deinde *authoritas verbum Dei & Sacramenta dispensandi*. Quæ itaque formula *Clavium* potestatem, quæ *verbum Dei & Sacramenta dispensandi* auctoritatem, quæ denique omnia Presbyteralis Ordinis propria Spiritus Sancti

^a Joh. 20. 22.
23.

^b 1 Cor. 9. 17.
^c 1 Cor. 4. 1.

^d Forma consecrandi Episcopos,
Presbyt. & Diac.
Ed. An. 1662.

Sancti *charismata* confert, ea plenè & perfectè confert ordinem Presbyteralem.

At non confert, inquiunt, Sacramentum Eucharistiæ verè *consecrandi* potestatem: h. e. panis & vini *substantiam* in verum Christi Domini corpus & sanguinem *transmutandi*: nec immolandi Missæ *Sacrificium*, h. e. idem Christi corpus in *Hostiam Propitiatoriam* pro vivis & defunctis offerendi. Non hæc faciendi potestatem confert, inquiunt, vestra formula. Desunt enim *verba*; deest Ecclesiæ vestræ *intentio*, quæ negat *Transubstantiationem* fieri in Sacram Eucharistiâ, negat in Missâ offerri *Sacrificium expiatorium*: nec proinde censi potest hæc faciendi potestatem sacerdotibus suis tribuere, quæ fieri posse non admittit. Sine *Transubstantiatione* autem nulla vera *consecratio*, sine verè *consecrandi* & *sacrificandi* potestate nullus Sacerdos.

Ut itaque huic *palmarie* adversariorum objectioni satisfiat, ostendam 1mo, Utamque potestatem verè conferre nostram formulam, si modò utraque Sacerdoti *necessariò* competit.

2do, Neutram tamen Sacerdoti competere, & proinde meritò Ecclesiam *Anglicanam* non conferre in suâ formulâ illam potestatem quam *nullam* putat.

3^{io}, Etiam si utraque potestas pars esset Ordinis Sacerdotalis, & neutra in Sacerdotes nostros esset collata; non tamen inde concludi posse, quòd *nullum* apud nos sit Sacerdotium, sed tantum quòd *imperfectum*; non quòd penitus *toto* ordine, sed hâc tantum *ejus parte* destituamur.

4to, Eandem *nullitatem* aut *imperfectiorem* (*expresse* harum potestatum *collationis defectû*) tum in *Græcorum* tum in *Latinorum* (per multa secula) *ordinationem* cadere.

1mo, Ultramque potestatem verè confert nostra formula, si modò utraque *Sacerdoti* necessariò competit. Dat enim *Spiritum Sanctum*: h. e. omnia ejus *charismata* quæ ad *Sacerdotalem* Ordinem spectant, inter quæ *charismata* si contineatur *donum Transubstantiationis miraculum operandi*, & *Christum* qui se *semel in cruce* obtulit *sapius in altari* immolandi, hæc etiam munera in *Sacerdotes* ordinatos confert nostra formula. Deinde dat potestatem *Sacramenta dispensandi & administrandi*; nec tantum *distribuerè* sonant hæc verba, sed etiam *benedicere & * consecrare*; nisi velint *D. Paulum* (in loco ^b modò laudato) se tantum pro *Diacono* haberi velle, cum à *Corinthiis* postulat, ut sic ipsum existiment ut *Christi Ministrum*, & *Mysteriorum Dei Dispensatorem*. Si itaque finè *Transubstantiatione & Missæ Sacrificio*, *Eucharistia* dispensari non potest; dant verba nostræ formulæ, *implicitè* saltem, non *Sacramenti* modò, sed etiam utriusque hujus *Mysterii*, *dispensationem*.

Deinde quicquid ipsa verba *expressè* aut *implicitè* conferunt, confert tamen *Ecclesiæ intentio* non solum modò quam verba præ se ferunt, sed omnem aliam, siqua sit, quæ ad *Ordinem Sacerdotalem essentialitèr* requiritur, potestatem. *Intendit* ^c *perfectum Sacerdotem* creare, *intendit integrum ordinem* conferre:

^c Bellarm. de
Sacramentis in
genere l. 1. c. 21.
Non tenetur Mi-
nister Sacramenti intendere id facere quod facit Ecclesia Romana (alioqui nullus Hereticus verè baptizaret) sed solum id quod facit Ecclesia Christi vera, in quâ tamen intentione virtualiter includitur ut intendat id quod Romana Ecclesia intendit, quia illa sola est vera Ecclesia. Idem cap. 27. Non opus est intendere quod facit Ecclesia Romana, sed quod facit vera Ecclesia quæcumque illa sit; vel quod Christus instituit; vel quod faciunt Christiani. Vid. plura.

* Vel dicant adversarii unde hæc verba Sacrificium pro vivis & defunctis offerre & Missam celebrare deno-

tent potestatem panis & vini symbola in Christi corpus & sanguinem transmutandi.

expresse confert quas *putat* in illo ordine contineri potestates, nec minus *omnes* daret, etsi *singulas* non exprimeret, etsi unum *Spiritum Sanctum* atque in ea *omnia* conferret: quas autem *ignorat*, quas non *putat*, quas *negat* in Presbyterali ordine contineri potestates, has quidem nec verbis conferre præ se fert, nec animo *directe* intendit (utrumque enim *ridiculum* esset & *profanum*) *indirecte* tamen ex *hypothesi* quoddam contineantur, has etiam collatas velle censenda est. Vult enim *Sacerdotem* ordinare, vult igitur in illum conferre quicquid sit quod ad ejus munus pertinet; nisi se planè *nolle* declaret hanc vel illam potestatem in ordinatum conferre, etiamsi ad ipsius ordinis *essentiam* pertineret.

Denique si ita *absurda* esset Ecclesiæ *intentio*, suppleret tamen *Christi institutio* quicquid in ejus *actione* deficeret. Ecclesiæ enim actio solummodo *designat personam*, Christi institutio *characterem* obsignat: sicut Regi in imperio *electivo*, cujus *personam* populus suis suffragiis designat, non intendit populus dare *vita & necis* potestatem (frustra enim esset si intenderet, cum dare non possit) supplet tamen *Dei & Naturæ institutum*, quod in actû hominum deficit. Si itaque id voluit Christi institutio, *volente nolente* Ecclesiâ *Anglicanâ*, verè *Transubstantiationem* symbolorum efficiunt Sacerdotes nostri, dum Eucharistiam consecrant, verè in ipsâ consecratione, *Sacrificium Expiatorium* immolant: illi verè *potestate* tam divinâ, *populus* verè (tam superstitibus quàm defunctis, si id etiam à Christo sit *institutum*) Consecrationis & Sacrificii beneficio fruuntur: Sacerdos *verum* Christi corpus, quod in *celos* ascendit, sub speciebus panis & vini *localiter* & *corporaliter* præsens exhibet; & idem corpus fidelis populus non tantum *fide* *spiritualiter*, sed

etiam corporaliter dentibus manducat : ille corpus, quod semel in cruce oblatum, in altari de novo offert; & fruitur istius oblationis beneficio univēsa Ecclesiā militantis in terris (& subter terras) communio. Præstat enim hæc omnia ipse Christus (si promiserit) descendit ipse ad verba Consecrationis, & se Sacerdoti mactandum, populo manducandum præbet: nec ejus corpus cœlo alligare potest Ecclesiā Anglicanā mala aut erronea intentio, quæ non putat miracula operandi potestatem ad ordinariam Sacerdotum suorum vocationem pertinere.

Salva itaque nobis res est, etsi Transubstantiationis opus, & Sacrificii Expiatorii oblatio esset aliqua & potissima pars Sacerdotalis officii: quantacunque enim sit, in Sacerdotes nostros confertur, cum Ecclesia totum & integrum ordinem conferat.

2. Permittant tamen (ut 2^a respondeamus) Ecclesiā Anglicanā, nè declaret se conferre eam potestatem, quam planè impossibilem esse existimat. Unum enim & finitum esse credimus Christi corpus, nec posse ejus substantiam verbis Sacerdotum, vel in infinita numero corpora multiplicari, vel per immensa spatia diffundi: idem credimus, semel à Christo in cruce oblatum, plenè & perfectè omnia totius mundi peccata expiāsse; nec posse, nisi huic expiationi derogetur, idem naturale Christi corpus denuò in altari pro iisdem & vivorum & mortuorum peccatis in Sacrificium verè & propriè Expiatorium à Sacerdote offerri.

3. Esto verò 3^{io} dari Transubstantiationem, dari Sacrificium Expiatorium in S. Eucharistiā, nec potestatem Ordinis Sacerdotalis, quatenus ad hæc duo extenditur, per defectum formulæ verborum, & intentionis conferendi in Ecclesiā Anglicanā, posse Sacerdoti-

dotibus nostris competere: quid tum postea? mea quidem sententiâ, *Auditores*, sequeretur nos non integros & perfectos esse, veros tamen, ex parte saltem, non esse Sacerdotes, non sequeretur. *Habermus* omnem illam potestatem, quam nostra ordinandi formula potest conferre; illâ solâ destitueremur, quâ; *Romana* formulæ defectû, non confertur. Daretur nostris Sacerdotibus *Spiritus Sanctus*, quantum scil. ad ea Presbyteralis ordinis charismata, quæ expressè confert nostra formula, quæ Ecclesiæ nostræ intentio complectitur: daretur potestas clavibus utendi, ligandi & solvendi, verbum Dei predicandi, & Baptismi saltem Sacramentum dispensandi. Deesset quidem *Eucharistiam* administrandi potestas, quia scil. per Christi institutionem vera consecratio sine *Transubstantiatione* fieri non possit: & Sacerdotis benedictoris verba nihil efficerent, quia non ex Symbolis panis & vini ipsum Christum possent facere; nec fides populi accipientis quicquam prodesset, quia non Servatoris sui carnem ipsis etiam dentibus premerent. Deesset etiam potestas hostiam propitiatoriam offerendi, & miseris nobis restaret illius solum quod in cruce oblatum est Sacrificii virtus & beneficium, hujus quod in altari immolandum est fructus non accederet. *Dura* quidem hæc conditio, sed æquo animo ferenda, cum saltem partem aliquam Sacerdotii etiamnum haberet Ecclesia Anglicana: cui proinde hoc consilium sequendum restaret, ut cum non possit quod velit, velit quod possit.

Partem, inquam, Sacerdotii haberet: ubi enim multiplex potestas in ordine continetur, non statim, una negatâ, cetera sublatae sunt. At dixeris, omnes & singulas essentielles esse: Perfectioni & integritati ordinis, non veritati; toti ordini, non singulis ejus partibus:

tibus: fin *aliter*; mihi potius sequi videtur, *unâ* collatâ *omnes* collatas censerî debere, quàm *unâ* non collatâ *nullas* conferri. Confert Christi institutio ordinem Sacerdotalem, confert autem *ordinariè* determinatè ad Ecclesiæ vocantis actionem: Ecclesia si quemquam vocaverit ad *partem* Sacerdotii tantum, dici potest forsân *totum* ordinem hanc partem sequi, hanc *partem* non collatam esse dici non potest.

Appello ipsum *Pontificale*, & constabit, ad *homines* saltem, me rectè argumentari. *Duæ* sunt in illo formulæ, quas per *partes* conferre statuunt *Doctores Pontificii* ordinem Presbyteralem: nec tamen *connexæ* sunt, aut *juxtâ* positæ, sed magno intervallo *disjunctæ*: altera, ^a quam potestatem *ordinis* conferre volunt, *ante Missâ* Officium ponitur; ^b altera, quam *jurisdictionis* potestatem, circa *finem Missæ* occurrit. Quando itaque *prior* formula pronuntiata est, nondum *totum* Presbyteratus ordinem habet qui ordinatur, *partem* tamen habere censetur; nondum *clavium* potestate donatus est, donatus tamen intelligitur *Sacrificium* offerendi & *Missam* celebrandi potestate. Quod ex ipsâ *Pontificalis* ^c *Rubicâ* constat; ubi, post priorem formulam, *ordinatus* appellatur, cum ante illam *ordinandus* dictus sit; deinde jubentur *singuli* qui *ordinati* sunt *Missæ* Officium, & præcipue Consecrationis verba, *parsû* cum Episcopo *secretò* dicere: qui itaque *consecrare* & *offerre* jubentur, & hanc *partem* Presbyteralis ordinis *exercere*, censentur hanc verè accepisse, quamvis nondum *alteram* acceperint. Etsi igitur ad *integram* ordinis essentiam utraque pertineat, non tamen dici potest, *neutrâ* partem verè conferri ubi *utraque* non conferatur.

Quod hinc luculentius apparet, quia *posterior* illa for-

^a Pontif. Rom.
Ed. Rom. 1611.
pag. 48.
^b Ibid. pag. 52.

^c Pag. 49.

formula quæ *Clavium* potestatem confert, *priore* hæc *tercentum* annos (ut productis *Ritualibus* ostendit *Morinus*) sit *recentior* : cum ^a hæc *septingentos*, illa circa *quadringentos* abhinc annos, in *Romana* Ecclesiæ *Ritualia* sit recepta. Priusquam itaque *posterior* illa adderetur, in *priore* hæc posita est ordinationis *forma*; imò post *posteriorem* additam, in *priore* tamen solâ *formam* ordinationis consistere statuit *Concilium* ^b *Florentinum*. Vel igitur hæc formula *totum* ordinem, vel *partem* tantum contulit: *totum* si dixerint contulisse *sine alterâ*; eodem jure in nostro *Ordinali* *altera* *sine illâ* conferre censenda est *integrum* ordinem: (præsertim cum *Ordinalis* nostri (non autem prior illa *Pontificalis* Romani) formula *Spiritus Sanctum* disertè conferat; & nostra *aliis* verbis *insuper* conferat potestatem *Sacramenta dispensandi*, quæ verba complecti possent, non modò *qualem nos admittimus*, sed etiam *qualem illi dari requirunt*, *consecrandi* & *sacrificandi* potestatem) Si autem *partem* ordinis tantum per illam formulam conferri dixerint; tum, alterius partis defectû, non *perfectum* & *integrum* Ordinem acceperunt, qui juxta illam sunt ordinati; & si utraque non *perfecti* modò, sed & *veritati* ordinis *essentialis* fuerit, tum eâ formulâ *nullum* verè ordinem contulit *Ecclesia Romana*.

4. Sed (ut ad id quod 4.º propositum est tandem deveniam) *neutram* formulam *Presbyterali* Ordini *essentialem* esse, *Antiqua* omnia Ecclesiæ *Romanae Ritualia* (si ab anno Christi millesimo ad prima usque secula recurramus) clarè ostendunt; quæ ut supra ^c in-
nui *neutram* harum formularum, sed *primam* illam so-
lam, quæ *pretatoria* est, cum *hodierno* *Pontificali* *communem* habent: & proinde *Presbyteralem* ordinem non verè contulerunt, si ad ejus *veritatem* harum *for-*
mula-

^a Vid. sup. p. 12.

^b Sup. ibid.

^c Pag. 11. 12.

mularum alterutra requiritur, si ad eam necessaria sit potestatis sacrificandi & Missam celebrandi vel ligandi & solvendi *expressa* collatio. Deinde idem *Græcæ* Ecclesiæ Ordinalia ostendunt: quæ quin veros ordines conferant, nunquam ausa est Romana Ecclesia in dubium vocare; nec tamen eorum formula *disertis* verbis *ullam* quæ ad Presbyteralem ordinem spectat, confert potestatem. Habete, si placet, formulæ verba, ^a Ἡ θεία χάρις ἡ πάντοτε ταῖς ἀδινήν διακρίνουσα, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, περὶ χειρίζεται τὸν δεῖνα, τὸν οὐλαθίστατον Διάκονον, εἰς Πρεσβύτερον. Εὐχόμεθα ἕν ᾧ ὡς αὐτῷ, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' αὐτὸν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Nulla hîc *cujusvis* potestatis mentio fit, quæ in ordinandum Presbyterum conferri debeat: tantum publicè declaratur Ecclesiæ *intentio* hunc *Diaconum* in *Presbyteratus* ordinem provehendi, & super eum *precibus* Ecclesiæ Sacrosancti Spiritus gratia invocatur. Et planè ^b eadem formulâ, *mutatis mutandis*, nomine scil. personæ ordinandæ, & ordinis titulo, in *Diaconi* etiam & *Episcopi* ordinatione usurpatur: nec proinde in his ordinibus conferendis, fit ullius *distincta* potestatis, quæ *Episcopo* aut *Diacono* peculiaris est, prout diversos ordines habent, *expressa* mentio.

Atque hoc nobis obiter suppeditat luculentum responsum ad levem istam & futilem *captivunculam*, quam tamen *unam* illi adedò *validam* arbitrantur, ut nostræ *Episcopalem* ordinem conferendi *formula* veritatem convellat. Formula ita se primum habuit, ineunte Reformatione, ^c Accipe Spiritum Sanctum. Etemento suscitare gratiam Dei qua in te est per manuum impositionem. Deus enim non dedit nobis Spiritum timoris, &c. Hîc clamitant, nullam *disertis* verbis conferri *Episcopalis* ordinis *potestatem*, imò nè ipsius

^a Ευχαλῶν.
fol. v. ὅ γγ. Habert.
Pontificale Ec-
clesiæ Græcæ
p. 107.

^b Ευχαλῶν.
fol. v. ὅ γγ.
Habert. p. 67. &
179.

^c Forma conse-
crandi Episc.
&c. Ed. An.
1552.

sius *Ordinis* mentionem fieri; sed *Episcopalem* Ordinem, cum *iisdem* partim *verbis* conferatur, cum Presbyterali confundi. Quasi non ex *Officii titulo* & *contextu* appareret, quem hîc gradum & ordinem conferre intendit Ecclesia: & cum illud appareat, non possit *totus* ordo, sine expressâ *potestatum* quas continet mentione, integrè conferri: Quasi ipsius *Christi* ^a verba, quibus *Apostolos* suos *misit*, & *Apostoli* ad ^b *Timotheum*, quibus eum ordinis *Episcopalis* accepti admonet, non abundè designarent ordinem *Episcopalem*: Quasi denique non dari posset omnis *potestas* quæ *Episcopum*, omnis illa *charismatum diversitas* quæ vel *Episcopum* vel *Presbyterum* constituit, iis verbis, quibus *Spiritus Sanctus* confertur; iis verbis, quibus in *Apostolos* à *Christo* collata est ipsa potestatis *Apostolica plenitudo*. Mitto, quòd in *iisdem verbis* (*Accipe Spiritum Sanctum*) *Episcopalis*, in *Pontificali Romano*, Consecrationis forma à *Scholasticis* & saltem universis collocatur: nec non ipsis ^d abundè sufficit, in *suâ causâ*, eâdem quâ nos ratione nodum hunc, *nobis insolubilem*, expedire. Mitto etiam quòd ista formula, quæ *Sacrificium Offerendi* potestatem confert, & Presbyterali ordini *essentialis* censetur, occurrit (si *Ritualia* consulamus) in ^e *Episcopi Consecratione*, priusquam in *Presbyteri ordinatione* locum nacta sit. ^c *Morinus de Sacris Ordinationibus Part. 3. Exerc. 2. c. 2. n. 1.* ^d *Vasquez in 3am Tho. Disp. 240. c. 5. n. 61.* ^e *Morinus Part. 2. pag. 277. A. in Rubricâ.*

Nec dixerint, fateri *nos hujus ævi* formulæ à *Patribus nostris* excogitatæ defectum, quia nuper à nobis additum est quod deesse criminabantur, mutatâ formulâ in hæc verba, ^f *Accipe Spiritum Sanctum in Officium & opus Episcopi*, &c. Hæc enim verba addidit Ecclesia, non ut obstinato eorum contradicendi studio gratificaretur, sed ut *aliorum* animis scrupulum eximeret, qui hoc non ad *essentialiam* ordinationis, sed, quod aiunt, ad *benè esse* requirebant: formulam enim

clariorem & explicatiorem reddere, non est essentialem in illâ supplere defectum.

Absolvi, Auditores, quæ mihi probare videntur Cleri Anglicani, ineunte Reformatione, ordinationem de jure veram & validam fuisse. Restat, ut de facto quæstionem (si quæstio dici mereatur) paucis attingam.

Atque hîc parcite auribus vestris, Auditores: dum istam Parkeri & Collegarum consecrationem, Historicorum probatorum fide, vobis narro, à quâ si nostri Ordines deriventur, non erit cur de iis vindicandis sumus admodum solliciti. Consecrationem, inquam, non in templo, sed in ænopolio celebratam: non juxta Christi institutionem, Canones Ecclesiæ, & Regni Statuta; sed, spretis & conculcatis his omnibus, nullo Consecratorum numero factam, nullo publico Ecclesiæ conventu, nullâ legitimâ formâ verborum, nullâ manuum impositione, nullis precibus, nullâ Synaxi, in profanum Sacrorum Ordinem, imo Dei, Christi, Sacrosancti Spiritus, ludibrium & contumeliam. ^a Convenisse scilicet ad Caput Mannali novos hos Reformationis Patres; ut de suâ consecratione consilia inirent: ibi tandem, cum legitima alibi consecratio sperari non posset, & hic locus non incommadus videretur, præstò autem esset Sacerdos unus saltem, qualis qualis, consecrator: illius jussu cæteris genuflectentibus, ipsoque singulorum capitibus Sacra Biblia imponente, & adigente ista verba quæ ipsi in buccam venerint; his peractis, ipsos extemplo surrexisse veros, Canonicos, legales Episcopos.

Hæc si vera, Auditores, imò si veris similia probentur, nulli profectò sumus: nobis planè aut alia quærenda est ordinatio, aut ista saltèm quæ ab hoc fonte derivatur, Dei & Ecclesiæ nomine, justâ execratione dete-

^a Champneus de Vocatione Ministrorum Ed Lat. c. 14. p. 497. Fitz-Simon Britan. nomach. Ministr. l. 3. c. 5. p. 320.

*detestanda. Hoc quidem Ithacus velit, hoc magno mer-
centur Atridae.*

Quòd si publica Regni & Ecclesiæ monumenta ali-
am prorsus nobis narrant Parkeri & Collegarum con-
secrationem: Si eam talem fuisse qualem Acta publica
describunt, nec dum *septem* à consecratione elapsis
annis, aperte declaravit totius gentis Anglicana in Co-
mitiis representata vox: Si putida hæc fabula de
Manni Capite, quæ Actis publicis & totius Gentis An-
glicana voci fidem derogat, non ante quadraginta post
rem factam annos in lucem prolata est: Si tum de-
mum eam gravissimo suo testimonio statim repressit,
manifesto Dei numine superstes, unus sed amplissimus
oculatus Consecrationis Parkeri testis, Comes Not-
tinghamiensis: Si leposito ejus testimonio, eam nihil-
ominus multò magis falsam convincit, Authorum Pon-
tificiorum de re tanti momenti per totos quadraginta
annos altum silentium: Si ipsa sibi fabula, prout varè
ab illis traditur, omnem fidem prorsus abjudicat: Si
unius hominis tantum fide nititur, defuncti antequam
publicè vulgata est, cujus etiam testimonium res ipsa
falsum demonstrat: Si denique, missis his omnibus,
illud unum rem totam extra omnem controversiam po-
nit, quòd nulla hujusmodi consecrationis fuerit neces-
sitas, nullus ejus, si hoc modo facta esset, fructus aut
beneficium Episcopis nostris accedere potuisset: Si in-
quam hæc omnia, (quæ mihi paulò fusiùs persequen-
da sunt) hanc de Episcoporum nostrorum consecratione
ad Caput Mannuli, non modò ridiculam & absurdam
fabulam, sed detestandam & execrabilem calumniam
esse, luculenter demonstrant: næ ego, Auditores, non
amplius quærendum puto, qualis fuerit Episcoporum
nostrorum consecratio, sed quæ, & qualis, à quâ Ec-
clesiâ, à quo, quæso, Spiritu profecta censenda sit,

istorum homuncionum missio, quibus publicâ auctoritate permissum est, hæc contra Ecclesiam Anglicanam, ut Catholica causa interservirent, coram isto Christiano Orbe impudenti & profano ore eructare Mendacia? ut duo tresve perstrictæ frontis Syeophanta, nescio, quâ auctoritate muniti, Acta publica Regni & Ecclesiæ adulterata, Reginam Elizabetham & Regni Ordines in Comitibus convocatos mendaces & falsarios esse, ausi sint pronuntiare?

Acta publica si in dubium vocentur, cujus rei, quam non ipsi vidimus oculis, auribus audivimus, aut manibus palpavimus, cujus, inquam rei Patrum & Majorum nostrorum fide nobis traditæ, possit esse nobis ulla certa & explorata notitia? Consulantur itaque Regni Archiva & Ecclesiarum Registra: in utrisque luculenta extant ^a electionis, confirmationis, & consecrationis Parkeri Metropolitani monumenta; consecrationis ^{veræ} Canonica, & legalis; non ad Caput Mannuli factæ, sed in Sacello Lambethano, juxta Ordinale Ecclesiæ Anglicana, à quatuor veris & legitimis Episcopis, magnâ Cleri & populi frequentia, præsentibus & in ^b Acta consecrationis locum, tempus, ordinem, ritum, singulas denique circumstantias redigentibus: quatuor publicis juratis Notariis, iisdem qui antea Cardinalis Poli consecrationi testes adfuerant, Gemina his omnia habeas in reliquorum Præsulum consecratione. Horum unum si dixeris adulteratum esse, omnia dixeris: cum singula Acta publica, ubicunque reposita jacent, sibi invicem in temporum & rerum ordine aptè respondeant: ut autem omnia adulterata fuerint, cum id sine consciâ infinitâ hominum multitudinem fieri non potuerit, quis crediderit factum esse, & non statim per totam Angliam pervulgatum?

^a Vid. Acta electionis, confirmationis & consecrationis Matth. Parker in Registro Sedis Cantuar. Edit. ad finem Operum Bramhalli.
^b Vid. infra Acta Consecrationis Mat. Parker ex MS. Coll. C. C. C.

Imò si adulterata sint, adulterata sunt ipsius *Elizabethæ Reginae instinctu*, & unanimi *Ordinum Regni conjugatione*. Horum enim in *Comitiis* testimonio, ^a necdum *septem* post consecrationem elapsis annis, ^a *Statut. 8vo Elizab. c. 1.* confirmata sunt: occasione oblatâ, ex *Bonneri* (infra memorandâ) non contra rem factam, sed tantum formæ consecrandi legalitatem, exceptione. Hoc tempore, quin rei factæ & Actorum publicorum veritas, Reginae & Ordinum Regni authoritate, per solennem *Notariorum, testium, & indiciorum & monumentorum* cujuscunque generis examinationem, explorari potuerit, non est dubium: si itaque hæc Acta publica falsitatis arguenda sunt, Reginae & Ordinibus Regni falsariorum crimen inurendum. Testantur enim *Episcopos nostros juxta Leges Regni electos & confirmatos*, ^b juxta *Ordinale Liturgiæ annexum & Legibus Regni confirmatum consecratos* fuisse: testantur ^c *nullum esse de facto, nullum de jure (cùm de facto ex* ^d *Actis publicis tam luculenter constet) scrupuli aut controversiæ locum.*

^b Juxta illum Ordinem & formam, & cum iis ceremoniis in quibus circa eorum consecrationes, quæ per prædicta Acta, Statuta, &

Ordinale Libro Precum Communium annexum, approbata & præscripta fuerant.

^c Ita ut manifestum sit, nullam scrupuli, ambiguitatis, aut dubitationis causam contra dictas electiones, confirmationes, aut consecrationes, aut aliud quicquam quod in aut circa easdem usurpari aut haberi oportuit jure obici posse: sed singula in eum finem requisita & necessaria, æque accuratè & pari (vel potius majori) curâ & diligentia peracta esse ac unquam antehic. ^d Prout temporum Patris & Fratris Reginae Elizabethæ, & suorum temporum Archiva clarius testantur & declarant.

Et his demùm *Actis* publicis, universæ Gentis Anglicanæ testimonio confirmatis, nihil unquam à Pontificiis per totos quadraginta annos reclamatum: donec tandem, post illud spatium, caput suum ab inferis, extulerit nova hæc inauditæ antehac consecrationis historia. Cui itaque multò magis quàm universa nostra Gentis vox & traditio, fidem derogat, suorum omni-

omnium, per tot annorum intervallum, in re tanti momenti, *altum silentium*. Consulantur universi Romanensium Scriptores & pugiles acerrimi: videas rejici nostros Ordines propter *Hereseos & Schismatis* vitium, propter defectum *Papalis confirmationis*, & *formula* ordinandi in *Pontificali Romano* præscriptæ: videas nihil parci *calumniis*, nihil *mendaciis*, quæ speciem veri ferre videantur, temperari: de consecratione autem ad *Caput Manuuli*, ne *res* quidem. Clamant *illegitimam, irregularem, de jure irritam* esse nostram Ordinationem; *de facto* autem, quin ita se habuerit prout nostræ tradunt *historia*, non disputant. Negant *Consecratores Parkeri* veros aut *legitimos* Episcopos fuisse, negant *formam Ordinalis* nostri, quâ consecratus est, esse *validam* aut *legalem*: consecratum autem non fuisse ab iis *personis*, eâque *formâ*, nondum ipsis in suspicionem venerat.

Audiamus *Hardingum*, celebrem istum Reverendissimi *Juelli* antagonistam: quem *Champnaus* ^a multis verbis ostendere conatur clarè & expressè *Juello* objecisse Ordinationis nostræ, etiam *de facto*, nullitatem, nec ab ipso (nimirum malè sibi conscio) habuisse *responsum*. Multas ille captiunculas *Juello* de suâ consecratione proposuerat, quæ omnes, *Juello* respondente, instante *Hardingo*, hûc tandem redierunt, ut de *Parkeri* consecratione disputaretur. *Dicis* (inquit *Hardingus*, referente ^b *Champnao*) Episcopos vestros per *Archiepiscopi* triumque aliorum Episcoporum consecrationem creatos esse. Sed *Archiepiscopus* ipse quomodo quaso consecratus fuit? Et qui fuerunt tres illi in toto Regno Episcopi, qui manus illi imposuerunt?---
Metropolitanus vester, qui omnium vestrum consecrationes autoritate suâ confirmare deberet, legitimam consecrationem minimè obtinuit. Fuerunt quidem in
 Regno

^a De Vocatione
 Ministr. c. 13.
 p. 457. & seq.

^b De Voc. Mi-
 nistr. c. 13. p. 466.

Regno Episcopi Legitimi, qui vel non fuerunt requisiti manus vobis imponere, vel requisiti illud facere recusarunt : quod clarè demonstrat, vos talem consecrationem qua in usù semper fuerat non quesivisse, sed aliam novam quam omnes antiqui Episcopi despiciebant. Quid ampliùs sonant hæc verba, quàm Parkero non legitimos (h. e. Romanarum partium) Episcopos, sed nostros, quos illi ut illegitimos repudiant, manus imposuisse? quàm ipsum, non antiquâ consecrationis formâ (in Pontificali Romano) sed novâ (Ordinalis nostri) fuisse consecratum? Si autem dicta concipias de Parkeri ad Caput Mannuli consecratione; quæ ambages in re quam maximè interfuit claris & disertis verbis proponi? quæ modestia, quis candor, quæ (in hoste infensissimo) erga nos elementia, ut, nostrorum fama parcens, illud dissimularet, quod suæ causæ inserviret maximè, nostra autem jugalum peteret? Quin, potiùs, si vel suspicatus esset Episcopos nostros ad caput Mannuli consecratos, quas Tragadias excitasset? quibus clamoribus, Dei hominùmque fidem obtestans, non dico Christianum Orem, sed calum, terræ, mariæ, permissuisset? ille autem, modestus, mitis, placidusque non profanam, non sacrilegam, sed tantùm illegitimam & novam appellat nostrorum Præsulum (ad Caput Mannuli) consecrationem: & ipsos non fures, non latrones, & lupos potiùs quàm Pastores vocat, sed duntaxat illegitimè dicit consecratos: denique quærit quomodo, & à quibus, Parkerus consecratus sit, ubi autem consecratus, non quærit, quem tamen potuit ostendere non in templo sed in ænopolio consecratum. Paritèr modestus, aut, si malis, ignarus erat famosus iste Schismatis Anglicani Historiographus Sanderus. ^a Pronuntiat Parlamentarios & De Schismate Anglic. L. 3. Pseudoepiscopos fuisse nostros Præsules, quomodocumque

que facti sunt; quomodo igitur, aut ubi, aut à quibus facti sint, vel ignorare vel dissimulare se profitetur.

At memoriam ejus refricabunt succedentis ætatis Scriptores Fitzsimon & Champneus: qui tandem opportuno tempore narraturi sunt, quomodo facti sunt nostri Episcopi. Opportuno tempore, quando facile præsumi posset, eos omnes, quadraginta annorum decursu, è medio sublato, qui suorum oculorum fide vera historiæ attestari possent, aut falsa contradicere. Sed miseros spes fefellit, cum etiamnum in vivis esset, oculatus Parkeri in Sacello Lambethano consecrati testes, Comes ^a Nottinghamiensis: cujus amplissimum testimonium crudam & recentem in ipso ortu calumniam represserat, si quid posset adversariorum nostrorum ora obstruere. Quam enim nubem testium produxerunt illi contra (non dico Acta publica & universos Regni Ordines, sed) unicum hunc & singularem testem Comitem Nottinghamiensem? Vestram fidem Auditores! Nunquam plures uno testes poterant producere: & hunc unum passi erant è vivis excedere, priusquam ab ipsius ore hanc historiam Orbi traderent. Unum inquam tantum à principio testem habebant, ^b Nealum suum: cui soli rem oculis videre contigit; qui solus ad caput Mannuli missus est, consecrationis ibi celebratæ, ex parte Romanæ Ecclesiæ, explorator, testis, Notarius. At locuples erat testis, non è trivio, sed è Delphico tripode profectus: Linguae Hebrææ Oxoniis Professor; & Bonneri Præsulis Londinensis Sacellanus. Linguae Hebrææ Professori, & Cabbala suæ, credat, si placet, Judeus appella: Bonneri Sacellano, Bonnerus ipse os obstruat. Quàm audax enim facinus erat, quòd Bonneri Sacellanus, ab ipso ad Caput Mannuli (prout illi narrant) missus,

^a Mason de Mission. Anglic. L. 3. c. 8. n. 5.

^b Champn. c. 14. p. 498. Fitz Sim. p. 321.

missus, ut quid ibi à nostris fieret exploraret, rem oculis suis visam cuius homini potius quam Bonnero narrare voluerit? Abundè enim constat Bonnerum rem totam ignorasse. Excepit ille^a publice coràm Tribu^a *Champn. c. 13. p. 434.* nali contra *Horam Wimonensem*, ut formà non legali consecratum: quâ de causâ? quia scil. *Ordinale* nostrum, à Mariâ Comitiorum Lege *abrogatum*, non *explicitè & distinctè* à reliquâ *Liturgia* corpore, sed *implicitè*, ut pars ejus, esset ab Elizabethâ Regina restitutum. Quisquamne putet Bonderum *frivola* hâc exceptione usurum fuisse, cum potuisset non modo *casum in Lege omissum*, sed jura omnia divina & humana in adversarii sui consecratione *violatâ* demonstrasse: cum potuisset de suis *unum oculatum testem* produxisse, & alios qui consecrationi interfuerunt *sub pœnâ citasse*: tantùm non dico (quod de ** saxis* olim dixit Beatissimus Servator) ipsum Manni caput hâc in causâ, Dei & Ecclesie nomina, *vocale suum testimonium* perhibuisset. ** Luc. 19. 40.*

Vidimus, Auditores, contra *universa* Gentis Anglicana *vocem & traditionem*, *unum* tantùm hujus fabulæ *testem* produci. At illud saltèm ab uno *authore* expectandum erat, ut *una & simplex* història nobis narretur. Sed ita fallax & incerta est *oralis traditio*, ut *multiplex* facta sit, utut primò ab *unius* ore tradita. Dissentiunt enim de *consecratoribus*; alii^b *Scoreum* solum (*gratum* habemus quod *Episcopum*) alii^c *Barloun* etiam narrant: De *consecratis*; alii *Parkerum*^d solum, alii alios^e *quatuor*, alii *universos*^f *quindecim* (qui *Pontificiis exauctoratis* successerunt) simul consecratos dicunt: & hos à *Scoreo* ordinatos, deinde ab his *Scoreum* ipsum *reordinatum*. De *materia*; *Champneus*^h *Sacrorum Bibliorum impositionem*, *Fitz-Simon dextra in dextram*ⁱ *inje-*

^b Fitz-Simp.

321. *Champn.*

p. 498.

^c *Const. bil. apud*

Champn. p. 501.

^d *Wadsworth*

in Epist. n. 5.

^e *Parsonius in*

Præfat. Discuss.

n. 135.

^f *Champn. Fitz-*

Sim.

^g *Sacrosac. de*

investig. Chri-

sti Ecclesiæ c. 4.

^h *Ubi supra.*

injectionem narrat. De *formâ*; illi, hæc verba, *Accipe potestatem verbum Dei sincerè predicandî*; huic, *ista*, *Eja D. Episcopo Cantuariensis Surge*, pro formulâ consecrationis à Patribus tradita sunt. Denique de *re totâ* dissentiunt an unquam *gesta* sit; unus ^a enim *modestior* declarat tantummodò *tentatam* esse non *factam*.

^a Wadsworth
in Epist. n 5.

At postremò, damus *factam* esse, si vel illud unum appareat, quòd consecratis *necessarium* esset, quòd eis *utile* esse potuisset, hoc modo consecrari. In *anopolio* consecrati sunt? nimirum *occlusa* sibi viderunt *templa & Sacella*. At illa, *Reginæ & Regni favore*, *patebant* undique: *Lambethanum* saltem, in ipsius *Archiepiscopi electi* ditione erat. Ab uno tantummodò *Scoræo* sunt consecrati? *Desuerunt* scil. alii *Canonici* consecratores, *Marianis* illud officium *recusantibus*. At *aderant è Reformatis* qui canonicum numerum excederent; cum ad *septem* datum sit *Reginæ Elizabethæ de Parkero confirmando & consecrando mandatum*. *Forma* quâ consecrati sunt erat *illegitima*? Quia scil. *legitimam* formam aut consecratores aut consecrati *repudiabant*. Nihil minùs: non enim *Pontificalis Romani*, sed *nostri Ordinalis* ritû erant consecrandi.

Nulla igitur erat *necessitas* hujusmodi consecrationis: cui autem *bono* cessisset? *Episcopatum* suorum *beneficio* frui non poterant nisi *canonicè & legitime* consecrati; nisi perhibito de *canonicâ & legitimâ* eorum consecratione à *Notariis publicis testimonio*, *Reginæ mandato* *Episcopatum* suorum *fructus* iis addicerentur. Imò si *alio ritû* consecratos fuisse apparuisset, non modò *Episcopali Officio & beneficio* *Episcopatum*, sed *libertate, fortunâ* omnibus, *Reginæ protectione, & Legum præsidio*, per *Statuta* ^b *Regni* excidissent.

Quis-

^b Statut. 25.
Hen. 8. cap. 20.

Quisquāne autem credat eos homines, qui, Dei providentiā, & Principis favore, ad Episcopalem ordinem, juxta Christi institutionem, Canones Ecclesie, & Regni Statuta, summā suā cum dignitate & emolumento, erant provehendi; eos, inquam, homines, mentis compotes, nullā necessitate, nullius commodi intuitū inductos, jura omnia divina & humana conculcaturus; nullo alio animi proposito, nisi ut profano sacrilegio se justæ Dei ira & damnationi subicerent, & tum Episcopali gradu & dignitate, tum libertate, fortunis omnibus, Principis favore & Legum prasidio privarentur? Non iis displicebat canonicè & legitimè consecrari: hāc consecratione patebat aditus ad Episcopalem Ordinem cum annexā temporali dignitate: alio ritū consecrati hoc Ordine & dignitate excidissent, & in capitis discrimen fuissent adducti: quid itaque homines impulit, ut cū religio, & ambitio, suaderet ut in templo consecrarentur, ipsi tamen in ænopolio consecrari mallerent? Audendum scilicet erat Episcopis nostris, si aliquales esse vellent, aliquid Gyaris & carcere dignum. Affectabant illi non per veram januam, sed aliā viā in ovile ingredi: non veri Ecclesie pastores, sed fures & latrones æstimari: non honorem & dignitatem ambiebant, sed ignominiam & supplicium: nolebant episcopari, sed Episcopatū privari cupiebant: vel ita in eum admitti, prout Cato in theatrum ingressus est, idē tantum ut exirent. Quin meritò dixerint adversarii, nos Anglos caudas habere, cū brutos adeo, vecordes, & stupidos Christiano Orbi hāc fabulā repræsentent?

Et hęc fabula, uno teste & autore nixa Universæ Gentis Anglicanæ, in Decreto Comitiorum, & Actis publicis, voci & traditioni, fidem derogabit?

Quod si equalis ex utraque parte esset testium *numerus*, non proinde equalis utrinque staret *authoritas*. Non enim desunt ex eorum parte, quibus *pium officium* videtur, Dei & Ecclesie causâ, splendide *mentiri*, & cum de *Hæreticorum famâ* agitur, nihil *probris* aut *calumniis* parcere. Testor aliud hæc ipsâ in causâ *succedaneum mendacium*, non ita *præcipuum duorum Patrum Catholicorum* fide orbi traditum; qui affirmare ausi sunt, *a Mortonum Dunelmensem* (beatae memoriae) publicè oratione in *Comitiis* habitâ professum esse, *primos Reformationis Patres in ænopolio ad caput Manuuli* fuisse *consecratos*: convicti tamen sunt *manifesta calumnia*, tum Sanctissimi *Præsulis* ipsius (supra *Nestoris ætatem* longævi) tum reliquorum Ecclesie *Antistitum* & Regni *Procerum* qui istis *Comitiis* interfuerant *publicâ & solenni* *b* *declaratione*. Sed quid *privata* loquor? cum *c* *Alta publica* testentur, fuisse *homines*, fuisse hominum *seminaria*, quibus hæc *missio* data est, ut non modo *mendacia* & *calumnias* contra Ecclesiam Anglicanam vulgò spargerent, sed etiam ut hîc in agro *Domini* quæ possent *zizania* *seminarent*, & quamvis *sectam* aut *hæresin* personati *predicarent*; & interea dum apud *Indos Christianissimam*, apud *Anglos Atheismum* evangelizarent: quo *facilius*, injecto nobis de *ullius religionis veritate* *scrupulo*, ad Romanam pelliceremur.

Sed me reprimo. Restat, *Auditores*, ut quicquid *adversarii* de nobis statuunt, nosmetipsi sic *reputemus* ut *Christi Ministros* & *Mysteriorum Dei dispensatores*: & meminerimus *a* *requiri* à *Dispensatoribus* ut *fideles inveniantur*: ut *c* *exemplo* sint *populo* *fideli* in *verbo*, in *conversazione*, in *charitate*, in *fide*, in *castitate*: ut attendant *lectioni*, *exhor-*

^a Lib. cui Titulus [A Treatise of the nature of Catholic Faith and Heretic] Ed. Rhotomagi An'. 1657. cap. 2. pag. 9.

^b Dissertatio Bramhalli cui Titulus [The Consecration of Protestant Bishops vindicated] c. 2. pag. Oper. 432. ^c Vid. Librum cui Titulus [Foxes and Firebrands] & Epistolam Bramhalli ad Usserium in Collectione Epistolarum Usserii Epist. 293.

^a 1 Cor. 4. 2.

^c 1 Tim. 4. 12, 13, 14, 15, 16.

exhortationi, doctrina: denique nè negligent gratiam quæ ipsis data est per impositionem manuum Presbyterii. Hac nos meditemur, in his instemus: id enim faciendo (quicquid dixerint adversarii, nullos esse nobis Antistites, nullos Pastores, nullos Ordines, nulla Sacramenta, nullam Ecclesiam) hoc, inquam, faciendo & nosmet ipsos & Auditores nostros salvos faciemus.

F I N I S.

2 1 2 3

CONCIO

HABITA coram

Academia Cantabrigiensi

7ULII 3°. A°. 1687.

Ubi Vindicatur

CANONICA
Cleri Anglicani,

Ineunte Reformatione,

ORDINATIO.

A T. Browne, S. T. B. Coll. D. Joh. Evang. Soc.

Χωρήσεται ἡμεῖς· ἐδένα ἡδικήσαμεν, ἐδένα ἐφθείραμεν, ἐδένα ἐπαλε-
νεκήσαμεν. 2 Cor. 7. 2.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina Joan. Hayes, Celeberrimæ Academiæ Typographi.
Impensis Henr. Dickinson, Bibliopolæ Cantabr. & Sam. Smith,
Bibliopolæ Lond. ad Insignia Principis in Cœmiterio Divi
Pauli. MDCLXXXVIII.

Novembris 1mo 1687.

IMPRIMATUR,

Joh. Balderston, Procan.

Jfph. Beaumont, Reg. Theol. P.

R. Widdrington, D. Margar. P.

Humf. Gorer, S. T. P. Coll. Div. Joh. Præf.

CONCIO HABITA

Coram

Academiâ CANTABRIGIENSI.

Rom. 10. 15.

Quomodo prædicabunt nisi missi fuerint ?

T nos quidem *verè & valide* missos esse, nec planè *nullos* ordines à primis *Reformationis* Patribus derivatos habere, superiore dissertatione pro modulo ostendi. Restat demùm *altera* pars defensionis nostræ, ut ostendam quòd *regularis* etiam sit, quæ ad nos à Patribus nostris derivatur, ordinatio: quòd non Christi solummodò *institutioni*, sed etiam *Universalis Ecclesiæ Canonibus*, sit conformis. *Utrumque* enim in Ecclesiæ Pastore requiri videtur; illud, ut in se *reverà collatum* habeat prædicandi & Sacramenta aut Ordines administrandi munus; hoc, ut collatum munus *legitimè exercere* possit: cum penes Ecclesiam sit, pacis & unitatis suæ tuendæ causâ, Pastorum suorum ordinationi *regulas* ponere, & iis qui secus ordinati fuerint, *usû* saltem & *exercitio* irregulariter suscepti ordinis *interdicere*.

Et abundè sibi placerent *adversarii*, si vel *hoc unum* possent obtinere; si nobis persuadere possent, quòd, etsi *veras* Ordines habeamus, omni tamen *iurisdictione* & *legitimâ* ordines nostros *exercendi auctoritate* destituamur: nihil enim morantur *isti*, quòd

Conciō Habita

* Liber cui Titulus [Church Government Part V. A Relation of the English Reformation, and the Lawfulness thereof examined by the Theses delivered in the Four former Parts.] Edit. Oxon. 1687. §. 191. b seq.

minus Doctōrum & Pastōrum Ecclesiæ officium & titulum nobis reservemus, modò ipsis permittamus populum Anglicanum, nostrâ vice, docere & pascere. Hinc in hoc solum incumbit, hoc tantum nomine Ecclesiæ nostræ ordinationem hodiè oppugnat, *Oxoniensis Reformationis Anglicana Exagitator*; * *Quintâ* (an primâ dicam: cum hæc ineditis prioribus, conclusio sine præmissis, in lucem prodeat) Operis sui de *Regimine Ecclesiastico Parte*: ubi veritatem ordinationis nostræ ad examen vocare, vel proflus *insuper* habet, vel in aliud tempus differendum censet; sed magno conatû & molimine demonstrare aggreditur, tum *Reformationem Ecclesiæ Anglicanæ*, tum primorum nostrorum Præsulum ordinationem, non fuisse *Universalis Ecclesiæ canonibus* conformem.

Minihæque contrâ probandum, ordinationem Præsulum nostrorum, ineunte Reformatione, *canonicam* fuisse: Idque primò quoad *personas*; deinde quoad *formam* ordinandi.

Quæ *personis* obijciunt, adversari ad hæc quatuor capita revocari possunt.

Primò, Quòd nec Episcopi nec Metropolitanus noster à Romano Pontifice confirmati, nec ejus auctoritate aut permissu consecrati sint.

Secundò Quòd consecrati sint sine *comprovincialium Episcoporum*, vel majoris eorum partis, approbatione aut consensu.

Tertiò, Quòd in aliorum (*suorum*) Præsulum Sedes nullo jure intrusi sint.

Quartò, Quòd ipsorum Consecratores irregulares fuerint, & legitimâ jurisdictione destituti.

Primò, Quòd nec Episcopi nec Metropolitanus noster à Romano Pontifice confirmati, nec ejus auctoritate aut permissu consecrati sint. Nec sanè diffitemur.

temur. Desuit Metropolitano & Episcopis nostris confirmatio Papalis, desuit *Mandatum Sedis Apostolica*, cujus *primæ* sunt partes in Episcopi juxta formam *Pontificalis* ^a *Romani* consecratione. Nec tamen ob hunc defectum minus *canonicè* consecrati sunt. Primò enim nullam habuit Pontifex *Romanus* *authoritatem* Ecclesiæ Anglicanæ Præsules aut Metropolitanos *confirmandi*, nec requirendi nè ipsi à *comprovincialibus* Episcopis, sine ejus *authoritate* aut *permisso*, consecrarentur.

^a Pontificale Romanum Edit. Rom. 1611. pag. 56.

Secundò, Dato quòd habuerit, jure tamen à *comprovincialibus* Episcopis, non *petitâ* à *Romanâ* Sede *venia*, consecrati sunt; cum illa *confirmatio* & consecrandi *venia* non esset à Sede *Romanâ*, nisi sub *iniquis* & *illicitis* conditionibus, impetranda.

Primò, Nullam habuit *authoritatem* Pontifex *Romanus* Ecclesiæ Anglicanæ Præsules aut Metropolitanos *confirmandi*, nec requirendi nè ipsi à *comprovincialibus* Episcopis, sine ejus *authoritate* aut *permisso*, consecrarentur. Habuisset enim hanc *authoritatem*, vel ut *Supremus Pastor* Ecclesiæ *Universalis*, vel ut *Occidentalis* Ecclesiæ *Patriarcha*. Modestiores Papalis *authoritatis* assertores solum *Patriarchale* jus nobis obtendunt: nec tamen dubium est quin ipsa *Sedes Romana* hanc sibi *authoritatem* non *Patriarchatus* titulo, sed *Suprematûs* in *Universam* Ecclesiam prætextû, arroget. Patriarchæ enim *summam* *authoritatem* ita definiunt *Canones* Ecclesiæ, ut *sue* tantum *Dioceseos* Metropolitani, aut etiam Episcopi, ab ipso electionis suæ confirmationem petere teneantur, nec sine ejus *authoritate* consecrari. *Romana* autem *Sedes* sibi asserit ^b *electionum ad omnes*, omnium *Dioceseon*, *Cathedrales*, *Metropolitanas*, & *Patriarchales* Ecclesias *confirmationem*: nec permittit ut quis-

^b Pontificale Romanum Edit. Venet. 1520. fol. 16. b. Decretal. Sept. l. 1. de electione c. 5.

^a Pontif. Rom.
Ed. Rom. 1611.
pag. 54.

^b Pontif. Rom.
E. R. pag. 86.
Gratian. Distin.
100. c. 1. De-
cretal. Gregor.
l. 1. de elect.
c. 28. de autho-
ritate & usu
Pallii c. 3.

^c Pontif. Rom.
E. R. pag. 57.
84. Decretal.
Gregor. l. 1. de
electione c. 14.
significasti.

^d Bellarm. de
Rom. Pontif. l. 4.
c. 24. Cajetan.
de autoritate
Papæ & Conci-
lii. cap. 3.
Augustinus Bar-
bosa de Offic. &
Dignit. Episc.
Part. 1. Tit. 1.
cap. 1. §. 5, 7, 20,
22, 26, 27, 28.

^e De unitate
Eccles. Episcopa-
tus unus est, cujus
à singulis in so-
lidum pars tene-
tur.

^f Gratian. Di-
stinct. 22. c. 1.
Epist. Nicol. Pap.
2. Omnes sive
Patriarchii cu-
jussubet apices

sive Metropolitani Primatus aut Episcopatum Cathedras, vel Ecclesiarum cujussubet ordinis digni-
tates instituit Romana Ecclesia. Vid. Extravag. Commun. l. 1. De electione c. 3.

^g Pauli Ven. Historia Concil. Trident. Lib. 7. Ed. Lat. p. 486. & 496.

^h Ibid. pag. 584. & seq.

quam in Episcopum consecratur, nisi prius consecra-
tori de Sedis Apostolica commissione constet: nec ut
quisquam^b Metropolitanus aut Patriarcha titulum, ne-
dum auctoritatem, usurpet, priusquam ab Apostolica
Sede Pallium acceperit: nec denique quemquam finit
aut Mandati Apostolici virtute consecrari, aut Palli-
um accipere, priusquam se Romano Pontifici^c fidelit-
atis juramento totum addiderit. Nec sanè hoc dis-
simulant ii Papalis auctoritatis patroni qui infallibilis
Cathedra dictata eloqui videntur: quin potius tantæ
auctoritati non impar fundamentum substernere mo-
liuntur; ^d Quod Romanus Pontifex sit Episcopus E-
piscoporum, Oecumenicus Universalis Ecclesiæ Pastor,
Christi Vicarius, omnis denique jurisdictionis Eccle-
siasticæ fons & scaturigo: quod ipse (nec potius sin-
guli Episcopi, prout verba D. Cypriani sonare vi-
dentur) unicum illum^e Episcopatum à Christo insti-
tutum in solidum possideat, cæteri autem Episcopi,
Metropolitani, Patriarchæ, à potestatis in Romano Pon-
tifice plenitudine singuli suum auctoritatis in Ecclesiâ
Christianâ dimensum accipiant: quo in sensu (ne ipse
videar affingere) ipsa hæc Cypriani verba exposita vi-
deas à non uno Theologo in Concilio^f Tridentino:
ubi etiam ulterius disputatum, ^h utrum Episcopi à
Romanâ Sede non jurisdictionem modò sed & ip-
sum ordinem accipiant, utrum Presbyteris superiores
sint jure Divino an Pontificio, Christi an Pontifi-
cis Romani institutione: quæ Legatis Pontificiis
& suarum partium Theologis visa est potior sen-
tentia.

coram Academia Cantab.

Mitto illa ex Sacris literis & antiquæ Ecclesiæ Scriptoribus allegare, quibus hæc Romana Sedis arrogantia & fastus retundi solet: abundè constabit, si primorum Oecumenicorum Conciliorum Canones consulamus, nullâ Christi institutione, nullâ lege aut consuetudine Ecclesiasticâ niti hunc *Suprematum*; nec meliori jure niti istam, quam hoc prætextû sibi arrogat Pontifex Romanus, universos per Christianum Orbem Episcopos confirmandi & consecrandi auctoritatem. Adeo enim non favent hujusmodi auctoritati Canones Ecclesiæ, ut ei potius disertis verbis *reclamare* videantur.

Primò enim, in eodem gradu cum Pontifice Romano, excepto honoris tantum & *ægesias* privilegio, reliquarum primarum Sedium Antistites collocant. Reservat sextus ^a primi Oecumenici Concilii Canon Alexandrino & Antiocheno Præsuli, tum & aliis innominatis, eandem planè auctoritatem quam Romana Ecclesiæ Episcopo competere agnoscit: ut hi etiam Præsules in sua ditionis Provinciis omnium rerum potestatem habeant, quoniam & Romano Episcopo (non sanè in universâ Ecclesiâ, sed in suis Provinciis) idem consuetum. Nec hoc statuunt Nicæni Patres innovandi animo, sed confirmandi & ratas habendi consuetudines antiquas: quæ proinde consuetudines antiquæ nondum dederant, nec à Christo datum firmarant Episcopo Romano, suum in universam Ecclesiam *Suprematum*. Deinde in eundem etiam auctoritatis gradum, ^b quarti Concilii Oecumenici favore, Ecclesiæ Constantinopolitanae Thronus evectus est, cujus Antistiti disertis verbis tribuuntur (*ἵσα ἀποστέλλει*) *æqualia* cum Romano Pontifice privilegia: quibus tamen privilegiis non confertur in Episcopum Constantinopolitanum auctoritas plusquam Patriarchalis, nec proinde major auctoritas, Patrum

^a Concil. Nicæn.
1. Can. 6.

^b Concil. Chalcedon. Can. 28. *Recept. in Codice Canonum Ecclesiæ Universalis.*

Patrum Chalcedanensium sententiâ, Episcopo Romano comperebat.

* Concil. Constantinop. prim. Can. 2.
Concil. Ephes. Can. 8.

Secundò, Canones Ecclesiæ Universalis, in Provinciarum & Dioceseon distributione, Ecclesiarum cujusque Divisionis *Præsidi* independentem nec superioriori obnoxiam tribuunt authoritatem. In Provinciâ quæ libera & αὐτοκέφαλος erat Metropolitano, in Diocesi Patriarchæ aut Exarcho Supremam authoritatem permittunt: ut hi supra Ecclesias suæ ditionis omnem potestatem habeant, nec tamen extra suas Provincias aut Dioceses, nisi rogati, ullam (obnoxiam) administrationis aut jurisdictionis Ecclesiasticæ partem exerçant.

* Concil. Nicen. pr. Can. 4. & 6.
Concil. Ephes. Can. 8.
Concil. Chalced. Can. 28. Vid. Du Pin. de Antiquâ Eccl. Disciplinâ Dissert. 1. Pat. reg. 12. & 13.

Denique, hoc imprimis statuunt Conciliorum Decreta, & Ecclesiæ primitivæ praxis observatum testatur, circa Episcopos, Metropolitanos, & Patriarchas eligendi, confirmandi, & consecrandi rationem: Ut horum omnium electio ad suæ Provinciæ aut Dioceseos Episcopos pertineret; confirmatio autem & consecratio, Episcopi, Metropolitanæ (nisi ubi hæc authoritas Patriarchæ reservata est) Metropolitanæ, si Diocesi subesset ejus Provinciæ, istius Dioceseos Patriarchæ, si Provincia independentis & αὐτοκέφαλος esset, Episcopis comprovincialibus: Patriarchæ denique consecratio suæ tantum Dioceseos Episcopis & Metropolitanis, demandaretur; nullâ habitâ Universalis cujusquam Episcopi ratione.

Repugnant prorsus hæc primorum Conciliorum Decreta, hæc antiquæ Ecclesiæ Disciplina Romane Sedis in universam Ecclesiam Suprematui. Non potest, per Canones, esse Supremus Pastor Ecclesiæ Universalis, cui disertis Canonum verbis, reliqui Patriarchalium Sedium Antistites aquantur. Nec patiuntur Conciliorum Decreta, ut illi Christianus Ovis subjiciatur,

ciatur, cujus jurisdictioni omnes alias *Dioeceses*, omnes *Provincias* *αὐτοκεφαλῆς* existunt. Nec denique omnes Episcopos, Metropolitanos, Patriarchas ab eo electionis suae confirmationem petere, ab eo consecrari aut *Palliam* accipere jubent, cui diserte interdiciunt, ne unquam, nisi *regium*, *alicuius suam Dioecesis* ad ordinationes celebrandas transeat. Adeo non sane à nobis violati sunt *Canones Ecclesiae*, in Episcoporum nostrorum, sine huius *Supremi Pastoris* confirmatione aut Mandato, consecratione: adeo potius ipse hic *Supremus Pastor*, *Suprematum* hunc & universos Episcopos confirmandi & consecrandi jus sibi arrogando, *Ecclesiarum libertatem*, *Patriarcharum* & *Metropolitanorum privilegia*, ipsos denique *Universalis Ecclesiae Canones* violavit.

At dixerunt modestiores, *Papalis auctoritatis* patroni, iniquum petere *Sedem Romanam*, *Suprematum* arrogando, sed tantum ut *aequum* ferat, ut sibi reservatum habeat quod ipsi, per *ta apostolica* & *Conciliorum Canones* competit, *Patriarchate* saltem supra *Ecclesias Orientales* jus: hoc nomine ad *Romanum Pontificem* pleno jure pertinere vel *Episcoporum omnium Occidentalis Ecclesiae*, vel *Metropolitanorum saltem confirmationem*, nec posse ipsos *canonice*, sine ejus *auctoritate* aut *permis- su*, consecrari. At quam *futilis* & *ridicula*, quam *vana* & *inanis* est hæc *aquitas* & *moderatio*? Esto sane, ex *horum Doctorum* sententiâ, *Romanum Pontificem* esse tantum *Occidentalis Ecclesiae Patriarcham*: hos nihil supra (saltem quoad Episcopos confirmandi & consecrandi jus) ipsi tribuere; & proinde hoc tantum Episcopis nostris vitio vertere, quod non à *Patriarcha* suo confirmati, & ejus *auctoritate* consecrati sint: Quid autem, si interea nostri Episcopi nec *Roma* confirmari, nec *Mandato Patriarchæ Ro-*

mani consecrari potuerint, nisi ea solum lege, ut non *Patriarchatum* modò sed & *Suprematum Sedis Romanæ*, factis etiam *Sacrosanctis Evangeliiis*, agnoscerent? Ergò, vel ipsis his authoribus *fatentibus*, nostri *Præsules*, cum *aliter* consecrari non possent, justè & canonicè à *comprovincialibus Episcopis*, non petita à *Romano Patriarchâ* *venia*, consecrati fuerint? Quin itaque hi *aqui* & *modesti* rerum arbitri, missâ *Ecclesiâ Anglicanâ*, ad *Romanam* se convertant: & ab illius *Sedis Episcopo* hortatû suo & precibus obtineant, ut *Pontificalibus* exutus, *Patriarchali* habitû & *authoritate* se *investiat*: ut *indulgeat* *Episcopis* nostris nè ipsius *Suprematum* agnoscere teneantur: ut è *Pontificali Romano* illud ^a *juramentum* expungat, quo tenetur consecrandus *Episcopus*, & *Pallium* accepturus *Metropolitanus* aut *Patriarcha* polliceri, se non *Patriarchalia* *jura* *Episcopi Romani*, sed *Papatum Romanum* & *Regalia Sancti Petri* contra omnem *hominem* *defensurum*: illud *juramentum*, quo pollicentur, se *Provisiones Apostolicas* (quibus hodiè *Pontifices Romani* *Episcopos* in *Sedes* ^b *ubicunque vacantes*, *rejectâ* *canonica electione* & *confirmatione* *subrogandi* *jus* *arrogant*) tum ipsos *totis viribus* *observaturos*, tum *facturos* ut *ab aliis* *observentur*: illud denique *juramentum*, quod *iis* *verbis* *concipitur* quibus non *Patriarchæ* aut *Metropolitano Suffraganei*, sed *Domini* *suis* *Vasalli*, solebant se *subditos* *profiteri*: ut non *in* *jura Oxoniensis Author* *astutus* *reterator* & *dis simulator* egregius mihi videatur, qui hoc *juramentum* in *Ordinali* nostro *rejectum* conquestus, illud (*non se* *condemnat*) appellat, *Juramentum* quo *consecratus* se *Patriarchæ* *Supremati* *subjicit*. *Ingenue* quidem! quasi in *Papatum Romanum* & *Sancti Petri Regalia* *jurate*, quasi idem *Pontifici Romano*

homa-

^a Pontif. Rom.
E. R. 1611.

^b P. 57, 84.
Decretal. Sext.

l. 1. de elect. &
electi pot. c. 45.

Si eo tempore.

l. 3. de Prae-
bendis & Dign.

c. 2. Licet Ec-
clesiarum. c. 34.

Præsenti. Ex-
travag. Commun.

l. 1. de electione

c. 4. Ex debito

Pastoralis officii.

Regula Cancell.

Innocent 10^{mi}

ad fin. Part. 3.

Corp. Juris Ca-
non c. 3.

^c Pet. de Marca

l. 6. c. 9. § 3.

^d Pet. de Marca

l. 6. c. 7. § 7. 8.

c. 9. § 2.

^e Lib. cui Titu-
lus [Church

Government
Part. V.]

§. 145. p. 160.

homagium præstare quod *Regibus* olim præstitum, esset tantum *Patriarchæ* Suprematui se subijcere. *Bella* etiam *contradictio*, *Patriarchæ Suprematus* ! h. e. *illius* *Episcopi*, quem *uni* aut *alteri* *Dioecesi* *Canones* præficiunt, *supra omnes* *Christiani Orbis Provincias* & *Dioceceses Præfectura*.

At fruatur, per nos licet, *Patriarchali* suo jure *Episcopus Romanus*, si vel *illud ex æquo & bono* sibi vendicat. Etsi enim ipsum *Patriarcham* esse largiamur, negamus tamen ullo jure universum *Occidentem*, negamus *Ecclesiam Anglicanam* ejus *Patriarchatui* subesse.

Primò enim nunquam habuit per *Canones Ecclesiæ* *supra Ecclesiam Anglicanam* *Patriarchale* jus.

Secundò etsi habuisset, huic tamen *authoritati* *justi* de *causâ Ecclesiæ Anglicanæ*, necdum *Reformata*, *renunciavit*.

Primò nunquam habuit *Pontifex Romanus* *supra Ecclesiam Anglicanam* *Patriarchale* jus. Nec enim *Antiqua Ecclesiâ*, cum *Patriarchas* institueret, *singulas* *Orbis Christiani Ecclesias* horum *Patriarcharum* *ditioni* subjecit: sed complures *Dioceceses & Provincias* *Prælatibus* aut *Metropolitanis* suis permisit, *juxta antiquam* *regiminis* *formam* gubernandas. Assignat *Patriarchis & Exarchis* suas *Dioceceses* *Concilium Constantinopolitanum primum*, *Can. 2º*. eodem tamen *Canone* reservat *Ecclesiis Barbaricis* suam *libertatem*, ut *juxta consuetudines à Patribus traditas* gubernarentur. *Alexandrino* *Patriarchæ* non *Africa* *universa*, sed tantum ^a *Ægyptus*, *Libya*, & *Pentapolis* addicebantur, reliquis *Ecclesiis* ad *Occidentem* sitis *Carthaginensi* ^b *Prælati* subiectis. Nec *Patriarchæ Antiocheno*, ita ^b *subiecta* est *Orientis* *Dioecesis*, quin libera & *autonoma* esset, intra hujus *Dioceceseos* *limites*, *Cypri* *In-*

^a Conc. Nicæn.
¹ Can. 6.

^b Du Pin. Dissert. 1. p. 8.
pag. 25. 26.

• Conc. Ephes.
Can. 8.

sula; quod ex Patrum • *Ephesinorum* Decreto constat, quo in suam libertatem vindicata est, contra ipsum *Antiochenum* Antistitem, illius Insulæ Metropolitani consecrandi jus invadentem. Hæc erat in *Orientalibus* Ecclesiis rerum facies, ubi tamen magis, quàm in *Occidente*, Ecclesia ad Imperii formam redacta videtur. In *Occidente* solus (Titulo saltè) erat *Patriarcha Romanus*, nec tamen proinde habendus est *universi* Occidentis, aut Ecclesiæ *Anglicanæ* Patriarcha: cum ipsius Patriarchatum, *Ruffini* ^a testimonio, abundè constet, intra *suburbicarias* Ecclesias terminatum fuisse. Fuit *Ruffinus* Presbyter *Aquileiensis*, nec proinde Patriarchatûs *Romani* limites, cujus in *viciniâ* agebat, potuit ignorare: floruit quarto *Seculo* corrente, facile igitur exploratum habere potuit, quæ *Authoritas* Episcopo *Romano* Concilii *Nicani*, inunte hoc *Seculo* celebrati, Decreto reservata est. Huic itaque si ulla fides, ut *Nicani* Canonis Interpreti, vel suæ *Ætatis Historico*, habenda sit; nihil dum *Romanus* Episcopus, per hunc Canonem, per τὰ ἀρχαία ἱδν, obtinebat, præter Ecclesiarum *suburbicarum* solitudinem.

• *Ruffin. Hist. Eccl. l. 1. c. 6.* Et ut apud *Alexandriam* & in *Urbe* *Româ* vetusta consuetudo servetur, ut vel ille *Ægypti* vel hic *suburbicarum* Ecclesiarum solitudinem gerat.

Quod si intra *Ecclesias suburbicarias* terminabatur Papæ *Authoritas*, tum primò, non per totum *Occidentem* ad *Angliam* usque porrecta censenda est; nisi dixeris universum *Occidentem* sub *Urbe Româ* situm esse, nisi *Angliam* dixeris *Italia* adjacere: deinde *Patriarchatûs Romani* limites intra *Regiones suburbicarias*, intra *Diæcesin Urbicariam* definiendi sunt, eam scilicet *Diæcesin*, quæ in Imperii distributione *Urbis Vicario* addicebatur. Primò enim ipsa hoc postulat vocum affinitas, ut *Ecclesiæ suburbicariæ* eisdem cum *Regionibus* suburbicariis & *Diæcesi Urbicariâ* terminos habeant. Deinde idem etiam requirit Ecclesiarum Divisio, Provin-

• *Du Pin Dissert. l. 1. p. 23.*

Provinciarum & Diceceſeon in Imperio diſtributioni accommodata. Denique extra controverſiam ponit ipſa hæc (de quâ diſputamus) Episcopos & Metropolitanos confirmandi & conſecrandi authoritas, quam intra hanc ſolam Diæceſin olim exercebant Pontifices Romani. Intra hanc pleno Jure exercebant quidẽ, cùm in Sicilia^a & Inſulis adjacentibus, & univerſâ ferè Italia, omnes tum Metropolitanos tum Episcopos à Sede Romanâ confirmatos & conſecratos conſtet. Extra hanc verò Diceceſin ne in ipſâ Italia exercebant hanc authoritatem, cùm Mediolanenſis Antiſtes, qui Italia^b Diceceſeos (ejus ſcilicet quæ Italia (non Urbis) Vicario ſubjecta eſt) erat Caput, non à Papâ ſed à Synodo Episcoporum ſuæ Diceceſeos conſecraretur, quod luculenter oſtendit D. Ambroſii^c conſecratio.

Nec opus ut oſtendam eum (qui ne in Italia quidẽ univerſâ habebat) nec in Hiſpaniâ, Galliâ, aut Germaniâ, nedum etiam hic in Angliâ, habuiſſe hanc authoritatem. Fatentur ex Adverſariis nonnulli, qui nihilominus Occidentis Patriarchatum (quoad reliqua jura Patriarchalia) Papæ aſſerunt. Nec qui hoc etiam Papæ aſſerunt (Patriarchatûs titulo) confirmandi & conſecrandi Jus, ullo nobis monſtrant exemplo, Romanam Sedem hoc jus unquam in Angliâ, per ſexcentos à Chriſto nato annos, exercuiſſe. Quoad reliqua quidẽ jura obtendunt nobis aliqua exempla, unde ipſis probabile videtur, hæc in Angliâ exercuiſſe Romanam Sedem, deinde ex his indicis concludunt, Papæ abſolutè competere in Eccleſiâ Anglicanâ Patriarchale jus, & proinde ipſi etiam per Canones competere confirmandi & conſecrandi (Metropolitanos ſaltem noſtros) authoritatem. Mitto igitur ea proferre, quæ noſtri^e allegare ſolent, ut oſtendant, Romani Pontificis Patriarchatum, quoad reliqua iſta jura Patriarchalia,

^a Du Pin Diſſert. 1. p. 39. 40

^b Du Pin. Diſſert. 1. p. 23.

^c Theodoret. Hiſt. Eccl. l. 4. c. 6, 7.

^d Pet. de Mar. l. 1. c. 7. f. 3. 4. c. 4. f. 6, 7, 8.

^e Vid. Diſſert. de antiquâ Eccleſiæ Britanniæ hæreſi Edit. cum Opusculis ſer. Lond. 1688. p. 110. & ſeq.

chalia, nec hic per *sexcentos* à Christo nato annos exercitum, nec cum tum demum introduceretur agnitum fuisse: abundè sufficit in hac causâ, quòd nullum hîc exercuerit Sedes Romana Episcopos aut Metropolitânos consecrandi jus: unde etiam (cum hoc jus præcipuum sit, & reliquæ Patriarchalis authoritatis fundamentum habeatur) non injuriâ concludi potest, ne ullum unquam Patriarchale jus hîc in Angliâ Romano Pontifici competisset.

2°. Etsi competisset, *justâ* tamen de causâ huic authoritati Ecclesia Anglicana, necdum reformata, renuntiavit. Necdum reformata, Henrico 8° etiamnum regnante, tum Cleri in frequente^a Synodo, tum Regis & Ordinum Regni in^b Comitibus, decreto. *Justâ* de causâ, sive istam authoritatem sibi arroget Pontifex Romanus ut ipsi per Canones Ecclesiæ delatam; sive nostræ tantum submissionis prætextû arroget, nimirum quòd, permittente saltem Ecclesiâ Anglicanâ, ipsam hîc per aliquot secula de facto exercuerit.

1mo. *Justâ* de causâ renunciatum est huic authoritati, si eam sibi arroget Pontifex Romanus, ut ipsi per Canones delatam. Esto enim delatam fuisse: cessât tamen jam olim ipsa ratio propter quam Sedi Romanæ detulisse censi possunt Canones Ecclesiæ hanc authoritatem; & æqua necessitas oborta erat eam abrogandi. Detulerunt hanc Authoritatem Canones Ecclesiæ Sedi Romanæ (si eam per Canones habuerit) propter Urbis Rome in Imperio dignitatem. Id nos expressè docent Patres Chalcedonenses; (Roma^c Throno sua ἀρχιερατικῇ Patres tribuisse; quòd Imperii Sedes fuisset) id etiam abundè confirmat universas Sedes Patriarchales & Metropolitanas^d instituendi ratio. Institutæ erant ut Ecclesia ad Imperium, Ecclesiasticum regimen ad Civile conformaretur; ut in iisdem Urbibus esset suprema re-

rum

Synod. An.
530. & 1532.
24 H. 8. c. 12.
1 H. 8. c. 20, 21

Concil. Chalcedon. Can. 28. V. a. m. Nov. 24.
In Cod. Theod.
Gratian. Dist.
94. 1. Synod.
Antioch. Can. 9.
In Cod. Chalced.
n. 17.

rum quæ ad *Repub.* & *Ecclesiam* spectabant administratio. Hinc *Ecclesia*, ad *Imperii* normam, in *Provincias* & *Diœceses* distributa est: hinc *Provincia* cum *Præside Metropolitano*, *Diœcesi* cum *Vicario Patriarcha*, aut *Primas*, præficiebatur. Fac itaque totum Occidentem unam *Diœcesin* fuisse; vel omnes ejus *Diœceses Urbi Roma* in *Imperio*, *Sedi Romanæ* in *Ecclesiâ*, fuisse subjectas; fac *Urbis Romæ Vicarium Imperii Occidentalis Præfectum*, & *Sedis Romanæ Primatem Occidentalis Ecclesiæ Patriarcham* institutum fuisse. Stante sub hoc uno *Præfecto Imperio Occidentis*, *Ecclesia* etiam *Occidentalis* sub hoc uno *Patriarchâ* stare poterat: dissoluto autem *Imperio*, ejus mutationem par etiam in *Ecclesiâ* mutatio sequi debuit. Tum ex uno *Imperio multa regna independentia* emerferunt, & perinde ex uno *Occidentis Patriarchatû multa libera* & *αὐτοκέφαλοι* *Ecclesiæ* instituendæ erant. Sublatâ enim *Urbis Romæ dignitate*, nulla ratio cur *Sedis Romanæ autoritas* reservaretur.

Nec expediisse tantum sed prorsus *necessarium* fuisse videtur, ut ita fieret: nè in singulis *Regnis* (in quæ *Romani Imperii* partitio facta est) *Principum Christianorum jura* violarentur. *Secura* esse non poterat eorum *Majestas*, si *Clerus* populusque suæ ditionis extraneo, nec ab ipsis *dependenti*, *Patriarchæ* in rebus *Ecclesiasticis* subjiciendi essent. Effet enim *hic Patriarcha* vel *ipse*, in aliquâ parte *Imperii*, *Princeps* aut *Regulus*, vel in unius cujuspiam *Principis* ditione *Sedem* haberet: in utrovis casû, quis prohiberet, quò minùs *ipse*, in *alterius Principis Regno*, *Ecclesiasticæ Potestatis prætextû* abutens, in *ordine ad spiritualia civile Regimen* impunè turbaret; quin suæ aut *Principis sui ambitioni*, non *Ecclesiæ commodo*, studeret; quin *Regum Christianorum subditos* ipsorum *ditioni* eximere.

mere aggrederetur, quos posset pro imperio (causarum & negotiorum Ecclesiasticorum obtentû) extra patriæ suæ limites in alienum regnum *evocare* : quin eam ab iis *canonicam obedientiam*, censuris suis & æternæ pœnæ denuntiatione, extorqueret, quæ cum ipsorum in Principem *fidelitate*, cum Principis *Majestate* & *Suprematû*, non posset consistere. Huic *Sacrosanctæ* Principum Christianorum *Majestati* nullâ Antiquæ Ecclesiæ *lege* aut *consuetudine præjudicari* potuit : ipsorum itaque jura postulâssent, ut, si *stante* sub *Urbe Româ* Imperio Occidentali *Romana Sedi* Patriarchatus Occidentis delatus sit, *dissoluto* demùm Imperio & in multa Regna & Principatus redactô, Episcopus *Romanus* jure suo *Patriarchali* ultrò decederet ; (per *illam* Imperii & Ecclesiæ *Regulam*, *Quod Imperium non in Ecclesiâ, sed Ecclesia in Imperio esse debeat*) vel si ipse jure suo nollet decedere, fas esset *Ecclesiis* uniuscujusque Regni, vel ipsum de communi consilio in *ordinem* redigere, vel, salute ultimùm dictâ *Romano* Patriarchæ, semetipsas in *libertatem* vindicare.

Præsertim si reipsâ constaret, *abusum* esse *Romanum* Pontificem, summâ Ecclesiarum Occidentis & Principum *injuriâ*, autoritate illâ quam ipsi *de facto* exercere permissum est. Si constaret, ipsum non electionum *confirmationes*, & Præsulorum *consecrationes*, sed omnium Cathedralium Ecclesiarum *provisiones* ^a sibi arripuisse ; Episcopis consecrandis illud fidelitatis ^b *juramentum* imposuisse, quod Principum *Majestati* derogaret : deinde statim (ne non videret Christianus Orbis *juramentum* illud Principum *Majestati* repugnare) Episcopis *interdixisse*, ^c nè Regibus Christianis *hominum* præstarent : denique non *Episcopos* modò sed & *Reges* etiam ipsos in suorum ^d *Vasallorum* ordine deputâsse.

^a Sup. p. 8.

^b Sup. p. 8.

^c Pet. de Marca

de Concor. l. 6. c.

7. s. 8. & l. 8. c.

21. s. 4. 5.

Platina in *vita*

Paschal. 2.

^d Innocent. 4.

Nonne Rex An-

glorum est no-

ster Vasallus,

& ut *tu* dicam,

mancipium ? M.

Puris. A. 1253.

p. 750. Edit.

Lond. 1684.

putasse. Hæc, opinor, *justam causam* præbuerunt Genti & Ecclesiæ *Anglicanæ*, (postquam non semel de hac tyrannide publicâ voce conquesta esset) *Romana Sedis auctoritati*, si illam hîc de *jure* habuisset, *renunciandi*.

Nec *felicius* res successerit, si hanc sibi auctoritatem nostræ *submissionis* prætextû arroget, nimirum quodd, *permittente* saltem Ecclesiâ *Anglicanâ*, ipsam hîc per aliquot secula *de facto* exercuerit. *Permittente* inquam & nonnunquam *connivente*; nec enim dici potest quodd se prorsus *submisserit* huic auctoritati, cum potiùs assiduâ ferè in Comitiiis & Synodis contestatione *reclamaverit*. Esto verò; instet è contra *Sedes Romana*, ipsi tandem Ecclesiam *Anglicanam* se prorsus *submisisse*: in promptû est, ex *Patrum Ephesinorum* ^a *Decreto, responsum*. Sententiam ferunt *Ephesini Patres* in *Insula Cypri* causâ contra *Antiochenum Antistitem*: nec minùs tamen dixeris nostræ etiam *Insule* contra *Romanum Pontificem* causam illîc præjudicatam. In genere enim statuunt, de omni liberâ *Provinciâ* quod de *Cyprioticâ*, de omni *Dioecesi*, quod de *Antiochenâ*. 1mo, *Ut nullus Episcoporum provinciam invadat, quæ non ab initio usque in suæ Sedis ditione fuerit*. 2°, *Ut si invaserit, & sibi per vim submisserit, eam restituat*. 3°, *Ut unicuique Metropolitano sit copia, Actorum Concilii exemplaria in suam securitatem accipiendi*. 4to, *Ut quævis Constitutio in contrarium prolata irrita sit*. Audiat etiam *Sedes Romana* quo fine hæc omnia decreverunt *Ephesini Patres*: *Nè sanctorum Patrum Canones violentur; nè sub administrationis rerum sacrarum prætextû, secularis potestatis fastus obrepât; nè imprudentes eam libertatem paulatim amittamus, quam proprio sanguine Dominus noster Jesus Christus omnium hominum Liberator nobis*

^a Concil. Ephes. Can. 8.

bis

bis largitus est. Hujus itaque *Acta* Concilii, hoc *libertatis* suæ *Diploma* exhibet *Ecclesia Anglicana*, nè sibi *fraudi* sit, sicubi se *Romana* Sedi, ejus *vi* & *opportunitate* adacta, unquam *submiseric*.

Absolvi quod *primum* erat nostræ ad objectionem primam responsionis caput, Quòd nullam *authoritatem* habuit Pontifex *Romanus* *Ecclesiæ Anglicanæ* Præsules aut Metropolitanos *confirmandi*, nec *requirendi* nè ipsi à *comprovincialibus* Episcopis, sine ejus *authoritate* aut *permisû*, consecrarentur. Etsi autem hoc *responsum* sufficere videatur, nec tamen *dissimulandum* quod *secundò* propositum est, Quòd, *dato* eum habuisse hanc *authoritatem*, jure tamen nostri Præsules ab Episcopis *comprovincialibus*, *non petita* à *Romanâ* Sede *venia*, consecrati sunt, cùm *Papalis confirmatio* & *consecrandi venia* non esset, nisi sub *iniquis* & *illicitis* conditionibus, impetranda. *Iniquis*, inquam, & *illicitis* conditionibus, si *iniquum* & *illicitum* sit, rejectâ *reformatæ* fidei professione, *Romanæ* *Ecclesiæ* dogmata amplecti; repudiato *Principis Suprematû*, in *Papæ Regaliâ* jurare; posthabitis *Ecclesiæ Universalis Canonibus*, Pontificiis *ordinationibus* & *provisionibus* obsequium polliceri. Hâc lege, Episcopi nostri *Romæ* *confirmandi*, & Pontificis *authoritate* aut *permisû* consecrandi erant: imò potius, *non petita* ab eo *venia*, domi à *comprovincialibus* Episcopis consecrandi. Esto enim, *hos* aut *illos* *Ecclesiæ Canones* *Papæ* tribuere Episcopos *Ecclesiæ Anglicanæ* *confirmandi* & *consecrandi jus*: nec tamen hoc *jus* ipsi tribuere censendi sunt, in *reliquorum* omnium Canonum, in *Regiæ Majestatis*, in ipsius *fidei Christianæ injuriam*; in horum, inquam, *injuriam*, quæ vel eadem *Universalis Ecclesiæ* *authoritate*, vel *Christi* & *Apostolorum* *institutione*, vel denique omni *Lege Divinâ naturali* & *positivâ* firmata sunt.

sunt. Quid itaque si Pontifex Romanus, sine horum omnium injuriâ, consentiri nolit, ut Episcopi in Ecclesiâ Christianâ consecrentur? An nulli consecrandi sunt? Tum ipse tandem non Universalis, sed unicuique singularis Christiani Orbis foret Episcopus: tum ejus solius arbitrio Episcopalis Ordinis successio, imò ipsa Ecclesiæ Christianæ duratio interciperetur. Hæcine autem, in Romani Pontificis gratiam, Canones requirunt? Hocine inter Romanæ Sedis apoteosis annumerandum est, quod Ecclesiam nutu suo destruere possit? Quin potius ipsa Ecclesiam conservandi necessitas postularet, ut horum Canonum obligationi, ut canonicæ Pontificis authoritati, supersedeatur. Ecclesiæ enim salus suprema in Codice Canonum Lex est, nec proinde cujusquam Canonis valet obligatio, cum in ipsius Ecclesiæ perniciem verteret: Ecclesiæ Salus omnis, quanta quanta sit, in Romano Pontifice authoritatis finis & ratio est, nec proinde ejus authoritas quicquam valet, cum non in adificationem sed in destructionem Ecclesiæ exercetur. Canones enim & Romanus Pontifex Ecclesiæ causâ, non Ecclesiæ Canonum aut Pontificis gratiâ instituta est: prout de Sabbato ^a statuit ^a Marc. 2.27. Beatissimus Servator, quod à Deo, non Ecclesiâ, institutum fuerat, nec minùs tamen ejus observatio vel unius hominis conservationi, ipsius Christi sententiâ, posthabenda erat.

Nisi forteàn dixerint adversarii, differendam saltèm esse Episcoporum consecrationem, cui Pontifex consentiri nolit: differendam scilicèt, donec Pontifex sententiam mutaverit qui est infallibilis; vel donec, ejus authoritate, Concilium cogi possit quod ipsius Acta rescinderet; nec potius ejusmodi Concilium, quod Romanæ Sedis dictata in Ecclesiæ Universalis Canones referret; & insuper tantùm non definiret, ^b Episcopos ^b Sup. p. 4. omnes

omnes à Romano Pontifice auctoritatem suam derivare, nec Presbyteris superiores esse jure Divino, sed Pontificio, non Christi sed Pontificis Romani institutione.

Sensit nuper Orbis Christianus, memorabili exemplo, quantum è re esset Ecclesiarum Occidentis, ut suorum Præsulum electio Romani Pontificis auctoritate confirmaretur, ut eorum consecrationem differrent comprovinciales Episcopi, Mandati à Sede Apostolicâ obtinendi spe: cum per spem illam & expectationem, in Lusitania^a Ecclesiis, tantum non Episcopalis Ordinis successio intercidisset. Placuit Urbano 8° & Innocentio 10°, Joannis 4^{ti} ad Regnum Lusitania jus in questionem vocare, nec Episcopos confirmare illius Regis nominatione ad vacantes Cathedrales Ecclesias designatos. Mutato nomine, de nobis videtur Historia narrari, cum eodem jure Paulo 4to visum sit, Regina Elisabetha ad Regnum Angliæ Successionem rejicere. Mandatum^b de more dederat Regina ad Sororis suæ Legatum Romæ commorantem, ut Pontificem de Mariæ Reginæ obitu, de suâ Successione, faceret certiozem. Pontifex, satis pro imperio, respondet, Regnum Angliæ feudum esse Sedis Apostolicæ; eam, utpote illegitimam, regno non posse succedere: neque posse se quæ à Clemente VII & Paulo III definita fuerunt, impugnare. Intolerabilis esse audaciæ, nomen aut administrationem Regni, ipso non approbante, assumere; atque hoc pacto meruisse, ut postulatis ipsius aurem omnino non advertat. Sed quia paternum in modum agere cum suis cupiat, modò Elisabetha juri suo quod in Angliæ Regnum obtendit, renuntiare non recuset, & arbitratui suo liberè se permittat, tum id facturum quod è dignitate Apostolicæ Sedis videbitur.

Hem Pontificem non Præsules modò sed & Principes

^a Bramballi O-
per. Dissert. 2.
cui Titulus [A
Just Vindicati-
on of the
Church of
England] p. 111

^b Hist. Concil.
Trid. Paul. Ve-
net. Edit. Lat.
p. 333. & 334.

cipes confirmantem ! determinantem non electionum ad Ecclesias, sed Successionis ad Regna Occidentis contraversas : litigantium Principum appellationes ad se trahentem : de natalibus definientem, ubi non de Presbyterorum, sed Regum, filiis agitur : decernentem à Cathedrâ, Elizabetham Reginam illegitimam esse & proinde regnandi in Angliâ incapacem ; spondentem tamen pro jure suo se eam, utur illegitimam, confirmaturum, modò ipsius arbitratui se permiserit : Utrumque sanè pari jure & equitate ; illud, in manifestam contumeliam, Principis, non minùs natalium integritate, quàm vitæ castitate, gloriosæ ; hoc, in apertam injuriam Regni Imperialis & Hereditarii, quod non, ut Fendum Sedis Apostolicæ, Pontificum Nepotibus, sed legitimis Regum Heredibus parere tenetur. Quin placeat Romano Pontifici se intra regna saltè suburbicaria continere, nec Patriarchæ Occidentalis titulo sibi arripere Occidentis Imperia cui voluerit dispensandi potestatem : quàm potestatem nulli acceptant referre potest, nisi isti^a quem docent Sacræ Literæ arrogasse quidè, sed non eò magis habuisse, Orbis Imperia cui voluerit largiendi jus ; à quo Beatissimam Servatorem oblata habuisse legimus Orbis Imperia ; sed non legimus accepisse, ut accepta Romano Pontifici testamento legaret.

^a Luc. 4. 5, 6.

Sed me reprimo. Noluit Pontifex Elizabetham Reginam agnoscere, donec ipsam confirmasset ; noluisse itaque ; donec ipsam confirmasset, Episcopos nostros ab ipsâ nominatos confirmare. Perinde autem nostris erat, vellent nollet Romanus Pontifex Episcopos Ecclesiæ Anglicanæ confirmare, qui non petita ab eo veniâ, à comprovincialibus consecrati sunt. Contra Lusitanæ Præfules ; qui expectandam censebant Romanæ Sedis confirmationem, & tamdiu expectabant, donec è tribus

Metropolitanis, Suffraganeis decem, reliquis è medio sublatis, unus tantum in Provinciis *Lusitania* superesset Episcopus, nec ille, dispensante Romano Pontifice, *resideret*. Hunc Ecclesiæ suæ statum Pontifici denunti-
ant Regni Ordines, ^a & miserè obtestantur, ut ipsis tandem succurrere dignaretur: cum necdum exorandus esset, ad Ecclesiæ *Gallicanæ* Præsules confugiunt, eorum opem sollicitantes, ut vel suâ ad Pontificis animum flectendum operâ uterentur, vel ipsi *Lusitania* Episcopos consecrarent. *Gallicani* Præsules primum *Epistolâ* ^b Synodicâ Pontificem compellant: cum hac non succederet, misso *Romam* Legato, denuntiant, si ipse suo officio ulterius deesset, se ipsius *injussu* *Lusitanicæ* Ecclesiæ Præsules consecraturus. Nobis pariter integrum erat nostros domi comprovincialium Episcoporum ope statim consecrare, nec expectare donec ad extraneum auxilium, incerto aut minus prospero eventû, confugiendum esset.

Pergo ad secundum defectum quem primorum nostrorum Præsulum personis objiciunt adversarii; Quod electi & consecrati sint sine comprovincialium Episcoporum, vel majoris ipsorum partis, approbatione aut consensu. Spectat autem propriè hæc objectio ad *Parkerum* ejusque Collegas, ineunte *Elizabethæ* Reginæ Principatû consecratos; quum penes *Marianos* staret Episcoporum in utrâque Provinciâ numerus, Reformati autem Patres, vix supra unum aut alterum, quinquennium istud essent elapsi. Criminantur itaque, *Parkeri* & *Collegarum* electionem & consecrationem irregularem fuisse, quia sine *Marianorum* Præsulum, qui majorem utriusque Provinciæ partem obtinebant, suffragio & consensu, contra (prout illis videtur) ipsos primi *OEcumenici* Concilii Canones, electi & consecrati sunt.

Putaret

^a *Balatus* Ovi-
um p. 2,3. &
Lusitan. Gemitus
p. 20. & seq. ci-
tat. à *Bramballo*
Oper. pag. 111,
112, 117, 118.

^b *Epistola* Cler.
Gallic. ad luno-
cent Pap 10um.
A. 1651. citat.
a Bramballo p.
Oper. 118.

^c *Concil. Nic. 1.*
Can. 4, 6.

Putaret quis, cum nobis Pontificii, ut horum Canonum violatoribus, dicam impingant; putaret, inquam, hos Canones sanctè in Ecclesiâ Romanâ observari, nec non in Ecclesiâ Anglicanâ observatos esse, priusquam à Romanâ fide & disciplinâ deficeret; & immane quantum discrepare quam Ecclesia Anglicana, necdum reformata, in Catholicis Episcopis creandis observâret methodum, ab eâ quam in Reformatorum Præsulum creatione usurpavit. Quod si, rem penitiùs introspectanti, statim liquebit, Parkerum & Collegas eâdem methodo Episcopos creatos esse, quæ jamdudum, per multa retrò secula, tum Canonum & Statutorum auctoritate, tum Ecclesiæ & Gentis Anglicanæ usû obtinuerat; (excepto quòd, paulò ante ineuntem Reformationem, Papalis confirmatio, Henrici ^a 8ⁱ auspiciis, ^a Stat. 23. H. 8. suffragante Clero universo & Regni Ordinibus, abrogata fit) si liquebit, eandem Episcopos creandi methodum à nobis observatam esse, quæ in exteris etiam Ecclesiis, à Romana Sedis Communione non sejunctis, per multa retrò secula, observata est (præterquam quòd Papalem confirmationem non rejecerint:) si denique, in hac Episcopos creandi methodo, nullas omninò partes habuit, imò nè rogari quidem solebat, Episcoporum comprovincialium, vel majoris ipsorum partis, suffragium aut consensus: næ mihi Oxoniensis ^b Author, dum nostros dum Marianos Præsules numerat, &, calculo accuratè adeò subducto, ab his majorem partem stetisse contendit, magno conatù magnas nugas egisse videtur: næ ipsius, & reliquorum, qui nostrorum Præsulum consecrationi hunc canonicum defectum objiciunt, nunquam satis demirari possum prudentiam & candorem: prudentiam, quòd illud Ecclesiæ Anglicanæ Patribus, in suâ electione & consecratione, vitium objiciunt, quod, si vitium sit, ipsis cum Romano Pontifice, cum

omnium

b S. 187, 188,
189. p. 215. &
seq.

Relaxari cœpit, in Ecclesiâ saltem Occidentali, statim ferè à Concilio Nicano, quinto seculo ineunte, rigida Nicanorum Canonum observatio; & Episcoporum electio fieri cœpit, non Synodi Provincialis decreto, non majoris Episcoporum comprovincialium partis, vivâ voce aut per literas, consensu, sed ^{a Pet. de Marc. de Conc. l. 8. c. 8. f. 6.} *Cleri inferioris & populi suffragiis, cum Metropolitanis (solius, vel adhibitis quos vellet è Suffraganeis) confirmatione: reservatâ Episcopis comprovincialibus, non Prasules, sed Metropolitanos* ^{b Ibid. f. 6, 12.} *tantum, eligendi autoritate. Nec alios hujus relaxationis authores laudat Archiepiscopus Parisiensis, quàm Romana Sedis Antistites; à* ^{c Pet. de Marco de Conc. l. 8. c. 8. f. 7, 8, 9, 10, 11.} *Syricio, Innocentio, Zozimo, &c. (allegatis ipsorum Epistolis) institutam tradens novam hanc Episcopos Occidentis eligendi rationem: idque non malo fine, sed ut comprovincialium Episcoporum* ^{d Pet. de Marco ubi supra f. 6.} *impensis parceretur, quæ per longum ad Sedem vacantem iter, & diuturnam in factionis electionibus moram, faciendæ essent. Videri possent Nicani Patres huic incommodo satis prospexisse, cum* ^{e Sic uni Conc. 1. Conc. Nic. 1. Can. 4.} *itineris (disertis verbis) ratione habitâ, trium tantum Episcoporum presentium suffragia, reliquorum per literas consensum, requirant. Quicquid autem antiqui illi Pontifices Romani, in Prasulum Occidentis favorem, ultrâ quàm in Nicano Canone cautum fuisset, indulgendum censuerunt; recentiores sanè Pontifices Episcoporum Christiani Orbis in longum iter impensis non adedò student parcere; quos omnes, cum consecrentur aut Pallium accipiant, juramenti illius, quod supra non semel laudatum, religione obstringunt,* ^{f Firma juramenti in Pontif. Rom. Ed. Rom. 1611. p. 57. 84.} *Apostolorum limina singulis trienniis personalitèr, nisi legitimo impedimento detenti fuerint, visitare: intolerabile sanè onus Pontificum ipsorum sententiâ, qui proinde textus in formâ juramenti rigorem, commentarii, in* ^{g Rubricâ, interpretatatione moderati}

derati sunt; ad tempus singulorum trienniorum Italos tantum, & adjacentium Provinciarum Episcopos, obligantes; reliquos Europaeos ad quadriennii, Africanos ad quinquennii, Asiaticos denique & Americanos Praesules ad decennii tantum spatium.

Institutum est itaque, quinto seculo ineunte, ut Episcopi in Occidente, à Clero & populo Ecclesiae vacantis, eligerentur: & hac eligendi forma à sequentium seculorum Scriptoribus libera & canonica electionis titulo cohonestatur. Nec tamen hac forma sancte adeo observata est. Introducta est statim, nec iniuria, Regii^a assensus & approbationis necessitas: nec minus in hac admittenda, suo exemplo reliquis Occidentis Ecclesiis praebat Romana^b Sedes, cujus Episcopi electionis suae confirmationem ab Imperatoribus & Exarchis petere solebant. Deinde coeperunt Reges Occidentis hunc assensum in merum^c imperium vertere, & Episcopos ad Sedes vacantes solâ suâ nominatione designare: & hac Praesules creandi ratio passim obtinuit, donec à Ludovico Pio^d restituta est Clero & populo Praesules suos, Episcopis comprovincialibus Metropolitanos, eligendi libertas; Regii tamen (ut prius)^e assensus necessitate temperata. Tandem denique, circa finem seculi duodecimi, transmissum est à

^a De Marcâ l. 8. c. 9. f. 3, 4, 5.

^b De Marcâ l. 8. c. 9. f. 9, 10.

^c Id. c. eod. f. 13.

^d De Marcâ l. 8. c. 13. f. 1.

^e De Marcâ l. 8. c. 14. f. 1, 2, 3.

^f De Marcâ l. 6. c. 2. f. 9.

^g Innocent 3. Sentent. definit. pro Monachis Cantuar. Eccl.

Matth. Par. A. 1206. Ed. Lon.

1684. p. 180.

Vid. p. 295. (ubi Episcopi jus suum vendicant)

& 299. (ubi Papa, promissâ mobilium in Angliâ & Hiberniâ decimatione corruptus, in Regis & Episcoporum gratiam sententiam fert. Vid. Antiquit. Britann. in vita Baldwini Archiep.

^h Decretal. Gregor. l. 1. c. 1. & 14. cum terra. & per tot. Tit. de Electione. l. 4. De causâ possessionis. c. 3. cum Ecclesia Lutrina.

ⁱ Cons. l. Lateran. 4. sub Inno. 3°. Can. 24.

Clero & Populo ad Monachorum^f & Canonorum Capitula eligendi jus; & iisdem hoc jus (exclusis in posterum Clero & populo ab Episcopis, tum & Episcopis^g comprovincialibus à Metropolitanis electione) Decretorum^h Pontificiorum & Conciliiⁱ Lateranensis auctoritate

thoritate, confirmatum: & hæc sola deinceps haberi
cœpit libera & canonica electio.

Nec tamen hæc forma, quam solam canonicam ag-
noscunt *Decretalium*^a Libri, in cujus etiam *defensionem*,
sicubi à Christianis Principibus violaretur, statim Ro-
mana Sedis Antistites, exostulationes, convitia, mi-
nas, imò anathemata & ^b *interdicta* adhibenda censu-
erunt: nec, inquam, ipsa hæc electionis forma, per
Pontificum Romanorum ambitionem, immota aut invi-
olata stare potuit. Arrogabant imprimis Pontifices,
ut suâ solummodò *authoritate* fieret Episcopi^c *trans-*
latio: quia scilicet, inter Præfulem & Ecclesiam cui
præficitur, spirituale quoddam *conjugium* initum esse
lepidè definit *Jus*^d *Canonicum*, & solius *Pape*^e esse statuit,
matrimonii copulam *dissolvere*, ejus solius *separare* qua
Deus *conjunxerit*. Deinde, *Metropolitanorum* injuriâ,
quibus priores *Decretalium*^c Libri suæ *Provinciae* Præsu-
les *confirmandi* jus permittunt, hoc jus *Romanae* Sedi
asseruerunt ejus *Antistites*. Denique *reservationibus*
& *provisionibus* omnium electionum *summam* ad se
traxerunt; primò modestius, in iis tantum Ecclesiis
quæ in *Romanâ* quod aiunt, *Curiâ*^f *vacabant*, dein-
de in *universis*^g per Orbem Christianum Ecclesiis Ca-
thedralibus.

Hanc autem demùm *Libertatum* suarum violationem
ferre non potuit O. bis Christianus: sed obstinatè re-
stiterunt, Ecclesia Anglicana, ^h *Querelis* *Ordinum*
Regni, & *Statutis* de *Provisoribus*; Gallicana, ⁱ *Syno-*
dorum *Decretis*, *Edictis* *Regiis*, *Concilii* *Basileensis* Ca-
nonibus, & *Pragmaticâ* *Sanctione*: nec tamen in *Galliâ*
effectum, quin tandem (*Concordatis*^k inter *Francis-*
cum *Primum* & *Leonem* *Decimum* initis) Episcopi
designatio, rejectâ *Capituli* electione & *Metropolitani*
confirmatione, ad *Régiam* *nominationem*, & *Pontificis*

^a Tit. de Electi-
one per tot.

^b V. Hist. Johan.
Angl. Regis.

^c Decret. Caus. 7
Qu. 1. c. 34. ma-
tationes.

^d Decret. Gre-
gor. 1. 1. de trans-
lat. Episc. c. 2.

^e Decret. Caus.
7. Qu. 1. c. 39. Si
alterius uxor.

^f Sext. Decret.
1. 1. c. 33. Si post-
quam. l. c. 44.
providâ. de ele-
ctione.

^g Sext. Decret.
1. 1. de elect. c.
45. Si eo tem-
pore. Vid. sup.
p. 8.

^h Regule Can-
cellar. ad fin.
Juris Canon. c.
23.

ⁱ V. Stat. de
Provisoribus sub
Ed. 3. Ric. 2. l. c.

^j P. de Marcâ
1. 6. c. 10. f. 4. d.

^k De Marcâ
ibid. f. 10.

de nominato Præsule consecrando *Mandatum*, sit redacta.

Si unius Ecclesiæ *Anglicana* Statum, à primis fere seculis repetamus; constabit, jam olim, ante ^a *Normanorum* Principum Dynastiam, Præsules ad Ecclesiasticas vacantes solâ *Regum* autoritate designatos esse, & baculi pastoralis & annuli traditione Episcopatum investituræ accepisse. Deinde cum Reges nostri, *Romana* Sedis importunitate adacti, investituræ renuntiassent, eodem hîc, quo in reliquis Occidentis Ecclesiis, seculo introducta est, Episcoporum à Monachorum & Canonicoꝝ Capitulis ^b electio; idque ad eam formam, juxta quam *Parkernus* & Collegæ creati sunt. Hæc erat, ^c Ut, sede vacante, primò Capitulum à Rege impetraret *Licentiam* eligendi; deinde electio facta Regio assensu & Metropolitani confirmatione rata haberetur; denique Præsuli electo & confirmato tres à comprovincialibus Episcopis (quem numerum Canones requirunt) manus imponerent. Et hæc Episcopos creandi ratio, additâ tantum Regis (post longam ^d consuetudinem) autoritate, personam eligendam ^e nominandi, cum

^a Ingulph. Hist. inter Vet. Angl. Scriptor. Edit. Oxon. 1684. p. 63. Eadmerus in Præfat. ad Hist. Novor. & Not. Seldeni. Matth. Par. Ed. Lond. 1684. p. 17. 47. 49, 54, 55, 85. ^b Epist. Edwar. 3. ad Clem. 6. apud Walsingh. p. 162. Scriptor. Norman. Edit. Francof. 1603. Cathedrales Ecclesias dicti Progenitores nostri, dantes singulis vocativibus earundem, personis idoneis jure suo. Regio liberè conferebant, & postmodum ad rogatum & ad instantiam dictæ Sedis, sub certis modis & conditionibus concesserunt, quod electiones fierent in dictis Ecclesiis per Capitula earundem, quæ concessio fuerit per Sedem Apostolicam ex certâ Scientiâ confirmata. Vid. Chartam Regis Johan. Matth. Par. p. 221. & iterum cum Innocent. 3. Confirmat. p. 791. Vid. Pet. Bles. inter Vet. Angl. Scriptor. Ed. Oxon. 1684. p. 126. & Matth. Par. p. 53. 55.

^c Radulph de Diceto Imag. Histor. de Ric. 1. An. 1194. Canonici Sarisburienses Decanum non habentes ad præsens, à Rege prius impetratâ Licentiâ, Fratrem suum & Comanonicum Herebertum Cantuariensem Archidiaconum, assensu communi solemniter in Episcopum elegerunt. electionem factam in publico recitavit Walterus Præcentor: electioni factæ præbuit Rex assensum, quam & Hubertus Cantuariensis Archiepiscopus autoritate propriâ confirmavit. Hist. Angl. Scriptor. Ed. Lond. 1652. c. 673. Vid. in Annal. Monast. Burt. Formam electionis Rogeri Coventr. A. 1258. ubi hab. Decretum electionis: Liter. Capitul. Coventr. & Lichef. ad Metrop. pro confirmatione electi: Reg. liter. de suo assensu ad Metrop. Metropolit. Rescript. ad Regem & Capitulum, electione confirmatâ. Vid. etiam Ric. 1. Literar. ad Hub. Cantuar. pro Confirm. Ep. apud Rad. de Diceto Imag. Histor. p. 688.

^d Geruas. de Ric. 1. Angl. Scriptor. Ed. Lond. 1568. p. 1678. Antiq. Brittan. in Vit. Tho. Bourchier. Matth. Par. p. 400, 465, 483, 490, 494, 535, 693, 804, 810.

^e Statut. 25 H. 8. c. 20.

Licen-

Licentiam eligendi concederet) hinc ^a ad ineuntem ^a *Repulsis statim*
 usque Reformationem duravit; eadem quoque in *Par-* (per Stat. de Pro-
keri & Collegarum (ineunte *Elizabetha* principatū) *visoribus*) Pro-
 creatione, & inde ad hanc usque tempora, observata est. *visionibus Ponti-*
 ficis: & tandem
 etiam rejectā
 Papali confir-
 matione, per Stat.
 25 8. c. 20.

Constat tamen in hac Præsules creandi formā non observari *Canones Nicanos*; neutrius Provinciae Synodum convocari, majoris Episcoporum comprovincialium partis, vivā voce aut per literas, consensum non requiri: in electione, nullas prorsus habere partes Episcopos comprovinciales; confirmationem penes solum Metropolitanum esse; ad consecrationem denique, non supra duos tresve comprovincialium Episcoporum (pro-ut Metropolitanus praesens aut absens fuerit) adhiberi. Metropolitanus igitur & horum Praesulum consensus & approbationem habet Episcopus electus: reliquorum verò an habuerit, ex hac Praesules nostros creandi formā non potest certò dignosci. Nullius enim de electo sententia aut iudicium rogatur: possit igitur is esse, quem omnes suo suffragio comprobarent, si ad suffragium ferendum vocarentur: possit è contrā is esse, quem major comprovincialium Episcoporum pars rejiceret: perinde tamen se haberet electionis, confirmationis, & consecrationis processus, qui, juxta formam juris, ad exitum perduceretur, nullā prorsus habitā ratione, quodnam esset majoris partis Episcoporum comprovincialium de electo Praesule iudicium.

Quae cum ita sint, quā inaptum & futile est, Reformatis Patribus, qui juxta hanc formam, multis retrò ante Reformationem seculis introductam, creati sunt, hunc consensus Episcoporum comprovincialium defectum objicere? Electi sunt, inquit adversarii, *Parkensis & Collegae*, sine majoris Episcoporum comprovincialium partis approbatione aut consensu: Fatemur quidem;

ipsa enim *Anglicanos* Præfules creandi ratio, *Ecclesiæ & Regni auctoritate* sancita, & nobis *majorum usû & consuetudine* tradita, ita se habuit, ut non moris esset, Episcoporum *comprovincialium consensum* rogari. At mos iste *Nicani Concilii Canonibus* adversatur: Fatemur etiam, *aliu* planè ritum præscribere *Canones Nicanos*: sed illi *violatorum Canonum* postulandi sunt, qui *primò* à præscriptâ *Nicanorum Patrum decretis regulâ* ausi sunt *recedere*: nostra sanè, in *hâc* demum *atate*, expedita & facilis est *defensio*.

Primò enim, in *desuetudinem* abierat, à *quinto* seculo ineunte, in *universâ* ferè *Ecclesiâ Nicenorum Canonum* observatio: hæc autem eos observandi *desuetudo*, ut in *omni* lege *humanâ*, *tacita* quædam horum Canonum *abrogatio* censi potest.

2°. Non solum in *desuetudinem* abierat præscripta à *Nicanis Patribus* Episcopos eligendi ratio, sed *alia* planè *methodus* Statutorum & Canonum *auctoritate instituta*, & *Ecclesiæ & Regni usû* *firmata* erat: nec fortean sine rerum *confusione* hæ *Regni & Ecclesiæ Leges* *abrogari*, hæc *praxis* *aboleri* poterat: *cousque* saltem, ut *Nicanorum Canonum* observatio *restitueretur*.

3°. Etsi non ipsa *verba Nicenorum Canonum*, eorum tamen *mens & ratio* in *hâc* Episcopos creandi *formâ* observatur; & proinde in nostrorum Præsulum creatione observata est. *Mens & Ratio Nicenorum Canonum* eò tendebat, nè quis in Episcopalem ordinem cooptaretur, qui tanto muneri *impar*, qui tanto honoris & auctoritatis gradû *indignus* esset: hinc isti *Canones* postulant *majoris partis Episcoporum comprovincialium suffragium & consensum*, hinc etiam *Primitivæ Ecclesiæ praxis Cleri & Populi testimonium* adhibebat.

hibebat. Et sanè *optimè provisum* est, nè *indignus* aut *inidoneus* quisquam in Episcopum eligatur, si ipsi in electione sua *expressum suffragium & testimonium*, à *majori Episcoporum comprovincialium*, à *potiore Clero* etiam & *populi parte*, perhibendum sit: *provideri* tamen *etiam* potest, etsi non requiratur omnium vel *majoris partis suffragium & consensus*, si modò cautum sit, ut unusquisque è *Patribus, Clero, & Populo* Præsulis indigni aut inidonei electioni, si *dissenserit*, obniti possit, & quæ in ipso nòrit *crimina* aut *defectus* publicè *exponere*, & denique hâc ratione *intercedere*, nè, priusquam se de *objectis criminibus* purgârit, in Episcopalem ordinem cooptetur.

Et hoc abundè *provisum* est in illâ Ecclesiæ Patres creandi formâ, quâ nostri Præsules creati sunt: non quidem in *electionis*, sed in *confirmationis* processû. *Citantur* * quùm Præsulis cujuscpiam electio *confirmanda* est, omnes & *singuli*, qui quicquam contra *formam* electionis aut electi *personam*, Dei & Ecclesiæ nomine, *opponendum* habent, ut die, horâ, & loco præsticulis *compareant*, quæ *objicienda* habent, in *formâ* juris, *allegaturi*. Hæc *Citatio* primùm ter præconis voce denuntiatur, ad illud *templum* ubi *confirmationis solennia* peragi solent: deinde templi istius *foribus* scripto *affigitur*. Postea, cùm die, horâ, & loco præfinitis, *confirmationis solennia* peragenda sint; *Oppositoribus*, ut, prædictæ *citationis* tenore, jam *compareant*, & *exhibeant* quæ *objicienda* habent, *bis* denuntiatur; *primò*, circâ *initium* processûs, deinde, si nondum comparuerint, tum demùm cùm *statim*, nisi *compareant*, *decretoria* pro electo Præsule *sententia* pronuncianda sit.

Hic, inquam, *provisum* est, non quidem ut Episcopus fiat de *omnium* vel *majoris partis consensu*, sed
ut,

* Vid. Not. ad Clem. Epist. ad Corinth. Ed. Oxon. 1669. ad illa verba (p. 100.) ἐκ τῆς ἀποστολῆς, &c. V. etiam Acta Confirmationis Parkeri Ed. ad fin. Op. Bramballi. V. Franc. Clarke Præf. in Cur. Eccles. Tit. 33.

ut, vel una quopiam iusta de causâ dissentientia, si
 eri non possit. Denuntiatur enim omnibus & singu-
 lis à Patribus, Clero, & Populo Ecclesiæ Anglicanæ,
 ut, si novi Præsulis electioni dissentiant, si quid crimi-
 nis aut defectus ipsi obijciendum habent, compareant,
 publice exponant, probatum dent, & pro suo in De-
 canæ Præsul indignus aut inhabilis præficiatur. Nisi
 igitur qui hîc publice citantur suo officio desint, nisi
 prorsus Dei honorem & Ecclesiæ salutem insuper ha-
 beant, non potest indigni aut inidonei Præsulis ele-
 ctio confirmari: & Præsul, cujus electioni omnes &
 singuli possunt & debent, si quid obijciendum habeant,
 se opponere, nemo tamen se opposuerit, meritò ave-
 nienter censetur; meritò censetur, licet non expresso
 suffragio, tacito tamen omnium testimonio & consen-
 su comprobari: de jure enim consentire censetur, cu-
 jus interest & officium est, si dissenserit, se opponere,
 nisi se opposuerit. Illustrat ea quæ diximus illud Se-
 veri^a Imperatoris factum, qui Christianorum in Eccle-
 siarum Patribus eligendis ritum sibi in Provinciarum
 Rectoribus & Præpositis designandis imitandum propo-
 suit; nec tamen strictius imitatus est, quam nos Ca-
 nones Nicenos observare dici possumus. Non enim
 necessarium duxit, in Provinciarum Rectoribus consti-
 tuendis, expressum totius populi suffragium aut con-
 sensum adhibere, sed tantum candidato: um nomina
 publicè proponebat, ut objiceret, si quis posset crimen
 aliquod manifestè allegare: Tacito enim omnium con-
 sensu probari censuit, eum qui, nemine dissentiente, Pro-
 vincia præficeretur.

Hinc itaque abundè satisfieri videtur tum Canonum
 Concilii Nicæni menti & instituto, tum etiam adver-
 sariorum nostrorum contra Parkeri & Collegarum ele-
 ctionem

^a Elius Lampr.

in Alex. Sev.

Ubi aliquos vo-

luisse vel Recto-

res Provinciis

dare, vel Præ-

positos facere, vel

Procuratores, id

est rationales, or-

dinare, nomina

eorum propone-

bat, hortans po-

pulum, ut si quis

quid haberet cri-

minis probaret

manifestis rebus,

si non probasset

subiret penam ca-

pitibus dicebatque

grave esse, quam

id Christiani &

Judei facerent

in prædicandis

sacerdotibus qui

ordinandi sunt,

non fieri in Pro-

vinciarum Re-

ctoribus, quibus

& fortune homi-

num committi-

terentur & ca-

pita. Hist. Au-

gust. Script. Ed.

Paris. A. 1620.

tionem objectioni. Aiunt ipsos sine comprovincialium Episcoporum consensu electos esse. At, inquam, eorum electio tacito saltem Marianorum Præsulum consensu confirmata est. Mandatum dedit Elizabetha Regina Reformatis Patribus, qui post Mariae obitum superstites erant, ut Parkeri electionem omnes, vel ipsorum quatuor, confirmarent. Illorum quatuor iudici jusserunt confirmandæ electionis tempus & locus, & Oppositores citari, ut eo loco, ad illud tempus, comparerent: cum tempus advenisset confirmationi celebrandæ præstitutum, his inter processus solennia Oppositoribus denuntiatur, ut tum coram prodirent, quæ haberent obijcienda allegatura: si nemo comparuerit, quâ fronte adversarii Parkeri electioni vitio vertunt, quod facta est sine superiorum Præsulum consensu, quorum nemine dissentiente confirmata est? Si dissenserint Mariæ Præsules, his erat, per Canones, locus dissensum suum publice profitendi, pro suâ canonicâ auctoritate, pro suâ erga Deum & Ecclesiam officio intercedendi, ne suâ saltem culpâ Parkeri, Schismatici & Heretici, electio confirmaretur: quod si ipsis in propriis personis facere non liceret, licuit tamen suo nomine Procuratorum ministerio uti. At illorum nemo per se aut per alium comparuit, nemo dissensum suum canonicè professus est, nemo, juxta formam juris, confirmandæ electioni intercessit. Quia itaque de jure saltem censenda est Parkeri electio, non modo universi Clerici & Populi Anglicani, sed horum etiam Præsulum Marianorum, tacito saltem consensu & approbatione, comprobata. At hic casus tantum erat in jure omisus; de facto dissenserunt, licet non, ad formam juris, dissensum suum canonicè professi sint. Audieram sancti Pontificios Præsules, in eunte Reformatione, Canonistas & Scholasticos magis, quam Theologos fuisse. Sed esto,

Mari-

^a Vid. Aflacon-
firm. ad fin. Op.
Bramballi p.
1023, 1024,
1028, 1030,
1042.

Marionos Præsules non adeo peritos fuisse juris Canonici, nec adeo perspectum habuisse suam, per Concilii Nicæni decreta, canonicam auctoritatem, ac se exploratam habere ostendit Oxoniensis de Ecclesiæ Regimine Author: vel eos, si norint, non ausos esse tantâ fiducia, in Dei & Ecclesiæ causâ, tunc temporis comparere, quantâ hodiè iste Author, post viginti annorum inter nos latebras, prodire ausus est: vel denique illos dissimulandum ratos esse, & in meliora tempora reservandam, irregularis rerum, ineunte Reformatione, administrationis demonstrationem: & tum demùm ita gradum acceleraturos fuisse, ut conclusionem sine præmissis, quintam allegatorum partem, suppressis quatuor prioribus, unde hujus probatio petenda esset, exhiberent. Utcunque fecerint, permittant nobis eorum ignorantia aut oscitantia beneficio frui, & concludere, Parkeri electionem, juxta juris canonici formam, cum seipsos non canonicè opposuerint, tacito ipsorum Marianorum Præsulum consensu, comprobatam fuisse. At quorsum se opponerent Catholici Patres, coràm Reformatis Episcopis causam acturi, quibus ipsi nullam auctoritatem, imò ne ordinem quidem Episcopalem, competere censebant? Tum contra ipsam illorum auctoritatem protestatio ineunda. At quo fructu iniretur, cum, eâ non obstante, in Parkeri tandem gratiam ferenda esset decretoria sententia? Tum ipsi saltèm suo officio satisfecissent, tum (si justam causam habuissent se Parkero & ejus Confirmatoribus, ut Hæreticis Schismaticis, &c. opponendi) criminari jure possent, ipsis dissentientibus, Parkeri electionem confirmatam fuisse; nunc defuisse dicere non possunt suum tacitum saltem consensum, cum, ipsorum nemine contradicente, confirmatio celebrata sit.

Nec ramen dissimulare possum, quòd mihi commodam videretur, si Marianorum Præsulum unus & al-
ter,

ter, Bonnerus saltè reliquorum nomine, dignatus esset Parkeri confirmationem suâ presentîâ cohonestare. Tum enim cùm ad Ecclesiam de Arcubus venisset (ubi solent electorum Præsulum confirmationes celebrari) & seriùs forsàn adveniens, fores occlusas reperisset; divertisset, opinor, ad vicinum Mannuli Caput, quæsitum an peracta esset Parkeri confirmatio. Solebant enim in hoc OEnopolio, post peracta confirmationis solennia, ii qui interfuerant convivio excipi: nec vero absimile est, Parkeri Confirmatores cum reliquis Officiariis, peracto ejus diei opere, se hoc ipso in loco epulis recreasse. Hic si adfuisset Bonnerus, vidisset oculis illam scenam, quæ materiam subministrasse videtur lepidæ isti Romanensium fabulæ, de Parkeri & Collegarum ad Caput Mannuli consecratione. Et Bonnerus quidè, cùm ipse Præsul esset, probè intellexerat, quid confirmatio, quid post confirmationem convivium esset. Capellanus autem ejus ^a Nealus (famosus hujus fabulæ Author) à Domino exploratum missus, cùm esset simplex Presbyter, & harum rerum rudis, & per rimam tantum quid fieret specularetur, oculis lippiens aut vigil somnians, distinguere non potuit, inter epulas post confirmationem, & ipsa consecrationis solennia: inter Parkerum Metropolitanum, & ejus Procuratorem, qui solus ejus nomine confirmationi interfuit: inter tres alios Præsules, qui in confirmatione partes habebant, & unum Scoreum, quem solum fabula interfuisse narrat; inter reliquos Officiarios qui intererant, & quindecim Reformatos Præsules electos, quos aliqua authenticæ hujus Historiæ exemplaria simul cum Parkero consecratos narrant, quamvis Acta Regni & Ecclesiæ aliud narrent. Vidisset, inquam, Bonnerus, hic non consecrationem, sed epulas post confirmationem agi; & rudis sui Sacellani errorem

^a V. sup. Cmc. ad
Cler. p. 32.

Conc. ad Cler.
p. 33.

correxisset : imò nihilominus cortexiffer, si Nealo placu-
isset arcanum illud cum Domino suo, à quo missus est,
communicare : qui hoc quidem omisit, aliis tamen non
neglexit sub sigillo confiteri, ut tandem post ejus obi-
tum, & quadraginta annorum decursum, Orbi Chri-
stiano, infallibilis traditionis oraculo, publicaretur.

Hæc, Auditores, dicenda erant, non tam ut Re-
formatos Præsules, Parkerum & Collegas, quàm ut
ipsam formam defenderem, quàm non illi modò, sed
omnes Ecclesiæ Anglicana Præsules, ab ineunte Eli-
zabetha principatû ad hæc usque tempora, creati sunt.
Nec enim hodiè nostri Episcopi canonicè eliguntur, si
hæc forma idèò irregularis habenda sit, quia non ad
Canones Nicanos examussim quadrat. Non enim eli-
gantur Synodi Provincialis decreto, vel expresso ma-
joris partis Episcoporum comprovincialium suffragio
aut consensu : Sed Regiâ licentiâ & commendatione,
Capituli Ecclesiæ vacantis electione, assensu Regio, &
Metropolitani confirmatione, manibus denique à tribus
canonicis Episcopis solennitè impositis, constituuntur.
Sufficie autem ut electi censeantur non sine Episco-
pum comprovincialium, imò universi Cleri & populi
Anglicani, consensu & approbatione, quòd curvis locus sit
electi Præsulis confirmationi intercedendi, si quid in ipso
gravis criminis aut Canonici defectus possit ostendere :
quam methodum Episcopus probandi Justiniani Im-
peratoris ^b Novellæ ostendunt ipsi satisfecisse. Quòd si
non placeat adversariis, ostendant in quâ Ecclesiâ Præ-

^b Justin. Nov.
6. Ed. H. Steph.
p. 24. Εἰ δὲ πρὸς

πρὸς τὴν τῆς ἐπισκοπῆς χειροτονίαν περίλθοι, ἀνίσταται δὲ πρὸς, καὶ φέρεται ὡς
δύναται τὴν ἀπόπαινον αὐτῶν, μὴ πρότερον ἀξιόδω τῆς χειροτονίας πρὶν ἂν ἐξέ-
τασται τὴν τῶν σεμνογρηγμένων ἡρώτων, καὶ εἰρήνῃ πωλεῖσθαι ἀνδρῶν. — Εἰ δὲ
μυθεῖται καθήκοντα πωλεῖσθαι, ἢ σεμνογρηγμένων ὅλων καὶ ἐκείνων, ἢ ἐκείνων
ἀποδοῖσαι μὴ δύνασθαι τὴν καθήκοντα ἀνδρῶν. τῶν κατὰ τὴν ἀνδρῶν τὸν δὲ τὸ
σέτων ὁδὸν ἀνδρῶν ὁδὸν τῶν σεμνογρηγμένων πρὸς τὴν ἀνδρῶν χειροτονίαν. V.
Novell. 123. p. 315.

füles

fules magis liberè & canonicè, magis ad Concilii Nicæni mentem & institutum eligantur; ostendant suos, Mariâ^a regnante, aliter creatos, si Papalem confirmationem excipias; ostendant denique ipsum Romanæ Sedis Antistitem, non à Cardinalium Collegio, sed à Synodo Episcoporum Diæceseos Urbicaria, eligi solere.

^a Statut. Mar.
Sess. 2 c. 2.

Sed hæc, inquam, dicta sunt, ut formam, non ipsos Prasules defenderem: quos jam probatum dabo electos esse & consecratos non sine omnium comprouincialium Episcoporum consensu & approbatione, quamvis, expresse refragantibus Marianis Episcopis, electi fuissent: id verò, quia Mariani Prasules, ante Parkeri confirmationem, canonicè & legitimè è Sedibus quas obtinuerant ejecti sunt, & Episcopali in Ecclesiâ Anglicanâ jurisdictione exuti: nec proinde jus habuerunt Parkeri & Collegarum electionem suo suffragio aut consensu comprobandi. Ejecti autem censendi sunt legitimè & canonicè 1mo si causas spectemus, propter quas depositioni erant obnoxii.

2°. Si personam spectemus cujus authoritate sunt depositi.

Causa, propter quas depositioni obnoxii erant, duplices sunt. 1mo, irregularis & violenta rerum Ecclesiasticarum, Mariâ regnante administratio: per quam vim & irregularitatem, & proinde nullo jure, Marianorum Prasulum plerique Episcopales Sedes obtinuerant.

2°. Sua ipsorum crimina, propter quæ Sedibus suis jure censendi ejecti sunt.

1no. Irregularis & violenta rerum Ecclesiasticarum, Mariâ regnante, administratio. Hæc luculentè se prodit cuius istius quinquennii Annales revolventi. Obeunte Edvardo sexto, adhærebant --Reformatæ fidei & disciplinæ, Comitiorum & Synodorum Decretis

^a Burnet. Hist. Reform. Angl. Vol. 2. p. 276.

stabilita, tredecim ^a Episcopi; utriusque nimirum Provinciae Metropolitanus, & undecim Suffraganei. Tres Episcopales Sedes vacabant; ita ut manifestè appareat, penes Reformatos stetit tum Legum Regni & Canonum Ecclesiae, tum majoris Episcoporum partis, auctoritatem. Nec quod illi majorem partem obtineant, imputari potest irregulari cuiuspiam Reformatorum Praesulum, Edvardo regnante, intrusioni. Ejecti quidem sunt, Edvardo regnante, quinque Praesules qui Romanis partibus adhærebant, & in eorum Sedes, Dunelmensi exceptâ, Reformati Patres subrogati. Nec ulla ratio est quin legitimâ & canonicâ auctoritate, & justis de causis, ejecti censeantur. Unus, ^b ob prodicionis celata reatum, latâ à Laicis quidem Judicibus sententiâ: nec injuriâ, cum hujus causae cognitio ad civile forum spectet; & Praesulem prodicionis celata conscium, auctoritatis suae exercitio privare, non tam reo inflicta pœna, quàm necessaria de Principis salute cautio, censenda sit. Alii ^c duo à Laicis etiam Judicibus exauctorati sunt; cujus autem criminis damnati sint non liquet; nisi fortean possint adversarii historiarum nostrarum monumenta proferre, unde constet, vel nullâ vel levi de causâ, ejectos fuisse. Reliqui ^d duo depositi sunt, ob neglectam Regiae auctoritatis pro rostris defensionem, cum ipsis (merito suspectis) hoc munus diserte Regis jussu injunctum esset, & ad suarum partium hominum seditionem reprimendam necessarium videretur: ut hi non tam in hujus inobedientia pœnam, quàm ob justam majorum criminum suspicionem, depositi censendi sint. Depositum autem sunt, delegatis à Regiâ Majestate Judicibus, pri-

^b Tonstall Dunelm. vid. Burnet Hist. Reformat. Angl. Vol. 2. p. 216. Appen. p. 390.

^c Day Cicestr. Heath Wigorn. Burnet. p. 203. & Appen. ibid.

^d Gardinerus Winton. Bonnetus Londin. Burnet p. 126. 165. Appen. ibid.

^a Rossens. Dunelm. & Glo- | gorn. obtinebat. Vid. Burnett. p. 203.
cestr. Hooperus enim solam Wi-

mas tamen tenente Cranmero; nec proinde depositi sunt sine canonicâ *Metropolitani* autoritate. Denique eorum omnium depositio tacito saltem *comprovincialium* Præfulum consensu comprobata est: cum ipsi sententiæ in illos ferendæ non *intercesserint*, & canonicos esse agnoverint eos Præfules, qui in horum ejectorum Sedes *suffecti* sunt.

Obeunte itaque *Edvardo sexto*, major Episcoporum pars penes *Reformatos* stetit: *Mariâ* autem succedente, statim, priusquam vel *Ordinum Regni* in *Comitiis* vel *Cleri* in *Synodo* confessus habitus est, *Reformati* Præfules omnes ferè in *carceres* ^a coniecti sunt; & ^a *Barnet. Vol. 2. p. 252.* omnes, *Cranmero* excepto, statim ante vel post prima ^b *Id. p. 247.* *Comitia* celebrata, *Sedibus* suis ejecti. Quatuor ^b ante ^b *Id. p. 247.* *Comitia* ejecti, ut *Gardinerus*, *Bonnerus*, &c. (*Edvardo* regnante, iis de causis, eâque autoritate, quâ *suprà* dictum est, depositi) restituerentur: & hi restituti sunt, *nostri* ejecti, non *Synodi*, *majoris partis* Episcoporum, aut *Metropolitani*, autoritate, sed à *solis LL. Doctoribus*, *Regii Mandati* autoritate munitis. *Comitiis* duo tantum *Reformati* Præfules interfuerunt, ^c *Id.* & hi statim ^d *Id. p. 252.* *expulsi*, quia non *Missæ* etiam celebrandæ, vel *Hostiæ* adorandæ, interesse voluerint: quarum *neutri* interesse poterant, per ipsos *Ecclesiæ Canones*, per ipsa *Regni Statuta*, quæ nondum ab *his* *Comitiis* aut hâc *Synodo* abrogata sunt, cum à *Missæ* celebratione *Comitia* *auspicarentur*. Nec puto duos hos *Reformatos* Præfules *Comitiis* *expulsos*, ad *Synodi* *Confessum* *migrasse*; nec è *nostris* *alium* ^e *Id. p. 262.* *quenquam* *tradunt* *historiæ* *illic* *adfuisse*. *Finitâ* *Comitiorum Sessione*, *septem* ^f *Id. p. 274.* *alii* *ejecti* sunt, *Mandatorum* ^g *Id. p. 274.* *duorum* ^g *Id. p. 274.* *à Mariâ* *Reginâ* *ad sex* *Pontificios* Præfules *virtute*, ^h *Id. p. 274.* *in quorum* *Mandatorum* *altero* *tres*, *in altero* *duo* *præ-* ⁱ *Id. p. 274.* *senties*, *reliquorum* *absentium* *authoritatem* *obtinebant.* ^j *Id. p. 274.* ^k *Id. p. 274.* ^l *Id. p. 274.* ^m *Id. p. 274.* ⁿ *Id. p. 274.* ^o *Id. p. 274.* ^p *Id. p. 274.* ^q *Id. p. 274.* ^r *Id. p. 274.* ^s *Id. p. 274.* ^t *Id. p. 274.* ^u *Id. p. 274.* ^v *Id. p. 274.* ^w *Id. p. 274.* ^x *Id. p. 274.* ^y *Id. p. 274.* ^z *Id. p. 274.* ^{aa} *Id. p. 274.* ^{ab} *Id. p. 274.* ^{ac} *Id. p. 274.* ^{ad} *Id. p. 274.* ^{ae} *Id. p. 274.* ^{af} *Id. p. 274.* ^{ag} *Id. p. 274.* ^{ah} *Id. p. 274.* ^{ai} *Id. p. 274.* ^{aj} *Id. p. 274.* ^{ak} *Id. p. 274.* ^{al} *Id. p. 274.* ^{am} *Id. p. 274.* ^{an} *Id. p. 274.* ^{ao} *Id. p. 274.* ^{ap} *Id. p. 274.* ^{aq} *Id. p. 274.* ^{ar} *Id. p. 274.* ^{as} *Id. p. 274.* ^{at} *Id. p. 274.* ^{au} *Id. p. 274.* ^{av} *Id. p. 274.* ^{aw} *Id. p. 274.* ^{ax} *Id. p. 274.* ^{ay} *Id. p. 274.* ^{az} *Id. p. 274.* ^{ba} *Id. p. 274.* ^{bb} *Id. p. 274.* ^{bc} *Id. p. 274.* ^{bd} *Id. p. 274.* ^{be} *Id. p. 274.* ^{bf} *Id. p. 274.* ^{bg} *Id. p. 274.* ^{bh} *Id. p. 274.* ^{bi} *Id. p. 274.* ^{bj} *Id. p. 274.* ^{bk} *Id. p. 274.* ^{bl} *Id. p. 274.* ^{bm} *Id. p. 274.* ^{bn} *Id. p. 274.* ^{bo} *Id. p. 274.* ^{bp} *Id. p. 274.* ^{bq} *Id. p. 274.* ^{br} *Id. p. 274.* ^{bs} *Id. p. 274.* ^{bt} *Id. p. 274.* ^{bu} *Id. p. 274.* ^{bv} *Id. p. 274.* ^{bw} *Id. p. 274.* ^{bx} *Id. p. 274.* ^{by} *Id. p. 274.* ^{bz} *Id. p. 274.* ^{ca} *Id. p. 274.* ^{cb} *Id. p. 274.* ^{cc} *Id. p. 274.* ^{cd} *Id. p. 274.* ^{ce} *Id. p. 274.* ^{cf} *Id. p. 274.* ^{cg} *Id. p. 274.* ^{ch} *Id. p. 274.* ^{ci} *Id. p. 274.* ^{cj} *Id. p. 274.* ^{ck} *Id. p. 274.* ^{cl} *Id. p. 274.* ^{cm} *Id. p. 274.* ^{cn} *Id. p. 274.* ^{co} *Id. p. 274.* ^{cp} *Id. p. 274.* ^{cq} *Id. p. 274.* ^{cr} *Id. p. 274.* ^{cs} *Id. p. 274.* ^{ct} *Id. p. 274.* ^{cu} *Id. p. 274.* ^{cv} *Id. p. 274.* ^{cw} *Id. p. 274.* ^{cx} *Id. p. 274.* ^{cy} *Id. p. 274.* ^{cz} *Id. p. 274.* ^{da} *Id. p. 274.* ^{db} *Id. p. 274.* ^{dc} *Id. p. 274.* ^{dd} *Id. p. 274.* ^{de} *Id. p. 274.* ^{df} *Id. p. 274.* ^{dg} *Id. p. 274.* ^{dh} *Id. p. 274.* ^{di} *Id. p. 274.* ^{dj} *Id. p. 274.* ^{dk} *Id. p. 274.* ^{dl} *Id. p. 274.* ^{dm} *Id. p. 274.* ^{dn} *Id. p. 274.* ^{do} *Id. p. 274.* ^{dp} *Id. p. 274.* ^{dq} *Id. p. 274.* ^{dr} *Id. p. 274.* ^{ds} *Id. p. 274.* ^{dt} *Id. p. 274.* ^{du} *Id. p. 274.* ^{dv} *Id. p. 274.* ^{dw} *Id. p. 274.* ^{dx} *Id. p. 274.* ^{dy} *Id. p. 274.* ^{dz} *Id. p. 274.* ^{ea} *Id. p. 274.* ^{eb} *Id. p. 274.* ^{ec} *Id. p. 274.* ^{ed} *Id. p. 274.* ^{ee} *Id. p. 274.* ^{ef} *Id. p. 274.* ^{eg} *Id. p. 274.* ^{eh} *Id. p. 274.* ^{ei} *Id. p. 274.* ^{ej} *Id. p. 274.* ^{ek} *Id. p. 274.* ^{el} *Id. p. 274.* ^{em} *Id. p. 274.* ^{en} *Id. p. 274.* ^{eo} *Id. p. 274.* ^{ep} *Id. p. 274.* ^{eq} *Id. p. 274.* ^{er} *Id. p. 274.* ^{es} *Id. p. 274.* ^{et} *Id. p. 274.* ^{eu} *Id. p. 274.* ^{ev} *Id. p. 274.* ^{ew} *Id. p. 274.* ^{ex} *Id. p. 274.* ^{ey} *Id. p. 274.* ^{ez} *Id. p. 274.* ^{fa} *Id. p. 274.* ^{fb} *Id. p. 274.* ^{fc} *Id. p. 274.* ^{fd} *Id. p. 274.* ^{fe} *Id. p. 274.* ^{ff} *Id. p. 274.* ^{fg} *Id. p. 274.* ^{fh} *Id. p. 274.* ^{fi} *Id. p. 274.* ^{fj} *Id. p. 274.* ^{fk} *Id. p. 274.* ^{fl} *Id. p. 274.* ^{fm} *Id. p. 274.* ^{fn} *Id. p. 274.* ^{fo} *Id. p. 274.* ^{fp} *Id. p. 274.* ^{fq} *Id. p. 274.* ^{fr} *Id. p. 274.* ^{fs} *Id. p. 274.* ^{ft} *Id. p. 274.* ^{fu} *Id. p. 274.* ^{fv} *Id. p. 274.* ^{fw} *Id. p. 274.* ^{fx} *Id. p. 274.* ^{fy} *Id. p. 274.* ^{fz} *Id. p. 274.* ^{ga} *Id. p. 274.* ^{gb} *Id. p. 274.* ^{gc} *Id. p. 274.* ^{gd} *Id. p. 274.* ^{ge} *Id. p. 274.* ^{gf} *Id. p. 274.* ^{gg} *Id. p. 274.* ^{gh} *Id. p. 274.* ^{gi} *Id. p. 274.* ^{gj} *Id. p. 274.* ^{gk} *Id. p. 274.* ^{gl} *Id. p. 274.* ^{gm} *Id. p. 274.* ^{gn} *Id. p. 274.* ^{go} *Id. p. 274.* ^{gp} *Id. p. 274.* ^{gq} *Id. p. 274.* ^{gr} *Id. p. 274.* ^{gs} *Id. p. 274.* ^{gt} *Id. p. 274.* ^{gu} *Id. p. 274.* ^{gv} *Id. p. 274.* ^{gw} *Id. p. 274.* ^{gx} *Id. p. 274.* ^{gy} *Id. p. 274.* ^{gz} *Id. p. 274.* ^{ha} *Id. p. 274.* ^{hb} *Id. p. 274.* ^{hc} *Id. p. 274.* ^{hd} *Id. p. 274.* ^{he} *Id. p. 274.* ^{hf} *Id. p. 274.* ^{hg} *Id. p. 274.* ^{hh} *Id. p. 274.* ^{hi} *Id. p. 274.* ^{hj} *Id. p. 274.* ^{hk} *Id. p. 274.* ^{hl} *Id. p. 274.* ^{hm} *Id. p. 274.* ^{hn} *Id. p. 274.* ^{ho} *Id. p. 274.* ^{hp} *Id. p. 274.* ^{hq} *Id. p. 274.* ^{hr} *Id. p. 274.* ^{hs} *Id. p. 274.* ^{ht} *Id. p. 274.* ^{hu} *Id. p. 274.* ^{hv} *Id. p. 274.* ^{hw} *Id. p. 274.* ^{hx} *Id. p. 274.* ^{hy} *Id. p. 274.* ^{hz} *Id. p. 274.* ^{ia} *Id. p. 274.* ^{ib} *Id. p. 274.* ^{ic} *Id. p. 274.* ^{id} *Id. p. 274.* ^{ie} *Id. p. 274.* ^{if} *Id. p. 274.* ^{ig} *Id. p. 274.* ^{ih} *Id. p. 274.* ⁱⁱ *Id. p. 274.* ^{ij} *Id. p. 274.* ^{ik} *Id. p. 274.* ^{il} *Id. p. 274.* ^{im} *Id. p. 274.* ⁱⁿ *Id. p. 274.* ^{io} *Id. p. 274.* ^{ip} *Id. p. 274.* ^{iq} *Id. p. 274.* ^{ir} *Id. p. 274.* ^{is} *Id. p. 274.* ^{it} *Id. p. 274.* ^{iu} *Id. p. 274.* ^{iv} *Id. p. 274.* ^{iw} *Id. p. 274.* ^{ix} *Id. p. 274.* ^{iy} *Id. p. 274.* ^{iz} *Id. p. 274.* ^{ja} *Id. p. 274.* ^{jb} *Id. p. 274.* ^{jc} *Id. p. 274.* ^{jd} *Id. p. 274.* ^{je} *Id. p. 274.* ^{jf} *Id. p. 274.* ^{jj} *Id. p. 274.* ^{jh} *Id. p. 274.* ^{ji} *Id. p. 274.* ^{jj} *Id. p. 274.* ^{jk} *Id. p. 274.* ^{jl} *Id. p. 274.* ^{jm} *Id. p. 274.* ^{jn} *Id. p. 274.* ^{jo} *Id. p. 274.* ^{jp} *Id. p. 274.* ^{jq} *Id. p. 274.* ^{jr} *Id. p. 274.* ^{js} *Id. p. 274.* ^{jt} *Id. p. 274.* ^{ju} *Id. p. 274.* ^{jv} *Id. p. 274.* ^{jw} *Id. p. 274.* ^{jx} *Id. p. 274.* ^{ky} *Id. p. 274.* ^{kz} *Id. p. 274.* ^{la} *Id. p. 274.* ^{lb} *Id. p. 274.* ^{lc} *Id. p. 274.* ^{ld} *Id. p. 274.* ^{le} *Id. p. 274.* ^{lf} *Id. p. 274.* ^{lg} *Id. p. 274.* ^{lh} *Id. p. 274.* ^{li} *Id. p. 274.* ^{lj} *Id. p. 274.* ^{lk} *Id. p. 274.* ^{ll} *Id. p. 274.* ^{lm} *Id. p. 274.* ^{ln} *Id. p. 274.* ^{lo} *Id. p. 274.* ^{lp} *Id. p. 274.* ^{lq} *Id. p. 274.* ^{lr} *Id. p. 274.* ^{ls} *Id. p. 274.* ^{lt} *Id. p. 274.* ^{lu} *Id. p. 274.* ^{lv} *Id. p. 274.* ^{lw} *Id. p. 274.* ^{lx} *Id. p. 274.* ^{ly} *Id. p. 274.* ^{lz} *Id. p. 274.* ^{ma} *Id. p. 274.* ^{mb} *Id. p. 274.* ^{mc} *Id. p. 274.* ^{md} *Id. p. 274.* ^{me} *Id. p. 274.* ^{mf} *Id. p. 274.* ^{mg} *Id. p. 274.* ^{mh} *Id. p. 274.* ^{mi} *Id. p. 274.* ^{mj} *Id. p. 274.* ^{mk} *Id. p. 274.* ^{ml} *Id. p. 274.* ^{mm} *Id. p. 274.* ^{mn} *Id. p. 274.* ^{mo} *Id. p. 274.* ^{mp} *Id. p. 274.* ^{mq} *Id. p. 274.* ^{mr} *Id. p. 274.* ^{ms} *Id. p. 274.* ^{mt} *Id. p. 274.* ^{mu} *Id. p. 274.* ^{mv} *Id. p. 274.* ^{mw} *Id. p. 274.* ^{mx} *Id. p. 274.* ^{my} *Id. p. 274.* ^{mz} *Id. p. 274.* ^{na} *Id. p. 274.* ^{nb} *Id. p. 274.* ^{nc} *Id. p. 274.* nd *Id. p. 274.* ^{ne} *Id. p. 274.* ^{nf} *Id. p. 274.* ^{ng} *Id. p. 274.* ^{nh} *Id. p. 274.* ⁿⁱ *Id. p. 274.* ^{nj} *Id. p. 274.* ^{nk} *Id. p. 274.* ^{nl} *Id. p. 274.* ^{nm} *Id. p. 274.* ⁿⁿ *Id. p. 274.* ^{no} *Id. p. 274.* ^{np} *Id. p. 274.* ^{nq} *Id. p. 274.* ^{nr} *Id. p. 274.* ^{ns} *Id. p. 274.* ^{nt} *Id. p. 274.* ^{nu} *Id. p. 274.* ^{nv} *Id. p. 274.* ^{nw} *Id. p. 274.* ^{nx} *Id. p. 274.* ^{ny} *Id. p. 274.* ^{nz} *Id. p. 274.* ^{oa} *Id. p. 274.* ^{ob} *Id. p. 274.* ^{oc} *Id. p. 274.* ^{od} *Id. p. 274.* ^{oe} *Id. p. 274.* ^{of} *Id. p. 274.* ^{og} *Id. p. 274.* ^{oh} *Id. p. 274.* ^{oi} *Id. p. 274.* ^{oj} *Id. p. 274.* ^{ok} *Id. p. 274.* ^{ol} *Id. p. 274.* ^{om} *Id. p. 274.* ^{on} *Id. p. 274.* ^{oo} *Id. p. 274.* ^{op} *Id. p. 274.* ^{oq} *Id. p. 274.* ^{or} *Id. p. 274.* ^{os} *Id. p. 274.* ^{ot} *Id. p. 274.* ^{ou} *Id. p. 274.* ^{ov} *Id. p. 274.* ^{ow} *Id. p. 274.* ^{ox} *Id. p. 274.* ^{oy} *Id. p. 274.* ^{oz} *Id. p. 274.* ^{pa} *Id. p. 274.* ^{pb} *Id. p. 274.* ^{pc} *Id. p. 274.* ^{pd} *Id. p. 274.* ^{pe} *Id. p. 274.* ^{pf} *Id. p. 274.* ^{pg} *Id. p. 274.* ^{ph} *Id. p. 274.* ^{pi} *Id. p. 274.* ^{pj} *Id. p. 274.* ^{pk} *Id. p. 274.* ^{pl} *Id. p. 274.* ^{pm} *Id. p. 274.* ^{pn} *Id. p. 274.* ^{po} *Id. p. 274.* ^{pp} *Id. p. 274.* ^{pq} *Id. p. 274.* ^{pr} *Id. p. 274.* ^{ps} *Id. p. 274.* ^{pt} *Id. p. 274.* ^{pu} *Id. p. 274.* ^{pv} *Id. p. 274.* ^{pw} *Id. p. 274.* ^{px} *Id. p. 274.* ^{py} *Id. p. 274.* ^{pz} *Id. p. 274.* ^{qa} *Id. p. 274.* ^{qb} *Id. p. 274.* ^{qc} *Id. p. 274.* ^{qd} *Id. p. 274.* ^{qe} *Id. p. 274.* ^{qf} *Id. p. 274.* ^{qg} *Id. p. 274.* ^{qh} *Id. p. 274.* ^{qi} *Id. p. 274.* ^{qj} *Id. p. 274.* ^{qk} *Id. p. 274.* ^{ql} *Id. p. 274.* ^{qm} *Id. p. 274.* ^{qn} *Id. p. 274.* ^{qo} *Id. p. 274.* ^{qp} *Id. p. 274.* ^{qq} *Id. p. 274.* ^{qr} *Id. p. 274.* ^{qs} *Id. p. 274.* ^{qt} *Id. p. 274.* ^{qu} *Id. p. 274.* ^{qv} *Id. p. 274.* ^{qw} *Id. p. 274.* ^{qx} *Id. p. 274.* ^{qy} *Id. p. 274.* ^{qz} *Id. p. 274.* ^{ra} *Id. p. 274.* ^{rb} *Id. p. 274.* ^{rc} *Id. p. 274.* rd *Id. p. 274.* ^{re} *Id. p. 274.* ^{rf} *Id. p. 274.* ^{rg} *Id. p. 274.* ^{rh} *Id. p. 274.* ^{ri} *Id. p. 274.* ^{rj} *Id. p. 274.* ^{rk} *Id. p. 274.* ^{rl} *Id. p. 274.* ^{rm} *Id. p. 274.* ^{rn} *Id. p. 274.* ^{ro} *Id. p. 274.* ^{rp} *Id. p. 274.* ^{rq} *Id. p. 274.* ^{rr} *Id. p. 274.* ^{rs} *Id. p. 274.* ^{rt} *Id. p. 274.* ^{ru} *Id. p. 274.* ^{rv} *Id. p. 274.* ^{rw} *Id. p. 274.* ^{rx} *Id. p. 274.* ^{ry} *Id. p. 274.* ^{rz} *Id. p. 274.* ^{sa} *Id. p. 274.* ^{sb} *Id. p. 274.* ^{sc} *Id. p. 274.* ^{sd} *Id. p. 274.* ^{se} *Id. p. 274.* ^{sf} *Id. p. 274.* ^{sg} *Id. p. 274.* ^{sh} *Id. p. 274.* ^{si} *Id. p. 274.* ^{sj} *Id. p. 274.* ^{sk} *Id. p. 274.* ^{sl} *Id. p. 274.* sm *Id. p. 274.* ^{sn} *Id. p. 274.* ^{so} *Id. p. 274.* ^{sp} *Id. p. 274.* ^{sq} *Id. p. 274.* ^{sr} *Id. p. 274.* ^{ss} *Id. p. 274.* st *Id. p. 274.* ^{su} *Id. p. 274.* ^{sv} *Id. p. 274.* ^{sw} *Id. p. 274.* ^{sx} *Id. p. 274.* ^{sy} *Id. p. 274.* ^{sz} *Id. p. 274.* ^{ta} *Id. p. 274.* ^{tb} *Id. p. 274.* ^{tc} *Id. p. 274.* ^{td} *Id. p. 274.* ^{te} *Id. p. 274.* ^{tf} *Id. p. 274.* ^{tg} *Id. p. 274.* th *Id. p. 274.* ^{ti} *Id. p. 274.* ^{tj} *Id. p. 274.* ^{tk} *Id. p. 274.* ^{tl} *Id. p. 274.* tm *Id. p. 274.* ^{tn} *Id. p. 274.* ^{to} *Id. p. 274.* ^{tp} *Id. p. 274.* ^{tq} *Id. p. 274.* ^{tr} *Id. p. 274.* ^{ts} *Id. p. 274.* ^{tt} *Id. p. 274.* ^{tu} *Id. p. 274.* ^{tv} *Id. p. 274.* ^{tw} *Id. p. 274.* ^{tx} *Id. p. 274.* ^{ty} *Id. p. 274.* ^{tz} *Id. p. 274.* ^{ua} *Id. p. 274.* ^{ub} *Id. p. 274.* ^{uc} *Id. p. 274.* ^{ud} *Id. p. 274.* ^{ue} *Id. p. 274.* ^{uf} *Id. p. 274.* ^{ug} *Id. p. 274.* ^{uh} *Id. p. 274.* ^{ui} *Id. p. 274.* ^{uj} *Id. p. 274.* ^{uk} *Id. p. 274.* ^{ul} *Id. p. 274.* ^{um} *Id. p. 274.* ^{un} *Id. p. 274*

Hâc *authoritate* eiectionis sunt : *causa* verò erant 1mo, *Hæresis* (illi scilicet sic appellant *Primitivam* fidem à *Romana Ecclesiâ erroribus restitutam*) deinde, quòd *nuptias* iniussent, contra illos *Universalis Ecclesiæ Canones* qui Clero *calibatuum* injungunt. Respondemus, dato quòd isti *Canones* ab *Ecclesiâ Universali recepti* sint ; *abrogati* tamen sunt in *Angliâ*, 1mo urgente *necessitate* ; quam *necessitatem* si *negârunt*, ostendant nobis *Romani Cleri*, ante ineuntem *Reformationem*, in *statu calibatus continentiam*. Deinde *Synodi Cleri Anglicani* *authoritate* *abrogati* sunt ; cui istam *authoritatem* denegare non possint, durante *Conciliorum Generalium intervallo*.

Id. p. 276.

Denique his omnibus eiectionis, *Barloxm* ^a etiam tradunt *historiæ* vel *eiectionem* fuisse *Episcopatû*, vel *coactum* ut *decederet*. Atque ita tandem, his de *causis*, hac *authoritate*, *depositi* sunt *duodecim Reformati Præsules*, nec libet *ulterioris* persequi, quomodo *deinceps tractati* sint. Unus autem restabat, nec sanè ullo *Romanarum* partium in eum *favore Cranmerus* *Metropolitani* : qui ^b in *carcerem* *conjectus*, *læsa Majestatis* *postulatus* & *damnatus*, *beneficio* *Episcopatus* *spoliatus*, nec ad ullas in *Ecclesiæ* *regimine* *partes* *admissus*, non tamen ab *officio* *suspensus*, nec priusquam, *tertio* *demum* *anno* *ineunte*, *vitâ* *privaretur*, à *Sede* *depositus* : partim *Gardineri*, partim *Reginæ* *ipsius* *consilio* : *Gardineri*, nè statim in *vacantem* *Sedem*, quam sibi *reservatam* *voluit*, *Polus* *succederet* : *Reginæ*, in *speciem* *quidè*, ut ei *læsam* *Majestatem* *condonaret* ; *reverà*, ut *Pontifici Romano*, post ejus *Suprematum*, in *Angliâ* *restitutum*, *occasionem* *præberet*, in hunc *Archi-Hæreticum* *authoritatem* *tum vindictam* *suam* *exercendi* : à *cujus* ^c *Delegatis*, tandem, *Gardineri* *mortuo* *non obstante*, *Archiepiscopatu*

Id. p. 331. &
seq.

tū depositus, Ordine Clericali degradatus, & tum demum Civili potestati traditus est, ut statim vivicomburio traderetur.

Hac erat rerum Ecclesiasticarum, ineunte Mariae principatū, administratio. Ejecti sunt, ad fugam compulsi, aut flammis damnati nostri Præsules, major utriusque Provinciæ pars: & nova Pontificiorum Episcoporum successio in eorum Sedes subrogata. Et post universos ferè nostros Præsules hâc irregularitate, vi, crudelitate extinctos, obijciunt tandem nobis Pontificiū, defuisse nobis, obeunte Mariâ, ineunte Elizabethâ, majorem partem Episcoporum; nec proinde, per hunc defectum, Parkerum & Collegas potuisse canonicè consecrari. Barbaram insolentiam! Itane de nobis victis & prostratis triumphos agent? Itane horum hominum Patres Martyres nostros ferro & flammâ interemerunt, hi ipsorum condunt Sepulchra? Sic olim Baalis Propheta Elias soli ex Jehovæ Prophetis superstiti, exprobare poterant, se quidē a quadringentorum numero excedere, illum autem solum, unicum esse, nec contra majoris partis auctoritatem hiscere debere.

¹ Reg. 18, 22.

Ejectam ostendi, ineunte Mariae Principatū, nullo jure, aut auctoritate, majorem partem conicorum Præsulum; & Cranmerum Metropolitanum non depositum quidem aut suspensum, nec minùs tamen à canonica suâ in Ecclesiæ regimine auctoritatis exercitio exclusum. Hinc itaque irregularis prorsus & irrita redditur universa rerum Ecclesiasticarum, durante Mariae Regno, administratio. Idque, 1° quia defuit huic rerum administrationi Præsulum nostrorum hâc irregularitate & vi, ejectorum consensus & approbatio; nec potuissent, per horum dissensum, res ita administrari, si modò ipsis Sedes suæ & Episcopalis jurisdictio reservata esset; imò ea sine Sedibus ejecti sunt,

& autoritate exuti, ut hujusmodi irregulari rerum administrationi aditus patefieret.

2°. Quia defuit etiam huic rerum Ecclesiasticarum administrationi *Cranmeri Metropolitan*, nec depositi nec suspensi, *consensus & autoritas*; sine quâ Metropolitanus auctoritate, disertis verbis Ecclesiæ Universalis *Canones* nihil prorsus in Ecclesiâ ullius momenti fieri permittunt; nec proinde *Synodos* celebrari, receptos in Ecclesiâ *Canones antiquari*, aliam denique *fidem*, aliam *Disciplinam*, inconsulto imò prorsus invito *Metropolitano*, in Ecclesiâ institui.

Hinc itaque planè sequitur, 1mo, Quod *Reformata Fides & Disciplina*, & Regiæ Majestatis *Suprematus*, quæ, *Eduardo* regnante, *Comitiorum & Synodorum* Decretis stabilita erant, nullâ, *Mariâ* ineunte, *canonicâ Synodi* auctoritate (quicquid de *Comitiorum* decretis statuas) *abrogata* sunt: nec sanè *meliori jure* *Suprematus Romani Pontificis*, & *Romana Ecclesiæ fides & Disciplina*, sunt restituta.

2°. Quod *Episcoporum*, *Mariâ* regnante, *Successio irregularis & illegitima* habenda sit: idque, siue *intrusionem Marianorum Præsulum* in *nostrorum Sedes*, siue eorum *confirmationem & consecrationem* respiciamus.

1mo. Si *intrusionem* spectemus. Hâc ratione *Mariani Præsules* non *canonicè* eas *Sedes* obtinebant, è quibus *nostri* priùs *ejecti* fuerant. Id verò, quia illas *Sedes* obtinebant, quas (si nulla *Reformatis Patribus* vis illata esset) vel *ipsi illi Reformati Patres*, vel *alii eorum canonici Successores* obtinuissent. Atque hoc nomine, è *quindecim Pontificis* Præsulibus, qui *Mariâ* erant *superstites*, *novem irregulares & illegitimi* censendi erunt: quorum *quatuor intrusi* *immediatè* fuerant in *nostrorum Præsulum Sedes*, reliqui *quinque alii*

1. Can. Apost. 34.
Tis. Emoxo-
tus exsuo
Edrus ei dicit
Xpñ & in aji-
tois πρῶτον,
xj μὲν π
περὶ τὴν π-
ειρὴν αὐτοῦ &
ἐκείνη γινώ-
μης.

liis sic intrusis successerant; in nostrorum Præsulum, & canonica Successionis, injuriam.

2°. Si eorum confirmationem aut consecrationem spectemus: eorum scilicet qui, Cranmero etiamndum vivente, consecrati sunt. Hi enim confirmati & consecrati sunt sine Metropolitanis sui auctoritate & consensu: cui, in Episcopo constituendo, disertis verbis, ^a τὸ κῡρθ. ἡς γερουσίων tribuit Concilium Nicanum; ^a Concil. Nicen. & definit, ^b Episcopum esse non oportere, qui absque ^b 1. Can. 4. Metropolitani sententiâ factus sit: cui etiam novum ^b Can. 6. Jus, nondum Papali ambitione violatum, & forma Episcopos creandi, quæ apud nos à duodecimo usque seculo exeunte obtinuerat, electorum Præsulum confirmationem assignat.

At, inquit Oxoniensis ^c Author, Cranmerus læsa ^c S. 68. p. 81. majestatis damnatus erat, in carcerem conjectus, hæreseos postulatus, & tum ob hoc crimen, tum ob initas, contra Ecclesiæ Canones, nuptias, depositioni obnoxius. Damnatus quidem erat læsa majestatis, sed reservatus est, ut capitis pœnam, non ob læsa majestatis sed hæreseos crimen subiret; nec propter læsæ majestatis, hæreseos, aut nuptiarum initarum crimen, depositus aut Sede privatus est, priusquam tandem flammis traditus vitâ etiam privaretur. Detinebatur quidem in carcere; sed, ad Præsules confirmandos & consecrandos, Metropolitanis non præsentia requirebatur, sed auctoritas.

Nec illud obtendi potest, quod ab hac canonicâ suâ auctoritate exequendâ suspensus sit. Cujus enim auctoritate suspensus est? Non Episcoporum comprovincialium; quibus nulla, ex suâ ipsorum sententiâ, hæc in parte erat auctoritas, donec à Sede Apostolicâ delegatam haberent: Non Regina, quæ sibi non arrogabat in Ecclesiâ Suprematum, sed Papæ Comitiorum

Lege restituendum reservabat : Nec denique ipsius *Papæ* autoritate suspensus est, priusquam etiam depositus sit, nec depositus nisi cum statim flammis tradendus esset. Si igitur nec sublata est nec suspensa *Cranmeri* autoritas, restat ut posthabita & violata sit : restat ut Canones etiam violati sint, qui nihil ul-
 lius momenti sine *Metropolitani* autoritate fieri permittunt, & ipsi *ἐπίσκοποι τῆς ὑποδιαιρέσεως* (nec in Episcopis constituendis modò, sed in universâ rerum Ecclesiasticarum publicâ administratione) τοῦ κυρίου largiuntur : restat denique ut *Marianorum* Præfulum, dum *Cranmerus* in vivis erat, consecratio, & universa rerum Ecclesiasticarum administratio irregularis & irrita habenda sit.

* Ibid.

Præsertim si ulterius perpendamus, quis *Cranmeri* hæc in parte vices obierit. Is (si *Oxoniensi* * *Authori* fidem habeamus) esse poruit aut *Episcopus Londinensis*, in *Provincia* proximus ; aut *Polus Pontificis Legatus* ; aut *Episcopi comprovinciales* ; aut denique (argumento ad homines) quivis cui hoc munus *Regina* ipsa demandârit. Abundè quidè nobis provisum est, ut unius *Metropolitani* loco, tot emergerent : non tamen liquet, quo Ecclesiæ *Universalis* Canone, *Metropolitani* in confirmandis Episcopis *Vicarius*, vel unus in *Provincia* Præsul, vel *Romani Pontificis Legatus*, constitutus sit. Licet autem multos numeret *Author* noster, unum tamen dissimulare videtur, quem ego hinc suspicor non ut *Cranmeri* sed *Christi Vicarium* se ingessisse. Nec enim (ut videtur) *Mariani* Præsules à quovis horum, sed ab ipso Pontifice *Romano*, nec in *Angliâ* sed *Romæ* confirmati, & *Mandato Sedis Apostolica* consecrati sunt. Restitutum est enim, *Mariæ* in-
 unte, *Romanum* Pontificale, & Pontificis *Suprematus*, & abrogatum Statutum illud *Henrici octavi*, quo ab-
 lata

* Stat. 1. Mar.

c. 2.

b Stat. 1 & 2.

Phil. & Mar. c. 8

lata Pontifici Romano Episcoporum Ecclesiæ Anglicanæ confirmatio Metropolitano restituitur. Roma itaque confirmati sunt: & hoc secundum statuendum est in eorum confirmatione & consecratione vitium, quod (non legitimâ Metropolitani, sed) illegitimâ Romani Pontificis autoritate confirmati & consecrati sint: illegitimâ inquam autoritate, cum diserte prohibeant Canones^a Ecclesiæ ne quis extra suam Dioccesin ordinationes celebret, & si quis contrâ ausit, tum^b consecratorem tum consecratos irregulares esse denuntient & depositioni obnoxios.

^a Con. Const. 1. Can.

² Can. Apost. 35

^b Can. Ap. 35.

K. & S. p. 127.

av. 15. 2. 86

1. 1. 1. 1. 1. 1.

Secundò, justâ de causâ depositioni obnoxii erant Mariani Præsules ob propria sua crimina. Quod Reformata fidei & Disciplinæ, canonicâ, Eduardo regnante, Synodorum autoritate stabilitæ, nec legitimè, regnante Mariâ, ab ullâ Synodo (cum nulla canonica fuerit) abrogata, se opposuerent. Quod Papa Romani Suprematum Anglicanæ & Universalis Ecclesiæ canonibus repugnantem propugnarent. Quod Metropolitani sui canonicam auctoritatem, Episcopos sine ejus assensû & approbatione consecrando, violassent. Quod Regina majestatem multimodis violassent: quod omnes (uno excepto) ejus Capiti Diadema imponere, ejus inaugurationi interesse recusassent; quod duo comminati essent, se in ipsam anathema denunciaturus; quod denique omnes respuerent in ejus Suprematum jurare; Suprematum, eundem planè (vel magis temperatum) in quem ipsorum quidam, Henrico aut Eduardo regnante, olim juraverant: ut meritò videantur id nunc, non suo ingenio, sed Papali instinctu & imperio detrectasse. Eorum enim non erat eam Angliâ Reginam agnoscere, quam Pontifex^a illegitimam & regnandi incapacem denunciârat; quam ipse intolerabilis audacia insimulârat, quod sine ipsius approbatione administrationem regni aut Regina nomen

^c 7. Lib. vii. Tit.

[An Histori-

cal Vindication

of the Church

of England

in point of

Schism. p. 127.

^a Sup. p. 18.

Concio Habita

in se suscepisset: eorum erat nullius, præterquam Pontificis, Suprematum in Angliâ (fendo nimirum Sedis Apostolica) agnoscere; nec denique Vassallum Papæ pro Principe habere, donec à Domino suo confirmaretur.

Hæc de causis propter quas depositioni erant obnoxii: nec dixerim, singulas hæc iis de facto objectas fuisse, & ipsos dictâ toties causâ damnatos; cum id nec necessarium nec commodum fuisset. Delatum est ipsis Suprematûs Regii juramentum; huic (quo animo, modò innui) renuntiârunt: hinc legitimè & canonicè sunt depositi; legitimè, per Statutum Comitiorum, quo Suprematûs Juramentum restitutum est: canonicè, per ipsos Synodorum Canones Henr. 8° & Edw. 6° regnante sancitos, nullâ autem canonicâ authoritate, Mariâ ineunte, abrogatos. Depositis autem hæc de causâ legitimè & canonicè, non opus erat reliquorum criminum dicam impingi, & eandem sententiam toties repeti: nec tamen hæc dissimulanda erant reliqua ipsorum crimina & irregularitas, ne adversariis sui Præsules prorsus quoad hæc innoxii & ἀνέμιλῆστοι haberentur.

Restat probandum, quòd canonicè & legitimè ejciti sint, quoad persona ejcientis authoritatem: Ipsius scilicèt Elizabethæ Reginae, Marianos Præsules suâ authoritate Sedibus suis ejcientis, idque non priùs relatâ ad Synodum Provincialem aut majorem Episcoporum partem causæ cognitione. Hæc enim in Ecclesiæ Præsules authoritas Christiano Principi negari non potest,

Primò, in eâ causâ, ubi sua sacrosancta Majestas, & suum regnandi jus, contra istos qui utrumque in questionem vocare audent, asserendum est. Quid enim Principi expectandum, si istiusmodi hominibus permiserit,

ferit, ullam *jurisdictionem* in Republicâ aut Ecclesiâ exercere, qui ipsius *Suprema* authoritati renuntiant, imò qui legitimam ipsius *Successionem* & regnandi *jus* in dubium vocant? Quomodo securus esse potest, nisi ipsos hâc exuat authoritate, unde suæ majestati & vitæ immineat *periculum*? Dicant, qui contrâ sentiunt, quâ ratione *Abiathar*^a à *Salomone* Pontificatû motus^a est, & ad agros *Anathoth* relegatus: quia scilicet, cum^a *Joabo*, *Adonia*, Regni *successionem* sibi asserentis, partibus favisset. Nec dixerint, posse Regem istiusmodi *Præsulem* capite *plectere*, non posse tamen, nisi ipsum è medio sustulerit, *Episcopali* *functione* privare; contrâ nos docet *Abiathari* historia, qui, licet *mortis* reus, non est *Salomonis* jussu *letho* datus, nec minùs tamen à *Pontificali* officio relegatus est. Nec sanè hoc diffitetur *Oxonienfis*^b *Author*, in *Abiathari* causâ: cui certè nulla quàm *Marianorum* *Præsulum* causa magis *affinis* est: qui *Reginæ Elizabetha* omnes (uno excepto) *Diadema* imponere, & ipsius *inaugurationi* interesse noluerint; & omnes ejus *Suprematum* repudiârint: idque, ut verisimile est, *istius* instinctu & authoritate, qui *Roma* è *Cathedrà* eam illegitimam esse pronuntiârât, & *Regnandi* in *Angliâ* incipacem.

Secundò, nec minori jure hæc in Ecclesiâ *Præsules Principi* Christiano competit *authoritas*, in eâ causâ, ubi recepti Ecclesiæ *Canones* contra manifestos eorum violatores vindicandi sunt. In confesso enim est, quòd *Principis* Christiani sit, suâ authoritate *Canones* tueri, eorum executioni prospicere, se eorum *defensorem* & *vindicem* præstare. Hinc igitur penes ipsum est, eos sine legitimâ authoritate *relaxatos* aut *abrogatos* in integrum restituere, & *Canonum* violatores *pænis* coercere. Nec ulla ratio est, quin *Episcopus*, in gravi

Cano-

Canonum violatione, ipsâ à Sede ^aexpulsionem puniatur, quæ enim æquior poena, quam ut ejus authoritatis usu careat, quâ abusus sit? Nec demum denetur Princeps, ubi in *Præsulem* animadvertendum est, causæ prius cognitionem ad Synodum semper referre, aut majoris comproyincialium parti sententiam expectare; cum, sine cognita ab iis causâ, ipsâ Canonum receptorum & vulgatorum evidentiâ, & facti notorietate, violatorum Canonum manifestus esse possit. Lata enim ab Ecclesiâ sententia non tribuit Principi auctoritatem puniendi canonum violatores, sed notitiam criminis præbet: & proinde, sine latâ ab Ecclesiâ sententiâ, auctoritatem suam exercere potest, ubi in se manifesta & notoria est Canonum violatio.

Nec novam est hanc auctoritatem in Ecclesiâ à Christianis Principibus exoptari. Referuntur ab Imperatoribus in suarum Legum ^a Corpus Canones Ecclesiæ, & de novo civili auctoritate sanciuntur. Denuntiatur poena ^b civilis iis qui has Sanctorum Patrum Regulas non observant, ob violatam non Ecclesiæ modò sed & Imperatoris ipsius auctoritatem. Episcopus Canonum violatoribus ipsâ à Sede ^cexpulsio in poenam irrogatur; idque solius Constitutionis Imperatorie vi, nullâ in Synodo habitâ causæ cognitione, aut latâ sententiâ. Revocantur ^d ipsa Synodorum Decreta, ubi vis aut irregularitas intercesserit, & res in integrum restituntur: idque vel ad se ^e vocante Imperatore causæ cognitionem, vel Judices ^f delegante, vel novam demum ^g Synodum indicente. Deturbantur denique Episcopi Imperatoriâ auctoritate, ab iis ^h Sedibus quas contra Canones invaserant, idque nullâ præviâ in Synodo depositionis sententiâ: agnoscantibus ⁱ ipsis Conciliorum OEcumenicorum Patribus penes Imperatores esse hanc in rebus Ecclesiasticis auctoritatem.

Et

^a Pet. de Marc.
l.4. c.1. §.34.

^b Ibid.

^c Ibid. ex Justin.

Novell. 123.

Αὐτὸς δὲ τῆς

ἐκκλησίας

ὁρθῶς, ἐν

ποσὶ ἀντὶ αὐ-

τοῦ καὶ ἡμεῖς

ἡμεῖς οὕτως

ἡμεῖς δὲ τῶ

ἐν τῇ ἡμεῖς

δὴ αὐτῶν.

Vid. Novell. Ed.

H. Steph. p.318.

^d Id. l.4. c. 2. §.

4. §. 3.

^e Ibid.

^f Id. c.3.

^g Id. c.4.

^h Id. c.1. §.6.

ⁱ Ibid.

Et hanc igitur auctoritatem Elizabetha Regina vindicamus. Sancti erant, canonici, Eduardo regnante, Synodorum auctoritate, & usū Ecclesiæ Anglicanæ recepti & per vulgati, illi Canones, quibus Reformata Fides & Disciplina, Regiæ Majestatis Suprematas, & Ecclesiæ Anglicanæ libertas, rejectis Romanæ Ecclesiæ erroribus, & corruptelis, & Papali dominatione, stabilita sunt. Hi Canones, regnante Maria, rejecti, quidem, sed (propter irregularem istam rerum administrationem, propter vim majori Canonico-rum Præsulum parti illatam, ut huic rerum administrationi fenestra pateficeret) nullā canonicā auctoritate abrogati. Quid itaque pienssimæ Elizabethæ restabat, quam ut statim, non rogato, ubi non opus erat, Præsulum consensu, primò hos Canones, Reformatam fidem & disciplinam, & suum Suprematum, in integrum restitueret: deinde Marianos Præsules (quorum plerique, in horum Canonum injuriam, in sedes suas introducti, quorum universi horum Canonum, Mariæ regnante, violatorum manifesti erant; tum etiam, ineunte Elizabetha, Regiæ in his Canonibus vindicandis auctoritati se opponebant) abdicaret; & denique, legitimis Episcopis ab exilio revocatis, canonicam Præsulum successionem instauraret.

3º, Dici etiam posset, hanc in Ecclesiæ Præsules auctoritatem Principi Christiano competere, ubi vera & primaria fides & religio, contra erroris & superstitionis novitatem, defendenda est; ut, hæc etiam in causâ, Princeps Christianus, citra aut contra majoris partis Episcoporum, comprovincialium auctoritatem & assensum agere possit, imò eos, si obstantur, sedibus suis & jurisdictione exuere. Sed hoc in aliam questionem nos duceret, Quousque Princeps Christianus in rebus fidei Judex sit, & auctoritate suâ, ex privata suo judicio, uti possit, ubi Canonum Ecclesiæ suæ auctoritatem

vel Synodi Provincialis vocem, vel majoris Episcoporum partis sententiam suffragantem non habuerit. Hic sufficit, quod Elizabetha Regina nihil egerit sine Canonum Ecclesiæ Anglicanæ receptorum & pervulgatorum autoritate, ita ut non tam privatum suum quam publicum Ecclesiæ judicium secuta sit.

Consultant tamen adversarii, & si placet, resellant Authores nostros, qui hæc etiam ratione Ecclesiæ Anglicanæ Reformationem defendunt: unum saltem consultant velim, ut oculis suis videant Oxoniensis Authoris, in nostris Scriptoribus allegandis, fidelitatem & candorem.

Is est, piæ memoriæ & profundæ eruditionis Vir, *Herbertus Thorndicius*, in suo, *De Ecclesiæ in Republicâ Christianâ Jure*, Libello. Vindicat ille, per quatuor priora Capita, Clero, Episcopis cum Presbyterio, auctoritatem, Synodis suis & majoris partis suffragio res Ecclesiasticas administrandi. Hæc positâ autoritate, ob-

^a Lib. cui Tit.
[The Right of
the Church in
a Christian
State] p. 247.

jectionem, quinti ^a Capitis initio, occupare aggreditur. Quod, si nihil canonicè possit publicâ autoritate in Ecclesiâ agi, sine Synodi Provincialis aut majoris Cleri partis consensu; tum, ubi major pars Cleri dissenserit, Ecclesia, corrupta, reformari non poterit; tum speciatim nostra Ecclesia, ineunte Elizabetha principatû, canonicè reformari non potuisset, quia major Cleri pars reformationi obnitebatur. Idem etiam de nostrorum Prasulum ^b consecratione urget, Quod hi, eadem ratione, minus canonicè consecrati videantur, quia sine majoris partis Episcoporum comprovincialium consensu (quem requirunt *Canones Nicæni*) consecrati sunt. Hanc, inquam, objectionem sibi, tandem solvendam, proponit Thorndicius nostras; quid contra Oxoniensis

^c S. 188. p. 216.
^f 193. p. 223.

^e Author. Allegat Thorndicius ut, disertis verbis, fatentem, Reformationem Ecclesiæ Anglicanæ & Prasulum nostrorum consecrationem, contra *Canones Eccle-*

sia

sia factam esse. Profert Thorndicii verba, in tamen prudenter celatis, quibus innuitur, eum sibi objectionem tantum proponere: & quæ obiectio est, ut Testimonium Thorndicii, imò ut ejus Doctrinam, allegat; quasi non in personam adversariorum nostrorum, sed ex animo loqueretur. Mira sane Authorem citandi & laudandi ratio, ipso Indice expurgatorio pejor, ut dicatur contra seipsum, contra Ecclesiam suam stare, cum adversariorum tantum objectionem solvendam proponit.

Hæc prima spectata fidei Authoris Oxoniensis, in nostris Authoribus allegandis, instantia. Thorndicius propositam objectionem per aliquot paginas^a persequitur: deinde digreditur, ^b ut ostendat, Quanta sit Civili Magistratui potestas Religionis vere professionem pænis & præmiis muniendi: & tum demum ad præmissæ objectioni ^c respondendum se accingit. Summa respon- ^c P. 273. si hæc est; Præter Ecclesie auctoritatem, quam præsentem ejus Pastores ab Apostolis derivatam & ab iis institutam habent, alia esse, quæ ad fidem, mores, & Ecclesie ordinem spectant, à Christo & Apostolis Ecclesie tradita: illorum potiore habendam esse rationem, quam canonica Cleri præsentis auctoritatis: illorum potius, quam hujus, defensionem Christiano Principi incumbere: & proinde posse Christianum Principem illorum observationem, temporum injuriâ, relaxatam aut abrogatam, in integrum restituere, citra aut contra Cleri consensum: imò præsentis Cleri, si contra obniantur, auctoritatem abdicare, aliis demandandam qui Ecclesie Reformationi favent. Responsum hoc Thorndicii profert quidem Oxoniensis^d Author, sed (ut alias solet) ad viginti paginarum interval- ^d S. 203. p. 238. lum: & tum demum, cum Thorndicii responsio proferenda esset, tum, inquam, eam difficultatem fuisse di-

S. 204.p. 239.

cie à Thorndicio sibi objectam, quam supra ejus Do-
 ctrinam & Testimonium esse dixerat. Prolatâ Thorn-
 dicii responsione, ipse contra instare^a aggreditur, Quis
 (inquit) non statim roget, Quisnam judicare debeat,
 num reverâ Christi & Apostolorum Lex sit, quam Prin-
 cepts, obviescente presente (canonico) Clero, restituere
 aggreditur. Hanc questionem (inquit) Thorndicius
 non proponit, non solvit, ut qui (non Pontificiis sed)
 Presbyterianis tantum respondere tenebatur. Hic non
 fidem Authoris Oxoniensis, sed attentionem, & in
 Thorndicio legendo, patientiam requiro. Quid enim, si
 Thorndicius hanc instantiam sibi proponit, si eam di-
 rectè & plene solvit? Adeamus pag. 278: quod
 usque responsionem suam pertexit. Totius, inquit, con-
 troversia cardo in hoc vertitur, Quomodo & quibus
 mediis passit (Principi scilicet) innotescere, quanam
 Legis, de fide, moribus, & Ecclesia ordinæ, Ecclesia à
 Christo & Apostolis tradita sint. Habet hic Author
 noster questionem suam non in terminis, sed in sensu,
 directè positam: eodem enim recidit, sive quæras, Quis
 sit iudex in rebus fidei & morum, sive, Quomodo &
 quibus mediis Leges Christi & Apostolorum de fide &
 moribus singulis innotescant: si enim provisum sit ut
 unicuique certis mediis possint innotescere, tum unus-
 quisque de rebus fidei & morum, eorum scil. medio-
 rum ope, judicare possit. Directè etiam solvit Thorn-
 dicius hoc in loco questionem propositam, summatim
 hic repetens ea ferè quæ in Epilogi primâ Parte fusè
 traduntur, de Principiis veritatis Christiana: Unde
 scil. nobis constet divina S. Scriptura autoritas; Un-
 de S. Scripturae sensus in locis obscuris & disparatis
 erui possit: Nimirum, ex constanti Universalis Eccle-
 siæ Traditione & praxi, tum aliis illis mediis, quæ
 per bonarum literarum studia nobis suppetunt; unde
 viri

viri docti & Ecclesiæ Pastores tum ipsi compertum habere, tum alii declarare possint, quænam sit locorum S. Scripturæ mens, ubi de rebus fidei & morum agitur.

Potuit igitur Oxoniensis Author apud Thorndicium quæstionem suam, & Thorndicii responsura invenisse, si ipsi paulò ulterius pergere placuisset, nec potius partem allegare, partem omittere; è re fortean causa suæ, sed Authoris nostri, quem allegaverit, summâ injuriâ. Vel (si ipse Author (demortuus fortean) invocatus non exaudiat) Editoris sanè esset, Authoris sui allegata ad examen revocare: quamvis editionem remoratus esset hic labor, & eâ occasione, cum Quinta de Regimine Ecclesiastico Parte, priores etiam Quatuor in lucem prodissent: quod sanè consultius fuerat, quàm tanti nominis Authorem Orbi Literato deridendum exponere, primâ fronte principium petentem, emendicantem ut nos (Heretici & Sceptici!) conclusioni, sine præmissis, fidem habeamus: contra ipsas Logicæ regulas; contra (si parvis liceat magna componere) ipsum hunc Universalis Ecclesiæ Canonem, quem Author noster tantoperè propugnat; Ut planè irritum sit quicquid (Quinta) minor pars, sine (reliquarum Quatuor) majoris partis autoritate aut consensu, agere molietur.

Defendi, Auditores, Reformatorum Prasulum, Elizabethâ regnante, electionem & consecrationem. Difficulandum non est, Ecclesiæ Patres, Edwardo regnante, aliorum factos esse; solo scilicet ^a Rege nominante; ^a Stat. 1. Ed. 6. & Metropolitano, adhibitis aliquot è Suffraganeis, Prasulem Regiâ autoritate designatum consecrante: haud tamen minùs libere factos dixeris, cùm ipsa Capituli electio in personam à Rege nominatam nunquam non cadat; quod tum nostra tempora ab Elizabethâ usque

^a Antiq. Brit.
in Vita Tho.
Bourchier
Arch. Cantuar.

^b Sup. p. 25.

^c Sup. p. 24 &
26.

^d P. de Marca
de Conc. l. 8. c.
9. §. 15.

^e De Minister.
Anglic. l. 4. c. 13
§. 13, 14, 15.

in eunte, tum, ante Edwardum sextum, Henrici 8ⁱ, &
priorum Regum nostrorum, ^a secula testantur. Quod
si id nimis placeat adversariis nostris, placeat iis (ut
ad homines primò arguam) hinc in Galliam trans-
fretare: ubi statim certiores fient, liberas & Canonicas
Præsulum electiones (Concordatis ^b inter Franciscum I^{um}
& Leonem decimum) ad Regis nominationem, & Papa
de nominato Præsule consecrando Mandatum, redactas es-
se. Vel antiqua secula revolvant, ubi passim Imper-
ratoribus & Reges summam rerum in Episcopis consti-
tuendis ad se traxerint, eos suâ autoritate designan-
tes, & baculi & annuli traditione investientes. Quo,
quæso, calore defensuri sunt, *canonicam* in Ecclesiâ
Præsulum *successionem*, ab his seculis derivatam? Ni-
mirum tacito Episcoporum comprovincialium consensu;
quod ipsi, licet Episcopis Regiâ nominatione & inve-
stiturâ designatis expressum suum suffragium non per-
hibuerint, non tamen refragati sint, ubi in dignam &
idoneam personam caderet Regiâ designatio: quod ipsi
(ut Archiepiscopi ^d Parisiensis verbis utar) *ὀρθόδοξως*,
h. e. per dispensationem, regiæ voluntati non relucta-
bantur, in iis scilicet, quæ fidei contraria non essent,
licet adversa exactæ canonum observationi reperirentur.
Permittant igitur nobis eadem defensione uti, quoad Re-
formatorum Præsulum ab Edwardo nominationem. Nec
dissimulandum, quàm optimo jure Reges nostri in Præ-
sulibus designandis præcipuas partes sibi vendicant; op-
timum, inquam, *Suprematûs*, *Patronatûs*, & *Baronatûs*
jure (ut cum Maso^e nostrate loquar) Quod *Supre-*
ma ipsorum *authoritas*, & *populi* in Præsulum electione
partes ad ipsos *devolutæ*, hoc postulent; quod ipsi
Ecclesiarum & Sedium Episcopaliū *Fundatores* sint;
quod denique *Episcopali Ordini* tantam in Republicâ
dignitatem & *authoritatem* annexuerint. Denique de
Ed-

Edvardi Præsulibus, cum ii ab *Episcopis* recepti & agniti, *Metropolitani consilio* & *instinctu* creati, ab ipso, adhibitis aliquot è *comprovincialibus*, consecrati sint; cum demum *Clero* etiam inferiori & *populo* grati fuerint; dici potest, in eorum designatione (*Archiepiscopi* ^a *Parisienſis* verbis) *inversum esse canonicum ordinem*, sed non eversum. ^{a De Conc. l. 8. 69. §. 13.}

Respondi, & *prolixius*, *Auditores*, *secundæ* huic adversariorum contra *Præsulum* nostrorum consecrationem *objectioni*: sed eò *minus* me pœnitet, quòd in hac responsione *ceteris* ferè omnibus, quæ *objiciunt*, videar *fatisfecisse*.

Objiciunt 3º *nostros Præsules* in *suorum* nullo jure *ejectorum* *Sedes* *intrusos* esse. Ostendi contrà, *Pontificios* *Præsules*, tum *Elizabethæ* ^b tum *Edvardo* regnan- ^{b Sup. p. 35. 36. & seq.} te, *justis de causis*, *legitimâ authoritate*, *ejectos* fuisse, & proinde *nostros* legitime iis *subrogatos*.

Quartò, *objiciunt*, *Consecratores* *Præsulum* nostrorum *irregulares* fuisse: *Causas* *prætexunt*, *heresin*, *Schisma*, *nuptias initas* (his ^c *responsum* est) & *Cranmeri* ^{c Sup. p. 38.} *δυναμικῶς*. De *Cranmero* respondeo; eum in hanc *irregularitatem*, priusquam ipse in *Episcopum* *Pontificis* *Mandato* consecraretur, incidisse: tum autem, ipsum *Papali dispensatione* ita in *integrum restitutum*, ut *Pontificii* saltem non possint eum postea, hoc nomine, *irregularem* dicere. Deinde, nulla in eum *lata* est, ob quodvis *crimen* aut *canonicum defectum*, *depositionis* aut *suspensionis sententia*, priusquam statim ad *palum* *ducendus* esset; & proinde, quicquid in nostrorum *Præsulum* *consecratione* olim egerat, quantumvis *obnoxius*, non obstante hac *irregularitate*, *ratum* & *canonicum* fuisse censendum est.

Negant etiam *Parkeri* *consecratores jurisdictionem* *canonicam* habuisse; cum *unus*, tantum *Chorepiscopus*,
reliqui

Concio Habita

reliqui tres electi quidem ad Episcopatus, sed nondum inaugurati, essent. Respondeo, tres illos, Edvardo regnante, veram & canonicam jurisdictionem habuisse; dicant autem adversarii, quo jure illâ exciderint, cum injustè Sedibus ejecti sint; aut quare non, Elizabethæ Regno ineunte, obtinuerint antiquam jurisdictionem, quamvis non iisdem Sedibus restituti, sed ad alias electi essent.

Denique, iis etiam supra responsum videtur, quæ forma consecrandi opponunt; Quod, Edvardo quidem regnante, Synodi autoritate instituta sit, sed Mariæ auspiciis pariter revocata, nec post ejus obitum antè Parkeri consecrationem canonicè restituta. Ostendi, nihil, quod Edvardo regnante sancitum erat, ab ullâ canonica Synodo, Mariæ ei succedente, reflexum esse: & proinde, ad Elizabethæ usque principatum ineuntem, Reformationem, Liturgiam, Ordinate Anglicanum (quantum scilicet ad Canonum Ecclesiæ auctoritatem spectabat) eandem quam cum primùm instituta sint, vim obtinuisse.

Dicta sunt, quæ in nostræ ordinationis vindicias alleganda habui: parcant autem adversarii, si non, in eorum gratiam, singulis rerum minutiis insistam: cum ab aliis fortean venia petenda sit, quod tam prolixam instituerim, ubi nulla prorsus defensio necessaria esset. Quorum enim (inquiunt) hæc, ut dici solet, abundans cautela, ne Ecclesiæ Universalis Canones in Præsulum nostrorum consecratione minus observasse videamur; cum, si mixtus observati sint, nobis tamen sufficiens sanè apologia sit, ipsa illa extrema necessitas, per Reformatorum Antistitem & Pastorum successionem, Reformatam fidem & Disciplinam propagandi: Necessitas (inquiunt) veram fidem propagandi; quâ urgente, vel ipsi Nicæni Patres relaxandam censu-

consuerunt suorum Canonum observationem: sine Synodi aut majoris partis comprovincialium consensu, cum penes Arianos esset numerus, *slancularius* ^a ordinationes celebrantes. Nec equidem defugiendam censeo necessitatis excusationem; ne saltem ad singulos Canonum apices astricti videamur; cum non eae sint, Ecclesiae saltem, Leges, ut si ipsis iota unum aut apex detrahatur, *calam* & terra corrumpatur sint, & statim inferorum porta contra canonicam Cleri successionem valitura.

^a V. ordinationem Evagrii Patriarchae Constantinopolitani. Hist. Eccles. l. 4. c. 14. Sozom. l. 6. c. 13. Ed. Vales.

Postremo, ne quid non demus adversariis, esto tandem nobis deesse canonicam Praesulum successionem: at quorum hodie, quaeque hominum injuria Episcopales Sedes obvenit nostri Antistites? unde ostendunt adversarii, ipsos *ἐν ἀνδρογύῃ γένεσθαι* se efferre? Mariani Praesules ejecti olim diem suum obierunt; nec traditur, eos, priusquam diem obierint, suarum partium Episcoporum in Ecclesia Anglicana successionem canonicè prospexisse. Quinam igitur alii hodie sunt canonici Ecclesiae Anglicanae Antistites? vel, si nulli sint, qui ullum canonicum jus possint obtendere, quare non abundè valeat nostra possessio? Nisi dixerint, Pontificem Romanum providisse; cuius provisio multò magis canonibus repugnat, quàm nostrorum (si daremus irregularem esse) Praesulum successio: praequam quòd Romana etiam Sedes & Ecclesiae ordinatio, & successio, non magis canonica sit, & proinde (cum in eodem simul luto hæreamus) non magis possit illa nobis, quàm nos illi, providere; sed hoc tandem restabit, ut utrique, Romana & Anglicana, Ecclesiae permittendum sit, res suas sibi habere.

Quin itaque exornet nostra Ecclesia quam, Clementissimi Numinis providentiâ, à primis Reformationis Patribus derivatam habet, Reformatam Fidem & Disciplinam, & veram & canonicam Pastorum successionem: Clerus se suo munere, populus se suâ vocatione dig-

dignum præbeat: universi piè, sobriè, & honestè vivamus, in Ecclesiæ Anglicanæ communione: tum etiam, cum omni æquitate, obsequio, *πρόσχα*, erga eos qui foris sunt: eos intelligo, qui Romana Ecclesiæ communionem colunt; quibus, postquam, ad decennium usque ab ineunte Elizabethæ principatû, nobiscum Ecclesiæ, altaris, precum publicarum, & Sacramentorum commercium habuissent, placuit tandem Pio^a 5to Ecclesiæ Anglicanæ communione interdicere. Atque hæc demùm nostra vocatur separatio; eâdem figurâ, quâ dixit Virgilius, terras urbésque à navi recedere, quæ ab immoto littore in mare solvebatur. Cum omni, inquam, officio, obsequio, pietate, nos æquos & morigeros præbeamus, iis qui in illâ sunt Ecclesiâ. Oremus pro SS. Regiâ Majestate, & omnibus *ἐν ἁπόχῃ* ut tranquillam & quietam vitam degamus in omni pietate & honestate: nec non illis benedicamus, qui nos anathemate damnant, & ne ipsos quidem ordines nostros, nec ipsam Ecclesiâ veritatem, nobis permittunt: & illorum è nostris vicem doleamus, qui (iis rationibus inducî quas offert Ecclesiâ Romana) tum fidei & Ecclesiæ Anglicanæ tum suæ ordinationi renunciandum censent; denique Deum precemur, ut fiamus tandem unus grex sub uno Pastore, non in terris (nec enim ullum agnoscimus) sed in cælis, Jesû Christo Domino nostro, cui cum Patre & Spiritu Sancto sit honor, gloria, potestas & dominatio nunc & in secula. Amen.

• Bulla Pii 5^{ti}
A.D. 1570.
Cerber. Bullar.
T. 2. p. 305.

F I N I S.

EXhibetur ad finem Operum ^a Bramballi ^a Edit. Dublin.
ORDO ^b **CONSECRATIONIS** Reverendissimi Archipræsulis Matthæi Parker,
 ex Registro Sedis Cantuariensis. Huic præmittitur, ex eodem Registro, **PROCESSUS** ^c **CONFIRMATIONIS** Archiepiscopi electi: in quo Processû exhibentur, quæcunque etiam **ELECTIONIS** ipsius monumenta publica quærenda habeat curiosus Lector: **REGIA** scil. **LICENTIA** ^d **ELIGENDI**; **DECRETUM** ^e **ELECTIONIS**, ejusque **PROCESSUS**; **INSTRUMENTUM** de **CONSENSU** ^f **ARCHIEP.** electi; **DIPLOMA** ^g **REGIUM** de **SUO** ^h **ASSENSU**, cum **MANDATO** de Archipræsulis electi **CONFIRMATIONE** & **CONSECRATIONE**: & reliqua, quæ in probandâ legitimâ electione, ex formâ juris, allegari solent.

CONSECRATIONIS ORDINEM sequuntur, ex eodem Registro, **MANDATA** de ⁱ **INTHRONIZATIONE**, cum Archiep. Inthronizandi **PROCURATORIO**. Deinde subjungitur **ORDO** ^k **CONSECRATIONIS**, ex MS. Coll.

O

Cor-

Corporis Christi in Academia Cantabrig. nullâ planè à Registro Sedis Cantuar. discrepantiâ, nisi in iis verborum minutiis quæ utrumque sincerum & Archetypum esse luculentè demonstrant.

Reliqua si hic iterùm repræsentanda essent, Tractatûs hujus molem superarent. Visum est autem MS. Coll. Cor. Chr. in hâc Acad. denuò exhibere: annuente & copiam faciente Reverendo admodùm Decano Eliensi, istius Collegii PRÆFECTO, cum SOCIIS qui in Collegio aderant; & tum dicti Collegii PRÆFECTO & SOCIIS, tum reliquis COLLEGIORUM PRÆFECTIS, PROFESSORIBUS, OFFICIARIIS, & NOTARIIS publicis, in Academia^a præsentibus, hujus Apographi fidelitati, & MS. Originalis æv. Servitiæ, testimonium perhibentibus.

^a Exceptis duobus, Romano-Cathol. fidem nuper professis, quorum alter Collegio Sidn. & repositus est, alter verò Coll. C. C. Soc.

ordo in consecrando Reverendissimo in Christo patre Mattheo
 Parker Cantuariensi Archiepo in Sacello suo apud Pa-
 neriu luam de Lambeth, die Unico 17° viz.
 die mensis Decembris Anno Domi
 1559. habit.

Pincipio Sacellum tapetibus ad orientem adornaba-
 tur solum vero panno rubro infernebatur Mensa quo-
 que sacris peragendis necessaria, tapeto pulvinariq; or-
 nata ad orientem sita erat.

Quatuor preterea Cathedræ, quatuor epis quibus mu-
 nus conferrandi Archiepi delegabatur, ad austru O-
 rientalis Sacelli partis erant positæ. —

Scammum præterea tapeto pulvinaribusq; instratum,
 Cui Epi genibus flexis inniterentur, ante cathedras po-
 nebatur. —

Pari quoq; modo cathedra, scamnūq; tapeto pul-
 vinariq; ornatum, Archiepō, ad Borealem orientalis e-
 jusdem Sacelli partis plagam posita erant. —

His rebus ita ordine suo instructis, mane circiter
 quintam aut sextam per occidentalem portam ingre-
 ditur Sacellum Archiepūs, toga talari coccinea capa-
 tioq; indutus, quatuor præcedentibus funalibus & qua-
 tuor comitatus epis qui ejus conserationi inserviret

(verbi grā) Gulielmo Barlow olim Bathon & Wel-
 len Epō nunc vero ad Cicheſtren. ep̄atum electo Jo-
 hē Scory olim Cicheſtrie epō & nunc ad Herefordi-
 enſem vocato, Milone Coverdallo olim Exoniēſe E-
 pō. & Johanne Hodskinne Bedfordie Suffragneo.
 Qui oēs poſtquam ſedes ſibi parātas ordine ſinguli
 ſup occupāſſent, Preces continio matutine per An-
 dream Pierſon Archiep̄i Capellanum clara voce recita-
 tabantur, quibus peractis, Johis Score de quo ſupra di-
 ximus) ſuggeſtu conſcendit, atq; inde aſſumpto ſibi
 in thema, *Seniores ergo qui in vobis ſunt obſecro*
conſenior, &c. non ineleganter concionabatur.

Finita concione, egrediuntur ſimul Archiep̄us reli-
 quiq; quatuor ep̄i Sacellum ſe ad ſacram comunem
 paraturi; neq; mora conſeſtim per Borialem portam
in veſtiarum

* Hæc recentiore
 manu adſcribun-
 tur hæc duo vo-
 cabula. viz. in
 veſtiarum [pu-
 ta pro veſtia-
 rium;] quæ ta-
 men ad lineam
 ſuperiorem vi-
 dentur potius
 rejicienda, &
 poſt Sacellum
 commediis in-
 terferentur.

ad hunc modum veſtiti rediunt. Archiep̄us nimirum
 linteo ſuppelliceo (quod vocant) induebatur. Cice-
 ſtrienſis electus, capa ſerica ad ſacra peragenda para-
 tus utebatur. Cui miniſtrabant operumq; ſuam pre-
 bebant duo Archiep̄i capellani, Nichus viz. Bullinghm
 Lincolnie archideaconus, & Edmundus Geſt Cantua-
 rienſis quoq; archideaconus, capis ſericis ſimiliter ve-
 ſtiti Hereford. electus & Bedford. ſuffraganeus, linteis
 ſuppellicies induebantur. —

Milo vero Coverdallus non niſi toga lanea talari u-
 tebatur. —

Atq; hunc in modum veſtiti & inſtructi ad comu-
 nionem celebrandum perrexerunt Archiep̄o genibus fle-
 xis ad inſimum ſacelli gradum ſedente. —

Finito tandem evangelio. Hereforden electus, Bed-
 ford ſuffraganeus & Milo Coverdallus (de quibus ſu-
 pra)

pra) Archiepū coram Ciceſtrien, electo apud menſam in Cathedra ſedenti hiis verbis adduxerunt, Reverende in deo pater hunc virum piū pariter atq; doctum tibi offerimus atq; preſentamus, ut Archiepūſ conſecretur. Poſtq; hec dixiſſent, proferebatur ilicò regine diploma ſive mandatu pro conſecracoe Archiepi, quo per D. Thomam Yale legum doctorem perlecto, Sacramentum de Regio Primatu ſive ſuprema ejus autoritate tuenda juxta ſtatuta 1° An^o regni ſereniſſ: Regine noſtre Elizabeth promulgata ab eodem Archiepo exigebatur, quod cum ille ſolemniter tactis corporaliter ſacris evangeliis conceptis verbis preſtitiffet. Ciceſtriens, electus quedam preſatus atq; populum ad orationem hortatus, ad Litanias decantandas choro reſpondete ſe accinxit. Quibus finitis, poſt queſtiones aliquot Archiepō per Ciceſtrien electum propoſitas, & poſt oracones & ſuffragia quædam juxta formam libri aucte Parliamenti editi, apud deum habita, Ciceſtrenſis. Herefordenſis Suffraganeus Bedfordenſis & Milo Coverdallus, manibus Archiepō impoſitis. Accipe (inquiunt) Spiritum ſanctum, & gratiam dei quæ jam per impoſitionis manuū in te eſt excitare memento, Non enim timoris, ſed virtutis dilectionis & ſobrietatis ſpiritum dedit nobis deus. Hiſ ita dictis Biblia ſacra illi in manibus tradiderunt hujſmodi apud eū verba habentes, In legendo, hortando, & docendo vide diligens ſis, atque ea meditare aſſidue que in hiſce libris ſcripta ſunt, noli in hiſ ſegnīs eſſe, quo incrementum inde proveniens omnibus innotefcat & palam fiat. Cura que ad te & ad docedi munus ſpectant diligenter. Hoc enim modo non teipſum ſolum ſed & reliquos

quos Auditores tuos per Jesum Xpm Dominū nostrum salvabis. Postquam hec dixissent, ad reliqua comunionis solemnia pergit Cicestrensis nullum Archiepo tradens pastorale baculum, cum quo comunicabant una Archiepus, & quatuor illi epi supra nominati cum aliis etiam nonnullis. —

Finitis tandem peractisq; sacris egreditur per borealem orientalis Sacelli partis portam Archiepus quatuor illis comitatus epis qui eum consecraverant, & confestim ipsis iisdem stipatus epis per eandem revertitur portam albo epali superpellico Crimeraq; (ut vocant ex nigro serico indutus circa collum vero collare quoddam ex pretiosis pellibus sabellinis (vulgo Sables vocant) consutum gestabat. Pari quoq; modo Cicestrensis & Herosfordensis, suis epalibus amictibus, suppelliceo scz: & crimera uterq; induebatur, D. Coverdallus vero & Bedfordie Suffraganeus togis solummodo talaribus utebantur. Pergens deinde occidentalem portam versus

*Hic itidem
parafere ali-
adjicitur ar
ut integrum
ocabulum sit
archiepus] id
ad etiam res
sa & series
jus Narratio-
ex se neces-
rio suaderent.*

epus Thome Doyle Economo, Johi Baker Thesaurario & Johi Marche computo rotolario, singulis singulos Albos dedit baculos, hoc scz: modo eis muneribus & officiis suis ornans. —

His itaq; hunc ad modum ordine suo ut jam antedictum est pactis per occidentalem portam Sacellu egreditur Archiepus generosioribus quibusq; sanguine ex ejus familia cu precedentibus, reliquis vero eum a tergo sequentib9. —

Ita gesta; hæc erant omnia in presentia Reverendorum in Xpo primum Edmundi Gryndall Londinensis epi electi, Richardi Cockes Eliensis electi, Edwini Sandes

Sandes Wigorniensis electi Anthonii Huse armigeri
 principalis & primarii Registrarii dicti Archiepali,
 Thome Argall Armigeri Reqrarii Curie Prerogative
 Cantuariensis, Thomæ Willet, & Johis Incent no-
 tarios publicorum, & aliorum quoq; nonnullorum---

2° Novemb.
 1687.

*Factâ Collatione, concordat cum Origina-
 li. Ita testor Jacobus Holman Nor.
 Publ. & Almae Universitatis Cantabr.
 Regist. Principalis.*

Nos,

Nos, quorum Nomina infra scripta sunt, omnibus notum & testatum facimus, vidisse nos *Originale* illud MS. cujus hoc fidele & accuratum *Apographum* est : & spectatis, quæ prædictum MS. præfert, antiquitatis simul & simpliciter indicis omnino persuasum habere, quod illud verum & authenticum *Testimonium* & *Monumentum* sit *Consecrationis* Reverendissimi in Christo Patris *Matthai Parker* Archiepiscopi *Cantuariensis*.

2do Novembris 1687.

Jo. Balderston Procan.
Jo. Beaumont S. T. P. Reg.
 Theol. Profes.
R. Widdrington S. T. P.
 D. Marg. Prof.
R. Cudworth S. T. P. Ling.
 Heb. Prof.
Jo. Copleston S. T. P. Coll.
 Regal. Præpos.
Humf. Gower S. T. P. Coll.
 D. Joh. Præf.
Nath. Coga S. T. P. Aul.
 Pemb. Præf.
S. Blithe S. T. P. Aul. Clar.
 Præf.
Guil. Saywell S. T. P. Coll.
 Jes. Præf.

Jo. Luke S. T. P. Ling. Arab.
 Prof.
Tho. Smoult S. T. P. Theol.
 Pract. Prof.
Jo. Billers S. T. B. Orat.
 Pub.
Is. Newton Mathem. Prof.
Mich. Payne Ling. Græc.
 Prof.
Cesar Crouch Procurat. Sen.
Joh. Wotton Procurat. Jun.
Barth. Wortley Taxat. Sen.
Joannes Pern Bedel. Arm.
 Notar. Pub.
Rich. Oldham S. T. B. No-
 tar. Pub.
Jo. Laughton Proto-Bibli-
 othec.

Nos,

Nos Magister & Sôcii Collegii Corp. Christi apud
Cantrabrigienses notum omnibus atq; testatum fa-
 cimus Narratiunculam hanc ex Originali Instrumento in
 Bibliothecæ nostræ (quæ dicitur) *interioris* Archivis
 asservato verè & fideliter esse descriptam; Nosque,
 multis ad id adductos argumentis, omninò persuasum
 habere Scriptum Originala sincerum & genuinum es-
 se, unaque cum reliquis Reverendissimi *Matthai Parker*
 Libris & Monumentis MSS. ab eodem R. Patre lega-
 tum atque transmissum fuisse Collegio nostro, cujus
 olim Alumnus, Socius, & Magister extitit. Nec fa-
 cilè dubitandum est quin omnes æqui & ingenui ho-
 mines, modò ad luculenta illa, quæ prædictum Scrip-
 tum præfert, antiquitatis simul & simplicitatis indicia
 attenderint, hâc in re nobis sint assensuri: quibus ita-
 que hûc adventantibus illius videndi copiam libentes
 facturi sumus. Sciat interim Lector nos hûc Archety-
 pi literas omnes, ne dicamus & apices, ei reddidisse.
 Hoc autem ideò monere consentaneum duximus, nè
 fortè, quæ in hoc Archetypo frequentiora occurrunt,
 Sphalmata grammaticalia (fidei quidem illa & diligen-
 tiæ nostræ testimonia) desidiæ & incuriæ argumenta à
 Lectore habeantur.

Dat. è Dom. nostr.
 Capitul. Nov. 10.
 1687.

Jo. Spencer S.T.D. Mag. Coll.
Sam. Beck B. D.
Jo. Cory B. D.
Guil. Sagg A. M.
Car. Darell A. M.
Jo. Jaggard A.M. Taxat.
 Acad. Jun.
Car. Kidman A.M.
Ro. Kemp A. M.
R. Moss A. B.
 P